

Bạn Nhi Đùa Xuân

Contents

Bạn Nhi Đùa Xuân	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26
13. Chương 13	27
14. Chương 14	29
15. Chương 15	31
16. Chương 16	33
17. Chương 17	35
18. Chương 18	38
19. Chương 19	40
20. Chương 20	43
21. Chương 21	45
22. Chương 22	48
23. Chương 23	50
24. Chương 24	52
25. Chương 25	55
26. Chương 26	57
27. Chương 27	60
28. Chương 28	62
29. Chương 29: Kết Thúc	65

Bạn Nhi Đùa Xuân

Giới thiệu

Tác phẩm BẠN NHI ĐÙA XUÂN bắt đầu từ khi họ đối đầu với nhau. Một bên là con trai của Vương G

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-nhi-dua-xuan>

1. Chương 1

Trăng sáng không thường tròn, tỉnh rồi say, say lại tỉnh, nguyện làm bướm bướm cả đời nhớ đến đều là mộng;

Hoa đẹp khó vừa mắt, ý trong người, người trong ý, thử lấy hai chữ duyên ương viết ngược lại để nhìn.

※ ※ ※

Nam nhân đáng chết! Ngàn dao giết chết hắn đi! Không! Coi như là đem hắc ngàn dao lóc thịt, cũng khó tiêu đi mối hận trong lòng nàng, cả bụng đầy lửa!

Bây giờ trong đầu nàng chỉ nghĩ toàn chuyện cá nước giao hoan với hắc tặc tử, liền không nhin đời á!

Dương BẠN NHI bẹp cái miệng nhỏ nhắn, thông thả nâng đầu đẹp lên, nhìn gương đồng khảm châu khắc hoa chiếu ra gương mặt trái xoan tuyệt mỹ của nàng ở trước mắt, dường như xinh đẹp là một chuyện cực xấu, nàng nhủ đôi lông mày, đôi mắt đẹp long lanh ngập nước, thút thít khóc lên.

“Ta không cần dáng vẻ quý này! Lãnh Địch Thiên, ngươi là nam nhân thôi! Ngươi tốt nhất đi tìm chết đi –” nàng đối diện gương đồng vừa khóc vừa la, giống như người điên – đẹp nhất trong thiên hạ!

“Phu nhân. . .” Một tiểu tỳ hèn nhất núp ở sau cửa, không dám đến gần, giống như bị vẻ mặt điên cuồng của chủ tử dọa rồi.

“Cút ra!” Lúc này nàng không muốn để ý bất luận kẻ nào, lửa giận, thẹn thùng không ngừng thiêu loạn trong thân thể của nàng, đem qua nam nhân kia mạnh mẽ tìm hoan, còn để lại dấu ấn thật sâu trên toàn thân nàng. . . Ông trời! Ai đến cho nàng biết đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nha!

“Nhưng. . .” Thế tử mời thiếu phu nhân lập tức đến Kiến Sơn lâu, không phải vậy. . . Nói cách khác. . .” Tiểu nữ tỳ bị Dương BẠN NHI trừng thật kinh hãi, nửa câu cũng không nói nên lời.

“Nếu không thì thế nào? Ta không đi, không đi, không đi! Có gan thì bảo hắc giết ta đi! Ta không quan tâm!” Dương BẠN NHI dùng một đôi tay nhỏ bé che đầu lại, lớn tiếng hét chói tai, tùy tiện bắt lấy gương lược bột phấn trên bàn ném ra ngoài, nhất thời mùi thơm bốn phía trong phòng, phấn hoa bay loạn.

“Thiếu phu, phu nhân. . . .” Tiểu tỳ cũng khóc theo Dương BẠN NHI. Bất hạnh nha! Sao nàng lại có chủ tử không hiểu lý lẽ thế này!

Bất hạnh nha! Dương BẠN NHI đồng thời bị ai nghĩ trong lòng, nhớ lại trước kia nàng là một công tử tao nhã, có thể tam thê tứ thiếp, hạnh phúc mỹ mãn qua cả đời, không nghĩ đến ông trời không có mắt, bây giờ lại khiến Dương BẠN NHI nàng trở thành vợ của Lãnh Địch Thiên hắc!

“Tiểu Nha! Tiểu Nha! Người mau rút ra đây cho ta! Để ta biến lại thành nam nhân! Người nghe thấy không? Ta muốn làm nam nhân á!” Trải qua nam hoan nữ ái, linh thịt dây dưa với Lãnh Địch Thiên đêm qua, thanh danh đời này của mình đã bị hủy rồi!

“Thiếu phu nhân? ! –” tiểu tỷ la lên. Nàng không có nghe nhầm chứ? Lời thiếu phu nhân vừa nói đều là lời con người nói sao? Sao nàng nghe không hiểu câu nào cả!

Trong hương thơm của phấn khuếch tán, Dương Bạt Nhi không nhịn được hắt xì, hốc mắt đỏ lên, mũi thon cũng đỏ, tăng thêm ba phần gian nan, khiến nàng nhìn thấy mình trong gương liền tức giận đầy bụng, cuối cùng không nhịn được hô lớn: “Đúng vậy! Ta là nam nhân, ít nhất ba tháng trước đây thì ta là nam nhân! Lãnh Địch Thiên, đời này Dương Bạt Nhi ta thề không đội trời chung với người, người nghe thấy không?!”

Không may, tiếng gầm thét của nàng không bị Lãnh Địch Thiên nghe thấy, ngược lại khiến người hầu cả Ngô Trúc cư nghe rõ ràng, ai cũng không khỏi rung mình.

Dương Bạt Nhi? Tiểu tỷ sợ đến dừng khóc, cầm nín, nhìn bóng dáng thon màu trắng của Dương Bạt Nhi, mọi người ở Ngô Trúc cư đều có ý định giống nhau –

Thiếu phu nhân của bọn họ đã trở nên điên rồi! Vô cùng điên rồi!

Vào lúc này, đứa trẻ vẫn đưa đầu vào cửa dò xét cười hi hi một tiếng, rút gương mặt nhỏ nhắn thanh tú trở về, núp ở bên tường cười nhỏ, trong tiếng nói nhỏ nhẹ lại lộ ra huyền cơ: “Uyên ương nha uyên ương, hắc hắc, ai quy định ông trời thì không thể nói loạn uyên ương? Vuốt ve dịu dàng

Khiến tâm hồn người sinh ra sáng khoái

Mềm say nóng tê

Trong lòng trong ổ triền miên lượn lờ

Có một việc, chỉ cần là dân chúng trong kinh thành đều biết, đó chính là hai tòa viên lâm hùng cứ ở đất tỉnh hoa trong kinh thành, ngôi ta gọi là vườn Đông Thương và vườn Tây Hồ, chủ nhân của vườn Đông Thương là Lãnh vương gia nắm quyền to nhất hiện nay, chủ nhân vườn Tây Hồ ba đời buôn bán, tích lũy tài phú khổng lồ kinh người, có thể để cho con cháu mười đời chi tiêu vô tận, tiêu xài không xong.

Nói cũng kỳ quái, người người đều nói vào nhà giàu có sâu như biển, dân chúng tầm thường khó có thể nhìn thấy xa hoa lộ liễu trong đó, đạo lý này cũng đúng ở vườn Đông Thương và vườn Tây Hồ, chỉ là đối với chính hai nhà mà nói, điều này cần thảo luận lại.

Nói đến ba đời trước kia, chủ nhân của vườn Đông Thương và vườn Tây Hồ rất tâm đầu ý hợp, tình cảm rất tốt, cho nên khi vừa xây vườn, vì thuận tiện, cố ý làm cho bức tường sát vách hai vườn rất thấp, ước chừng là người thường một nửa cao thấp, rất dễ dàng có thể nhìn thấy động tĩnh trong vườn nhà đối phương.

Lão chủ nhân hai nhà định bụng kể từ đó, con cháu hai bên có thể gặp mặt nhau, cũng không cần tốn nhiều sức để bồi dưỡng tình cảm, một đá chọi hai chim.

Dụng tâm lương khổ, lý ra không nên có gì sai, nhưng không ngờ, cháu của bọn họ từ nhỏ đã xung khắc, từ nhỏ vừa gặp mặt đã sề ầm ĩ không thể cứu vãn, sau đó quyền cước không cần thận đánh tới trên người đối phương, tựa hồ hai người từ trong bụng mẹ đã có thù hận lớn lao.

Giống như oan gia trời sanh!

Sau đó, bởi vì Lãnh vương phủ là nhà võ học nhiều đời, cho nên ai là nam nhân Lãnh gia, đều phải tập thành võ nghệ cao siêu, cho nên ở một sáng sớm lạnh lẽo, Lãnh Địch Thiên đã bị đưa đi, trừ Lãnh lão vương gia, không có ai biết hành tung của tiểu thể tử này, năm ấy, hai tiểu oan gia chỉ mới mười tuổi.

Năm tháng chớp mắt một cái đã 12 năm, lão chủ nhân hai nhà trước sau buông tay nhân gian, cũng vào lúc này, hai oan gia tuổi nhỏ năm đó lại dụng đầu rồi, thiếu đi tổ phụ quyền uy khuyến can, hơn nữa bọn họ đều đã trưởng thành thành người, cơn lốc lần này ngay cả long trời lở đất, quỷ khóc thần gào cũng không hình dung nổi!

※ ※ ※

Một nam tử lưng đeo một bọc hành lý đơn giản, thân hình cao lớn thon dài, ăn mặc phóng túng, hơn nữa khắp người phong trần đi trên đường cái, tóc của hắn đen như mực, dùng sợi dây đã phai màu buộc loạn sau đầu, khuôn mặt không có biểu tình gì không thể xưng tuấn mỹ, nhưng cũng cương nghị tuấn tú khiến người vừa nhìn liền khắc rơi ở đáy lòng, dù mặc quần áo vải bố nghèo nàn cũng không tổn hại thần thái lạnh lùng kiêu ngạo kinh động lòng người của hắn.

Lãnh Dịch Thiên đi tới trên đường, sớm nhìn quen ánh mắt khác thường của người khác, khi tới trước một cánh cửa lớn sơn đỏ, hắn ngừng bước chân, vẻ mặt lười biếng nâng tròng mắt đen lên, nhìn tầm mắt trên cửa một cái.

Vườn Tây Hồ!

Thấy ba chữ này, Lãnh Dịch Thiên liền cảm thấy cả người không thoải mái, không khỏi nhớ tới khuôn mặt nhỏ luôn mạnh mẽ khiếp người, miệng lưỡi bén nhọn, không hề khiến người yêu thương.

Bây giờ hồi tưởng lại lúc còn nhỏ, liền thấy giống như một cơn ác mộng vĩnh viễn bất tận, ác mộng đáng sợ!

Khi Lãnh Dịch Thiên đang suy nghĩ mất hồn, một cái kiệu mềm thông thả từ chỗ khác đi đến, một vị công tử áo trắng phong độ nhẹ nhàng ngồi trên kiệu, mặt mày hắn thanh tú, làn da như ngọc, tựa hồ rất ít bị ánh mặt trời chiếu, lúc này ánh mắt của hắn mệt mỏi, ngồi dựa trên kiệu cơ hồ sắp ngủ mê man.

“Thiếu gia, chú ý đừng té xuống, chúng ta còn vài bước nữa là đến nhà rồi.” Tiểu Tư đi theo bên cạnh công tử áo trắng lo lắng nhìn chủ tử uể oải. Sớm biết hắn đã phái xe ngựa đi đón người, vừa mau lại thoải mái, như vậy chủ tử cũng có thể ngủ yên ổn trong xe.

“Đừng khẩn trương, tà còn có thể ngồi vững.” Công tử áo trắng lười nhác ngáp một cái, di động thân thể, để mình thoải mái hơn.

Lãnh Dịch Thiên quay qua, ánh mắt đúng nhìn thấy hình dạng duỗi người của nam tử áo trắng, không giải thích được, tâm thần của hắn giống như bị người hung hăng đá mạnh, trong chốc lát, khiến hắn tự nhiên phát hỏa, hoàn toàn quên mất công phu tinh tảo tu luyện nhiều năm, dù sao cũng nhìn bóng trắng đó không thuận mắt.

Đột nhiên, một con ngựa nhanh theo kiệu mềm chạy đến đường cái Liễu Âm, nam nhân mặc áo gấm đen ngồi trên lưng ngựa thu cương lại, chậm rãi bước theo sát bên kiệu mềm, cười nói với nam tử áo trắng: “Lần này thật nhờ Ngọc Liễu công tử người dốc sức giúp đỡ, nếu không khoảng nợ lâu năm này sao có thể xong hết vào sáng nay!”

“Trần huynh nói quá, trong nhà tiểu đệ kinh doanh, nhận vận chuyển đồ bằng đường thủy cho quân đội nhiều! Nếu thật muốn tạ ta, chẳng bằng ngày sau Trần huynh cho vườn Tây Hồ thêm vài phần mặt mũi, để chúng ta dễ làm việc là được.” Ngọc Liễu công tử nhận nhặt cười, hỏi xin một nhân tình.

“Không cần hiền đệ nhiều lời, đó là việc Trần mỗ ta nên làm.”

“Tạ Trần huynh.” Ngọc Liễu công tử lại không nhận được một cái ngáp một cái, ngoài đầu nhìn lại trên đường, lại không ngờ vừa thấy Lãnh Dịch Thiên, sắc mặt chợt biến. “Chậm!” Hắn kích động dương tay dừng kiệu, đoàn người vừa đứng dừng lại ở trước cửa lớn vườn Đông Thương, nhìn nam nhân cao lớn đứng trước cửa vườn Tây Hồ phía xa.

“Thiếu gia?” Tiểu Tư không hiểu dò xét chủ tử một cái.

“Ngọc Liễu công tử, người thế nào?” Nam tử áo đen trên lưng ngựa cũng cả kinh, bị vẻ mặt dị dạng của hắn làm hồ đồ.

“Không! mời Trần huynh trở về trước đi! Tiểu đệ chợt phát hiện mình còn có chút chuyện riêng muốn xử lý.” Giọng điệu hắn lãnh đạm, nhìn thẳng Lãnh Dịch Thiên, hồ hững lên tiếng tiễn khách.

Trần Sướng Vinh chần chờ chốc lát, phát hiện tựa hồ mình đã không tồn tại trong mắt Ngọc Liễu công tử, hắn chỉ có thể sờ sờ lỗ mũi, thức thời xoay ngựa rời đi.

Yên lặng trôi qua thật lâu, thật lâu, cơ hồ khiến lòng người run rẩy, không biết sắp xảy ra chuyện gì, cho đến một trận gió lớn đột nhiên xuất hiện, thổi đi áo khoác trong tay Ngọc Liễu công tử, tiếng áo rơi xuống

đất liền phá vỡ yên lặng.

“Không nghĩ đến người còn sống, thật là đáng tiếc a! Nhiều năm không gặp, còn cho là người chết bên ngoài rồi!” Ngọc Liễu công tử than thở nhẹ, không tốt bụng cười lạnh, nhíu mày nghiêng dò xét Lãnh Dịch Thiên.

Cơ hồ là vừa đối mặt, hắn đã nhận ra Lãnh Dịch Thiên, dù lúc này Lãnh Dịch Thiên dần rần rỏ không còn trẻ thơ ít tóc như năm đó, ở trong mắt của hắn, nhìn lại vẫn chường mắt.

“Thật ngại vì khiến người thất vọng, ngược lại tên công tử gây yếu không chịu được gió như người chưa chết non, mới thật khiến ta kinh ngạc vạn phần!” Lãnh Dịch Thiên nhún vai cười hừ một tiếng.

“Một ngày người chưa chết, tiểu đệ ta sao dám đi trước? Hừ!” Ngọc Liễu công tử ra hiệu hạ kiệu xuống, nhặt lên áo khoác rơi dưới đất, vẻ mặt kiêu căng nhìn Lãnh Dịch Thiên.

Rõ ràng diện tích hai vườn Đông Thương, Tây Hồ không nhỏ, cửa lớn lại cố tình đều xây trên đường cái Liễu Ấm, nghe nói là vì phong thủy, chỉ sợ lúc xây vườn, lão chủ nhân hai nhà cũng không ngờ tới cháu của mình lại thủy hỏa bất dung đến trình độ này, nếu không dù vị trí phong thủy này có thể khiến gia đình hưng vượng, vinh hoa phú quý trọn đời không suy, bọn họ cũng không dám mạo hiểm mạng người, để cháu hai nhà đuề ra vào trên một con đường.

Lúc này, một ông cụ trong vườn Đông Thương thò đầu thấy tình huống không tốt, mắt tinh nhận ra Lãnh Dịch Thiên có chút quen mắt, mặc dù không hết sức nắm chắc, nhưng vẫn lo lắng mạng người, đi vào trong phủ thông báo Vương gia và phu nhân.

“Nhìn khuôn mặt mệt mỏi của người, không biết đêm qua chơi đến sáng ở thanh lâu kỹ viện nào? Hiền đệ, cẩn thận mắc dương liễu vào người a!” Lãnh Dịch Thiên cũng khinh thường khinh hừ một tiếng, lên tiếng chế nhạo.

“Ta nào có –” Ngọc Liễu công tử muốn lên tiếng phủ nhận, lại không ngờ Lãnh Dịch Thiên căn bản không thèm chấp hắn, bóng dáng lướt qua, đi sát qua người hắn, chớp mắt liền vọt vào trong cửa lớn vườn Đông Thương.

Lúc này mấy người hầu già từ trong vườn Đông Thương vọt ra, thấy Lãnh Dịch Thiên, vui mừng hô: “Thế tử? Thật sự là thế tử trở về rồi!”

Sắc mặt Lãnh Dịch Thiên cau tiết, không hề mừng rỡ, đi vào trong phủ, gầm lên, “Người đâu!”

Lúc này, Ngọc Liễu công tử cũng không cam chịu yếu thế, tức giận vô cùng đi vào nhà mình, dùng sức vung tay áo trắng như tuyết, lớn tiếng nói: “A Phúc!”

“Thế tử –”

“Thiếu gia!”

“Rải muối trừ tà cho ta!” Hai người lửa giận ngút trời không hẹn cùng nói giống nhau, một chữ không kém, việc này càng khiến bọn họ thêm tức giận.

Rất tốt, chúng ta cứ chờ xem! Bọn họ cùng nghĩ như thế trong lòng.

Nói cũng kỳ quái, hai người nhìn nhau không thuận mắt, nhưng ý nghĩ lại rất giống nhau, thật không thể tưởng tượng. Sau đó, phong ba mười hai năm trước hồi sinh, hai nam nhân long tranh hổ đấu, vừa thấy mặt đã rùm beng được không thể đẹp.

Cứ cãi như thế, không cần thận lại cãi qua sáu năm, hai người đều hao hết tuổi xuân, để đối phó lại đối phương rồi. Cho đến nửa năm trước, trưởng bối hai nhà mới đột nhiên nhớ tới một việc cực nghiêm trọng, mà việc cực nghiêm trọng này, đủ khiến hai nhà tuyệt tử tuyệt tôn.

Đó chính là – hai người này đã đến tuổi thành thân, lại vẫn chưa nói đến việc thành thân!

2. Chương 2

“Ai.”

Trong đại sảnh Lãnh phủ, tiếng thở dài vừa rơi lại lên, Lãnh vương gia và phu nhân nhìn một phong thư đặt trên bàn gấm, không nhìn được thở dài liên tiếp.

“Thế huynh cũng thiệt là, đưa một phong thư tới đây như vậy, chẳng phải cố ý khiến người khổ sở?” Lãnh vu này cũng không thể trách ông ấy, ai bảo hai nhà chúng ta trời sanh tính không hợp, lại vô tình Ngô Trúc cư của Thiên nhi và Tiểu Thương Lăng của vườn Tây Hồ chỉ cách một bức tường thấp, hai đứa trẻ này vừa ra cửa sân liền đánh nhau, vừa thấy mặt liền rùm beng ngắt trời, dù bọn họ không đề cập tới việc xây thêm tường, chúng ta cũng sẽ nói ra trước, không phải sao? Vương gia.” Lãnh vương phi có diện mạo thanh tú uyển lệ nói ra đúng chỗ quan trọng.

“Nàng nói không sai, nhưng nếu chuyện này để phụ thân ở Hoàng Tuyền có biết, chỉ sợ sẽ thương tâm khổ sở với Thế bá đã qua đời ở dưới cữu tuyền!” Lãnh vương gia trời sinh tính hiếu thảo, từ đáy lòng luôn không muốn chuyện xảy ra như vậy.

“Đây cũng là chuyện không có biện pháp, Vương gia, chúng ta còn phải may mắn hai người bọn họ không phải sinh ra là nam nữ, nếu không y theo ước định của ba chồng và thế bá (cách gọi kính trọng) năm đó, nếu hai đứa trẻ này là sống làm một nam một nữ, hai nhà chúng phải kết làm thông gia, muốn thân càng thêm thân, nhưng nếu chuyện thật phát triển thành như vậy, Vương gia, chúng ta còn có ngày yên tĩnh sao?” Trong thiên hạ còn có chuyện bi thảm hơn sao? Lãnh vương phi phát hiện mình không nghĩ ra được.

Lãnh vương gia tính tâm suy nghĩ lời thê tử nói, lại không nhìn được rằng mình một cái, “Phu nhân nói đúng cực kỳ, như vậy cứ bảo bọn họ xây tường cao hơn đi! Dù sao tình cảm của chúng ta và vợ chồng thế huynh thâm hậu như thế, sẽ không vì vậy mà thay đổi, không phải sao?”

“Ừ.” Lãnh vương phi yên ổn cười gật đầu, đầu ngón tay nhặt thư lên, lại nói: “Tâm tư của thế huynh kín đáo, đã thay chúng ta nghĩ ra một biện pháp bổ túc tốt, trong thư hẳn nói, chưa tới 2, 3 ngày, sẽ có một vị khách quý đến vườn Tây Hồ, vị cô nương kia là bà con xa của họ, tên là Đỗ Hương Ngưng, vừa đúng Thiên nhi còn chưa lấy vợ, nếu thành thân với vị Đỗ cô nương này, hai nhà chúng ta cũng coi là người thân, từ đó, cha chồng dưới đất có biết, có lẽ cũng sẽ không bởi vì hai cháu bất hòa mà quá thương tâm khó qua.”

“Biện pháp này tốt, chỉ sợ tính khí cứng rắn của Thiên nhi. . . .” Lãnh vương gia cũng không cho là con trai của mình sẽ ngoan ngoãn để người định đoạt, nghe theo sự chỉ hôn của cha mẹ.

Nghe nói ngày hôm qua Thiên nhi lại gây một trận với con của thế huynh, làm cho người làm sợ tới mức hồn bay phách tán, về phần nguyên nhân gây gỗ, ai, người làm cha như hắn đã lười hỏi tới.

“Vương gia chớ lo lắng, nói không chừng Đỗ cô nương thanh tú thông tuệ, vừa vặn hợp ý của Thiên nhi!” Lãnh vương phi không chút lo lắng, vợ chồng bọn họ cũng không phải không cho con trai cưới tam thê tứ thiếp, chỉ cần để Đỗ Hương Ngưng làm chánh thất, không phụ ý tốt của thế huynh, về phần con trai muốn cưới bao nhiêu tiểu thiếp thì cứ mặc hắn thôi!

“Được rồi! Để ta gửi một phong thư cho thế huynh, nói chúng ta cũng đồng ý hôn sự này rồi.” Lãnh vương gia gọi người làm chuẩn bị bút giấy, viết xuống một lá thư, bảo người ta đưa qua vườn Tây Hồ.

Có câu nói “Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng”, con trai của hai nhà họ đều trưởng thành, cũng đến lúc lấy vợ sinh con rồi!

※ ※ ※

Sảng (sảng khoái) mượn gió mát sáng mượn trăng, động nhìn nước chảy tĩnh ngắm núi; ngô trúc ẩn núp!

Khi sắc trời vẫn còn chưa sáng, Lãnh Dịch Thiên vẫn luôn múa kiếm luyện quyền cước ở cạnh cái giếng trong sân của mình, ngày qua ngày, chưa bao giờ gián đoạn.

Sau đó, luôn vào lúc hắc luyện công xong, vận khí dừng lại, nhờ nội lực cao thâm, hắn luôn có thể nghe được rõ ràng trong Tiểu Thương Lăng ở vườn Tây Hồ bắt đầu có động tĩnh, cái tên ảo lả ngủ sớm dậy trễ trong đó tựa hồ có bệnh gây ngủ rất nghiêm trọng, luôn vừa có có cái gì không đúng liền nổi trận lôi đình.

“Đủ rồi, đủ rồi, toàn bộ các ngươi lui xuống cho ta! Sau nửa canh giờ, bảo Uyển Xuân bưng chén cháo Bát Bảo tới đây, chén cháo đầy tám phần, nhiều một phần, thiếu một phần cũng không được!”

Sáng nay tựa hồ cũng không ngoại lệ! Lãnh Dịch Thiên ôm tâm tình xem kịch vui, đi ra khỏi Ngô Trúc cư, liền gặp được 3, 4 nữ tỳ cam chịu đi ra Tiểu Thương Lăng, họ tựa hồ rất thói tính tình của chủ tử, biết chịu đựng qua buổi sáng, thiếu gia của các nàng lại trở thành một vị công tử tao nhã rất săn sóc người làm.

Chỉ ăn một chén cháo Bát Bảo[1], khó trách hắn luôn không mập! Lãnh Dịch Thiên không chút để ý vuốt vuốt chuôi kiếm, cười lạnh không cho là đúng.

“Ngươi rốt cuộc nhìn đủ chưa? Lãnh Dịch Thiên.” Phủ thêm một áo khoác màu lam lên quần áo mỏng manh, vẻ mặt Ngọc Liễu công tử không tốt đi ra khỏi Tiểu Thương Lăng, giống như đã sớm biết Lãnh Dịch Thiên đang muốn xem kịch hay.

“Nhìn cái gì? Nhìn người sao? Chớ dắt vàng lên mặt mình, chẳng lẽ ta đi lại trong sân của mình cũng chạm trúng người sao? Ờo ỉa.” Thiệt là! Chẳng lẽ trừ cháo Bát Bảo ra, hắn không thể ăn nhiều hơn chút sao? Không có ai nói cho hắn biết sắc mặt lúc mới vừa rời giường của hắn tái nhợt giống như quỷ sao?

“Bớt gọi ta ờo ỉa, cái đồ nam nhân vạm vỡ bạo lực! Cả ngày chỉ biết chơi quả dấm, có thể làm cơm ăn sao?” vẻ mặt Ngọc Liễu công tử khinh thường che miệng ngáp, sau đó quay gương mặt tuấn mỹ đi, lười nhìn thẳng khuôn mặt cương nghị khiến hắn không vừa mắt của Lãnh Dịch Thiên.

“Chẳng lẽ ta không có nói cho người biết sao? Chưa tới hai ngày, hoàng thượng sẽ hạ thánh chỉ, chính thức phong ta là tướng quân, đến lúc đó ta phải thường xuyên mang binh đánh giặc, chúng ta sẽ không ngày gặp mặt như vậy, đừng quá nhớ ta nha!” Lãnh dịch Thiên trêu tức.

“Nhớ người?” Ngọc Liễu công tử ngoài mặt nói nhẹ nhàng, đáy lòng lại hơi hốt hoảng, chuyển tầm mắt nhìn thẳng Lãnh Dịch Thiên nói: “Không cần chờ đến lúc người lãnh binh xuất chinh, chẳng lẽ Vương gia quên nói cho người biết, chúng ta từ nay về sau sẽ không bao giờ ngày ngày gặp mặt nữa, ta đã xin chỉ thị rồi của cha mẹ rồi, muốn xây bức tường thấp này cao hơn, Vương gia cũng đã đáp ứng, nếu đã là lần cuối gặp người, hôm nay bản công tử sẽ cho người tận tình phách lối! Người có lời gì cứ việc nói, về sau không có cơ hội như thế nữa!”

Nghe vậy, Lãnh Dịch Thiên nhú lại hai hàng lông mày rậm anh kh, hỏi ngược lại: “Người muốn xây bức tường thấp này cao hơn? Tại sao không có ai nói cho ta biết?”

Bị Lãnh Dịch Thiên hỏi làm sững sốt một hồi lâu, Ngọc Liễu công tử mới nhún vai cười một tiếng, nói: “Ta làm sao biết? Có lẽ là bởi vì Vương gia cảm thấy xét theo quan hệ thủy hỏa bất dung của chúng ta, người đại khái cũng sẽ không phản đối ý kiến hay của ta, cho nên cũng không nói cho người biết, tính toán cho người một việc vui mừng!”

“Vui mừng?” Lãnh Dịch Thiên hung ác nheo mắt đen lại. Không sai, tin tức này đối với hắn mà nói thật đúng là vừa kinh vừa vui, ứng phó không kịp!

“Người tựa hồ bắt đầu không quá cao hứng?” Kỳ quái, đối với bọn họ mà nói, đây rõ ràng là một tin tức cực tốt, tại sao hắn lại nản lòng, nản chí?

Lãnh Dịch Thiên nhẹ xì một tiếng, nhếch lên nụ cười cuồng ngạo, nói: “Sao ta lại mất hứng? Chỉ cần nghĩ đến về sau không cần gặp lại người, ta liền không nhận được cảm động đến rơi nước mắt, cảm ơn ân huệ của ông trời!”

“Vậy sao? Vậy thì tốt, bởi vì ta cũng nghĩ như vậy!” Nhìn mặt Lãnh Dịch Thiên tràn đầy nụ cười, Ngọc Liễu công tử cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái. Chẳng lẽ hắn không thể biểu hiện lưu luyến không rời một chút sao? Không gặp mặt mình nữa, chẳng lẽ thật sự là một việc đáng cao hứng như thế?

Giữa hai người nhất thời im lặng, vắt hết óc cũng nghĩ không ra nên nói gì, ngay cả muốn gây gổ, cũng nghĩ không ra đến tột cùng có thể mắng đối phương cái gì, Lãnh Dịch Thiên mím chặt môi mỏng, nhìn thẳng vào mặt mày tuấn tú của Ngọc Liễu công tử, đồng thời cũng nhìn chằm chằm ánh mắt dò xét của hắn.

Thế nhưng cho đến lúc này, bọn họ mới chính thức nhìn rõ diện mạo của đối phương!

“Không nghĩ tới chúng ta có thể gây gỗ đến 28 năm, người còn nhớ rõ chúng ta gây nhau cái gì không?” Lãnh Dịch Thiên bình tĩnh hỏi.

Nghe vậy, Ngọc Liễu công tử sợ run một lát, một lát sau mới lắc đầu cười khổ nói: “Không nhớ rõ, chúng ta tựa hồ chuyện gì cũng có thể gây nhau, mới 26 năm mà thôi, nghe mẹ ta nói trước hai tuổi thì tình cảm của chúng ta cũng không tệ.”

“Vậy sao?” Lãnh Dịch Thiên nhìn thấy một nhóm đại hán xách gạch, khiêng công cụ đi tới về phía bọn họ, không khỏi nhú chặt mày hơn nữa. “Công nhân xây tường tới.”

“Là ta muốn bọn họ bắt đầu tới làm việc từ hừng sáng, như vậy sẽ xây tường xong rất nhanh.” Rõ ràng sắp đạt thành mục đích, tại sao tâm tình của hắn buồn bực cực kỳ!

“Không hổ là con của thương nhân, nửa điểm thời gian cũng không nỡ lãng phí.” âm điệu của Lãnh Dịch Thiên rất nhẹ, rất nhạt, chỉ ờ Ngọc Liễu công tử nghe mà thôi.

“Ta ——” nghe vậy, Ngọc Liễu công tử trợn to đôi mắt long lanh như nước, giận nhìn chằm chằm Lãnh Dịch Thiên. Tại sao đến cuối cùng, hắn ta còn muốn tìm mình gây một trận!

“Công tử, xin tránh qua, chúng ta sắp bắt đầu làm việc nha!” Thủ lĩnh công nhân lên tiếng muốn Ngọc Liễu công tử dừng sờ mắt hồn lui ra.

Trong lúc nhất thời Ngọc Liễu công tử không phản ứng kịp, chỉ dừng sờ nhìn Lãnh Dịch Thiên, cho đến một tiếng cười nhạt của hắn làm vỡ không khí đông cứng, “Không hẹn gặp lại, ờ ờ, về sau ăn nhiều đồ ăn sáng một chút, tránh cho gương mặt luôn giống quỷ dọa người.”

Ngọc Liễu công tử không để ý tới khiêu khích của Lãnh Dịch Thiên, chỉ cảm tức hỏi, “Tại sao nói không hẹn gặp lại? Cửa lớn của hai nhà chúng ta cùng ở trên đường cái, hoặc giả. . . . Hoặc giả ngày nào đó lúc ra cửa lỡ đang lại gặp phải!” Hắn tựa hồ quên mình là người nói không muốn gặp lại trước!

Công nhân càng ngày càng đưa nhiều gạch đến, không ngừng chất cao ở trước mặt bọn họ, bọn họ không chút phát giác, mắt nhìn đối phương, cho đến công nhân đắp xi măng lên, từng cục gạch hóa thành một bức tường xám ngấn cách nhau ở trước mặt bọn họ.

“Gặp mặt, tranh đi cãi lại một trận sao?” Lãnh Dịch Thiên nhàn nhạt quăng xuống những lời này, xoay người đi vào Ngô Trúc cư, không muốn nhìn bức tường gạch màu xám lạnh lẽo cao lên ở trước mắt hắn

“Lãnh Dịch Thiên ——”

“Thiếu gia, cháo Bát Bảo đã tới!” Uyển Xuân bưng một cái đĩa mạ vàng, trên cái đĩa là một chén cháo Bát Bảo đầy tám phần, mở miệng cười kêu chủ tử.

“Đặt xuống! Ta sắp đi vào nhà rồi.” Ngọc Liễu công tử nhìn tường xám mới xây một cái, đột nhiên lắc đầu bỏ qua cảm tức trong lòng, phát tay áo đi vào Tiểu Thương Lãng. Hắn nghĩ thầm dù sao chờ tường xây xong, tất cả quá khứ cũng kết thúc! Quân hắn khi gió!

Chỉ là, nếu như Lãnh Dịch Thiên biết đây mới thật là lần cuối trong kiếp này của họ, có lẽ hắn sẽ thêm đợi một thời gian, để cả hai nhìn nhau rõ ràng hơn nữa! Nhưng đợi đến lúc phụng chỉ lãnh binh chinh khái hoàn trở về, mới phát hiện tất cả đều đã quá muộn!

3. Chương 3

Giờ Mẹo mới qua không lâu, cửa trước vườn Tây Hồ đã nổi lên một hồi xôn xao không nhỏ, khiến không ít người trong phủ tò mò ra ngoài vây xem, vì tranh xem diện mạo thật của vị khách mới đến.

“Thiếu gia, thiếu gia!” Uyển Xuân cao hứng bừng bừng từ viện trước chạy thẳng vào Tiểu Thương Lãng, may mắn sáng nay chủ tử cáo bệnh, không có ra cửa làm việc, nếu không sẽ phải bỏ qua trận náo nhiệt này.

Trong phòng, gương mặt Ngọc Liễu công tử không vui, trầm mặt ảm đạm không phát, nghiêng tựa trên giường tiện tay lật cuốn sách. Nha đầu chết tiệt kia! Không phải nói với nàng không nên tới quấy rầy hân nghĩ ngơi sao? Bị nàng kêu như vậy, đầu tựa hồ lại bắt đầu mơ hồ đau!

“Uyển Xuân, đi ra ngoài, nếu có người muốn gặp ta, liền nói cho hân biết ta chết, ngày mai đến sớm.” Giọng điệu của hân miễn cưỡng, một chút nguyên khí cũng không có.

“Thiếu gia, người đang nói bậy bạ gì đó?” Uyển Xuân nhẹ nhàng cười duyên, đoạt lấy cuốn sách trong tay chủ tử, kéo hân ngồi dậy, “Mời đến phòng khách xem một chút đi! Ngày hôm nay có một vị khách tới phủ chúng ta, Uyển Xuân nghĩ thiếu gia nhất định sẽ rất cảm thấy hứng thú với vị khách này!”

Nghe vậy, hân uy nghi nheo mắt lại, trầm giọng nói: “Đừng nói với ta là Lãnh Địch Thiên đó! Nam nhân này kiếp trước nhất định có thâm thù đại hận với ta, nếu không sao khiến ta thấy hân liền như thế, không thấy hân, cũng như thế!”

Thì ra là, người hiện tại khiến chủ tử cảm thấy hứng thú nhất lại là oan gia đó! Tâm tư Uyển Xuân nhanh nhẹn, cũng không dám nói ra ý nghĩ trong lòng.

“A, thiếu gia, mặc dù không phải thế tử, nhưng cũng không kém xa!” Uyển Xuân cố làm thần bí, hầu hạ chủ tử đứng dậy thay quần áo mang giày, lại đẩy hân đến phòng khách.

“Uyển Xuân! Nàng nói rõ cho ta, ta bị nàng làm cho hồ đồ rồi!” Không kém xa? Chẳng lẽ là Lãnh vương gia và vương phi? Từ nhỏ đến lớn, hai trưởng bối này hân đã quá quen thuộc, sao có thể còn thấy hứng thú với họ!

Nhưng ngay sau đó ý nghĩ của hân biến chuyển, như là đã hiểu ra, không có việc gì đi xem chút cũng được! Luôn ở trong phòng, lòng cũng buồn bực.

Xa xa hân đã nghe được tiếng người náo nhiệt truyền ra từ Ngọc Lan đường, vườn Tây Hồ luôn quen tiếp kiến người nhà đường xa mà đến trong cái phòng nhỏ đó, thường là những người không có quan hệ máu mủ với họ, ngược lại toàn là quan hệ lộn xộn xa xôi, thường khiến hân nghe đến choáng đầu.

“Cha, mẹ!” Hân vung áo bào lên, nhanh chóng đi vào cửa Ngọc Lan đường, chỉ thấy cha mẹ ngồi ở trong đường, không giải thích được tụ tập một đồng người làm ăn no không có chuyện làm, trong phòng có hai người xa lạ đứng nghiêm, một nữ tử xinh đẹp và bé trai, chỉ là bọn họ đứng đưa lưng về phía hân, nhìn không được dáng vẻ.

Triệu thị vừa thấy được nhi tử, cao hứng giống như nhìn thấy bảo bối, liền vội vàng đứng lên khoát tay của con trai, lo lắng hỏi: “Nghe người làm nói sáng sớm hôm nay thân thể con không thoải mái, khá hơn chút nào chưa? Có muốn mẹ mời đại phu đến nhà chẩn bệnh cho con không?”

“Không phiền mẹ phí tâm, hài nhi đã cảm thấy khá hơn chút rồi, mới muốn tới đây xem một chút.” Hân có thể hiểu mẫu thân chỉ có một đứa con trai như hân, tự nhiên cưng chiều hết mực.

“Vậy thì tốt! Đúng rồi, con tới thật đúng lúc, tới đây gặp Hương Ngưng, nữ nhi của cháu ngoại bà con gia của ông nội con, hai nhà chúng ta mấy năm không có tin tức, cho đến trước đó vài ngày, nhận được một phong thư, mới biết cả nhà bọn họ dời đến Lạc Dương rồi!” Triệu thị kéo tay của con trai, vừa nói vừa dẫn hân tới cạnh Đỗ Hương Ngưng, lên tiếng gọi khẽ: “Hương Ngưng!”

Nghe tiếng, Đỗ Hương Ngưng chậm rãi quay đầu, e sợ nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, tò mò nhìn biểu ca mình, đột nhiên má phấn dâng đỏ bừng, cuống quýt dời đôi mắt long lanh, lại không dám nhìn hân thêm một cái.

Lông mi cong dày, tròn mắt trong suốt sáng nước, má hồng môi đỏ, da thịt mịn màng, là một nữ tử tuyệt mỹ khiến tâm hồn người mê đắm! Trừ như vậy, Ngọc Liễu công tử cũng không có cảm giác đặc biệt gì với Đỗ Hương Ngưng, lại càng không hiểu tại sao nàng đột nhiên quay đầu đi, chẳng lẽ không thích hân?

Nếu như thực là như thế, nàng quá ngu, nếu muốn lấy ít đồ tốt từ vườn Tây Hồ, thì tốt nhất đừng đắc tội hân, bằng không sẽ không chịu nổi!

“Thiếu gia, đừng nhìn chăm chăm con gái người ta như vậy, không thấy nàng đã mắc cỡ không ngóc đầu lên được à!” Uyển Xuân ở một bên tỉ mỉ nhắc nhở.

“Không có, không có chuyện. . . .” Đỗ Hương Ngưng nghe lời nói đồng tình của Uyển Xuân, càng thêm mắc cỡ cả tai đều đỏ, “Muội. . . . Muội chỉ nghĩ. . . . Danh hiệu của biểu ca cũng lừng lẫy nổi tiếng ở Lạc Dương chúng ta, đã cảm thấy mình cũng dính chút ánh sáng, trong lòng cao hứng.”

Trên thực tế, là bởi vì nàng chưa từng thấy nam nhân thanh tú tao nhã, trắng nõn nho nhã, thân hình thon dài hấp dẫn như thế, ánh mắt sâu thẳm của hắc hàm chứa sự khôn khéo của thương nhân, nàng nhìn tâm hoảng ý loạn.

“Thật sao?” Triệu thị nghe liền rất vui mừng, đắc ý cực kỳ, “Vườn Tây Hồ chúng ta làm ăn khắp đại giang nam bắc, hiện tại tất cả đều do nhi tử của ta quản lý, lão gia nhà ta mặc dù văn vẻ đầy bụng, nhưng bản lĩnh làm ăn lại ít, nếu không phải là nhi tử của ta thành tài, chỉ sợ vợ chồng chúng ta hai cũng sẽ không tiêu dao như vậy, cả ngày ngâm thơ xem cuộc vui, không lo chuyện thường. Lão gia, ông nói phải không?”

“Đủ rồi, phu nhân, chỉ cần vừa nhắc tới con của chúng ta, nàng liền có lời đầy bụng nói không hết, nói đến hiện tại cũng còn chưa nói chuyện thành thân với nhi tử!”

“Thành thân? Cha, lỗ tai của con có nghe lầm hay không?” Lời của phụ thân khiến lòng của hắc nhi nổi lên đề phòng, chẳng lẽ bọn họ muốn hắc nhi kết thành vợ chồng với Đỗ Hương Ngưng trước mắt này? Không!

“Đừng nóng vội.” Triệu thị từ ái cười một tiếng, vỗ vỗ mu tay của con trai, nói: “Tuổi của con đã không nhỏ, là nên thành thân, nhưng trước khi Hương Ngưng đến kinh thành, chúng ta đã gả nàng cho đứa nhỏ Dịch Thiên rồi. Hương Ngưng gia thế trong sạch, ông nội nàng còn từng làm quan tam phẩm trong triều, đến phủ Vương Gia cũng sẽ không mất thân phận. Chúng ta và Đỗ gia đã nói xong, Hương Ngưng sẽ lấy chồng từ vườn Tây Hồ, coi nàng như là nữ nhi nhà chúng ta. Vương gia cũng đã đồng ý hôn sự này, qua ít ngày nữa liền phái người tới đưa lễ.”

“Lãnh Dịch Thiên biết thành thân chuyện không?” Chẳng biết tại sao, đầu của hắc nhi càng đau!

“Hắc nhi đã sớm biết, vương phi nói lúc này Dịch Thiên trái lại rất nghe lời, không có hỏi ngược, chắc là ngầm cho phép hôn sự này rồi! Mẹ thấy các người từ nhỏ gây đến lớn, nếu Dịch Thiên thành thân, người cũng sẽ không chịu thua! Nhanh đi tìm cô nương tốt, chỉ cần người thích, mẹ đều sẽ không phản đối, hôn sự cứ giao ẹ xử lý, người mau sinh mấy đứa cháu ẹ, để mẹ bế bế!” Triệu thị cười không khép miệng, tựa như đã thấy được tình hình náo nhiệt con cháu đầy đàn.

Nghe giọng nói vui thích mơ mộng đẹp của mẫu thân, con người Ngọc Liễu công tử cũng càng ngày càng trầm lạnh. Lãnh Dịch Thiên muốn thành thân trước hắc nhi? Đừng mơ tưởng!

Lúc này, bé trai vẫn đứng ở bên cạnh Đỗ Hương Ngưng đưa tay kéo kéo ống tay áo của nàng, cố gắng đưa tới chú ý, nhỏ giọng nói: “Đỗ tỷ tỷ, tỷ quên mất sự tồn tại của Tiểu Nha sao?”

Thanh âm trong trẻo, còn hàm chứa một tia mạnh mẽ của bé trai, kỳ dị đưa tới chú ý của Ngọc Liễu công tử, hắc quan sát bộ áo vải xanh sạch sẽ của nam hài, khuôn mặt nhỏ nhắn mỉm cười giương mắt nhìn hắc nhi. Bốn mắt nhìn nhau, không khỏi có dự cảm chẳng lành đánh vào lòng.

“Tất nhiên không!” Đỗ Hương Ngưng nở nụ cười, tay chân luống cuống níu lấy khăn tay, nói: “Biểu ca, tên của nó là Tổ Tiểu Nha, là gặp trên đường tới kinh thành, muội thấy nó không cha không mẹ, nên bảo nó đi theo muội vào kinh, nó thật biết điều, sẽ không gây ra phiền toái, cho nên biểu ca. . . .”

“Vườn Tây Hồ chúng ta từ trước đến giờ hiếu khách, không lo thêm hai cặp bát đũa, hoan nghênh các người ở đây, biểu muội Hương Ngưng thiện lương tốt bụng của ta!” Giọng nói nhàn nhạt của phái nam lộ ra nụ cười cao thâm khó lường, nói xong, hắc nhi nhếch môi cười, vẻ mặt quý quý, xoay người rời đi Ngọc Lan đường.

Lãnh Dịch Thiên, có ta ở đây, người đừng mơ tưởng cưới được Đỗ Hương Ngưng như ý! Hừ!

4. Chương 4

“Tên xấu xa đáng chết này!”

Trong chính sảnh Lãnh vương phủ truyền ra âm thanh rít gào của Lãnh vương gia, lại là vì một phong thư, bức thư này được gửi bởi Lãnh Địch Thiên con trai của ông.

Lãnh Địch Thiên từ phía bắc sai người đưa thư trở về, chính là vì tỏ rõ mình không muốn cưới Đỗ Hương Ngưng, nếu như phụ thân ép buộc, dù hấn lấy cái chết chống cự, cũng không nhượng bộ.

“Vương gia xin bớt giận, bị chọc tức sức khỏe sẽ không tốt!” Lãnh vương phi cũng không nghĩ đến nhi tử sẽ dùng một chiêu này, khó trách ngày đó khi bà nói với hấn việc hôn sự, hấn chỉ cười nhạt một tiếng, cũng không có nói thêm cái gì.

“Ta có thể không tức giận sao? Ngày mai sẽ phải thành thân, hấn lại nói không thành thân vào lúc mấu chốt này, nàng bảo ta làm sao giao phó với thế huynh?” Lãnh vương gia bị một phong thư nhà của nhi tử làm giận đến đỏ mặt tía tai, cảm tức đầy bụng không chỗ thổ lộ.

Đứa con trai gian xảo khá lắm! Thậm chí không chịu để cho ông mắng chửi ngay mặt, hại người làm cha như ông không nhịn được, nhìn chằm chằm tờ thư kia, giận đến sắp nội thương.

Lãnh vương phi vẫn có bộ dáng tốt tính, nghĩ thầm vô luận như thế nào, cũng là con ruột của mình gây họa, giờ phút này nghĩ biện pháp để hạ cơn giận của trượng phu mới là chuyện gấp gáp. “Vương gia xin tha thứ, ta lại có một ý nghĩ có thể thực hiện, chúng ta cứ tổ chức hôn lễ, nếu Thiên nhi vẫn không muốn lấy vợ, liền tìm một lý do, làm cho người ta thay mặt đón tân nương qua cửa, đến lúc đó hai chúng ta cứ nhận vợ, không do Thiên nhi làm chủ!”

“Nhưng con của chúng ta vừa bướng bỉnh vừa cao ngạo, có nhiều khả năng hấn sẽ để cho Đỗ cô nương ở góa cả đời!” lo lắng của Lãnh vương gia thật thực tế.

“Vậy thì đến lúc đó rồi hãy nói! Cưới lừa xem kịch (kết quả cuối cùng còn không biết như thế nào), hãy đợi đấy.” gương mặt quý khí tao nhã của Lãnh vương phi hàm chứa nụ cười yếu ớt, trong nội tâm hiểu rõ trượng phu đã hết giận con.

Lãnh vương gia quả thật hết giận một nửa, nhưng trong lòng không khỏi tràn đầy nghi ngờ, khí phách uy nghiêm nhũn lại hai lông mày, nói: “Ta thật sự nghĩ không thông, ban đầu khu vườn hai nhà chúng ta không phải dựa theo phong thủy xây lên sao? Cha và Thế bá đều nói phong thủy này nhất định khiến hai nhà đông tây nhiều con nhiều cháu nhiều phúc, kết quả hiện tại hai nhà chúng ta đều chỉ còn lại một chút huyết mạch, càng không nói hai đứa trẻ vừa gặp nhau đã cãi ngắt trời, ngay cả muốn họ thành thân, đều là một việc khiến người nhức đầu, ả!”

“Nghe người bên ngoài nói, con trai của hai nhà chúng ta đều là người phong lưu ở bên ngoài, hồng phần tri kỷ bên cạnh đều không ít, Thiên nhi chúng ta cũng rất có biện pháp đối với nữ nhân, ngay cả bà nội Thái hậu của hấn cũng bị hấn thu phục thoả đáng, ta đây làm mẹ cũng buồn bực, bao nhiêu vương công thiên kim chờ vào nhà chúng ta, hấn không có đạo lý không nhìn ai thuận mắt cả!” Lãnh vương phi tỉ mỉ suy nghĩ, mới phát hiện ra lòng con trai của mình thật khó nắm.

“Ai biết? Cứ làm theo biện pháp của nàng, chuyện thành thân cứ làm thế, ngày mai ta liền dẫn người đến cửa đưa sính lễ, Thiên nhi muốn làm cái gì ta không quan tâm, nhưng hấn phải hiểu Lãnh gia không thể tuyệt hậu!” Lãnh vương gia đã quyết tâm, cũng không quan tâm suy nghĩ trong lòng nhi tử nữa.

※ ※ ※

Tiếng cười của nam nhân không ngừng vang vọng ở nóc nhà cao vút của thính đường, nghe càng đắc ý càng cuồng vọng, giống như hấn đã ôm trọn thiên hạ vào trong người, coi trời bằng vung, chỉ là, không biết vì nguyên nhân gì, tiếng cười cuồng ngạo của hấn không những không làm người ta cảm thấy chói tai, ngược lại dễ nghe giống như là tiếng nhạc trong gió, khiến người nghe thấy chỉ than thở, không nhịn được muốn nghe nữa.

“Tốt, tốt, thật tốt! Nếu Lãnh Địch Thiên biết, nhất định sẽ giơ chân không dứt vì chuyện này! Nếu như có thể, ta lại muốn chính mắt nhìn sắc mặt bị tức điên xanh mét của hấn, vậy sẽ là một chuyện rất sáng

khoái!”

Tối ngày hôm qua, Ngọc Liễu công rớt cuộc khiến cho Đỗ Hương Ngưng chính miệng nói ra không lấy Lãnh Định Thiên, lúc gần lúc xa, vờ tha để bắt thật mà hấn đối với nàng trong thời gian vừa qua, cuối cùng không phải uống phí tâm cơ.

“Thiếu gia, người sao thế, nếu Lãnh vương gia biết. . . . Không tốt lắm đâu!” Thành thúc nói chuyện, tóc đã hoa râu, nhưng xương cốt lại rất cường tráng, là tội tử, tự nhiên không dám nói quá nhiều, nhưng trong lòng biết rất rõ ràng không đúng, cũng không cách nào buồn bực không lên tiếng.

Thường Ngôn nói: đã sinh Du, sao còn sinh Lựơng!

Vào giờ phút này, Lãnh Định Thiên chắc chắn cũng có ý tưởng này! Cũng không biết nguyên nhân là gì, hai người bọn họ luôn không vừa mắt nhau, bây giờ cả vị hôn thê cũng giành!

“Im miệng! Ta chính là không muốn cho Lãnh Định Thiên lấy vợ trước ta một bước! Đừng nói nhiều nữa, đi xuống chuẩn bị một chiếc xe ngựa, ta muốn mang Hương Ngưng đến Thiên Hương Cốc chèo thuyền!”

“Thiếu gia, hôm nào đi! Bình thúc không có trong phủ, hấn biết rõ đường đến Thiên Hương Cốc, đổi người đánh xe khác sẽ không thể không chế, dễ dàng gặp chuyện không may đấy!”

“Vậy chúng ta liền đổi địa phương đi chơi. Thành thúc, người đừng luôn coi ta như đứa bé, điểm chừng mực này ta vẫn có thể dẫn đi.” Ngọc Liễu công tử cười nhẹ, giờ tay muốn Thành thúc dựa theo mà làm.

“Biết chừng mực là tốt rồi, Thành thúc ta cô đơn một mình, đời này cũng chỉ xem người từ một đứa bé trai lớn lên như vậy, thuyền chạy cẩn thận mới được vạn năm, người ngàn vạn đừng gặp chuyện không may, nếu không Thành thúc ta không chết theo, cũng sẽ xuất gia đi làm hòa thượng, ăn chay niệm Phật thay tiểu thiếu gia!” Thành thúc nửa đùa nửa thật nói.

“Thành thúc!” Nghe lời đùa giỡn của ông cụ, Ngọc Liễu công tử không khỏi mỉm cười quả nhẹ một tiếng, tiện tay nhặt lên áo lông cừu màu tím treo trên kệ, một bước ra khỏi cửa phòng, chỉ thấy một đứa bé trai ẩn núp cạnh cửa, mi thanh mục tú, cười yếu ớt nhẹ nhàng, chính là Tiểu Nha theo Đỗ Hương Ngưng vào phủ.

“Nghe nói thiếu gia người muốn đến Thiên Hương Cốc chèo thuyền với Đỗ tỷ tỷ?” Tiểu Nha cười hì hì hỏi.

“Ừ, người cũng muốn đi với chúng ta sao? Xe ngựa rộng rãi, còn có thể chứa thêm một đứa bé như người.” Là hấn quá đa tâm rồi sao? Hấn cảm giác một đôi con người trong veo của Tiểu Nha lộ ra tang thương mấy trăm năm, lại có lúc buồn bình ngày thơ ấu tựa như một đứa bé tầm thường, khiến người nhìn mơ hồ!

“Không, cảnh tượng Thiên Hương Cốc sáng rõ, các người chơi thật vui.” Tiểu Nha vươn đôi tay nhỏ bé, khéo léo cười, một câu hai nghĩa nói: “Chuyện đùa trong thiên hạ thật nhiều!”

Chẳng biết tại sao, nhìn thấy rằng nụ cười giả tạo trên mặt Tiểu Nha, lại khiến Ngọc Liễu công tử sợ hãi từ đáy lòng, có dự cảm chuyện xấu sẽ xảy ra.

5. Chương 5

Trong hẻm Trường Hưng ở kinh thành, có một khách điểm Đức Thăng, lúc này đang có tiếng huyền ảo, vui mừng náo nhiệt, tựa hồ có chuyện vui cực lớn, trên mặt của mỗi người đều tràn đầy nụ cười, châu đầu kề tai kể tin đồn.

“Tin tức tốt, các người biết không? Vừa rồi ta từ trong miệng một vị sai gia có giao tình biết được, hấn đang bận rộn đến Lãnh vương phủ, hoàng thượng muốn hấn truyền lời, nói là Lãnh Định Thiên tướng quân chinh bắc đại thắng, mấy ngày nữa sẽ khải hoàn hồi kinh, nghe nói lần đại thắng này, lòng vua cực kỳ vui mừng, muốn phong Lãnh tướng quân thành Tĩnh Viễn hầu, Lãnh vương phủ thật đúng là huy hoàng rồi!” Lão nhân vuốt râu dê, cười ha hả nói.

“Lưu lão, lời này của ông không đúng rồi, Lãnh vương phủ cho tới nay đều là uy phong hiển hách, không có ngày nào không huy hoàng nha! Nghe nói quan viên trong triều đều nịnh bợ!”

“Vậy cũng là thường tình, ai bảo Lãnh vương phủ đang được long sung ——” đoàn người nói thật vui vẻ, lại thêm có rượu trắng uống, không khí càng rục.

Nhưng vào lúc này, một ông lão bộ dáng gầy gò hốt hoảng vọt vào khách điểm, tựa hồ đã sớm biết bạn rượu sẽ quần tụ ở chỗ này, cổ họng thiếu chút nữa không thông khí được, hắt lớn tiếng la ầm lên: “Trong kinh xảy ra chuyện lớn! Các người đều nghe nói sao?”

“Lãnh tướng quân khải hoàn trở về sao! Tân lão, nhìn ông gấp thành bộ dạng này, chúng ta đều nghe người ta nói rồi!” Lưu lão lơ đãng cười nói.

“Lãnh tướng quân gì! Đây là chuyện vừa mới xảy ra, Ngọc Liễu công tử ở vườn Tây Hồ chết!” Tân lão cực kỳ tức giận lớn tiếng la ầm lên.

“Cái gì?!”

Nhất thời, trong khách điểm đều tĩnh mịch, không hẹn mà cùng quay đầu nhìn Tân lão, mười mấy đôi mắt đều mở to như gương đồng.

“Tân lão, ông ngàn vạn đừng nói đùa với chúng ta, chuyện này cũng không buồn cười nha!” Thanh âm trầm thấp của Lưu lão khê run. Vườn Tây Hồ cho tới nay xây cầu lót đường, hành thiện tế bần, ông trời không phải không có mắt vậy chứ, khiến nhà tích thiện như vậy tuyệt hậu tự.

“Tân lão ta sẽ không nói đùa tin tức kiểu này, hẳn thật đã chết rồi, vị thiếu gia ngọc thụ lâm phong của vườn Tây Hồ kia, Dương Bạt Nhi bảo người ta gọi Ngọc Liễu công tử, ngày hôm nay ngã xe ngựa chết ở Thiên Hương cốc rồi!”

Trong khách điểm Đức Thắng rung vang âm thanh, lay chuyển lòng người, bọn họ không dám tin, rồi lại không thể không tin, một công tử tuổi còn trẻ có chút tuấn mỹ như Dương Bạt Nhi, lại sẽ mất sớm như thế!

※ ※ ※

Không thể chờ đợi!

Lãnh Địch Thiên phi ngựa chạy băng băng về Hoàng Thành, cũng không biết trong lòng vội vàng vì chuyện gì, có lẽ chỉ là thuần túy muốn sớm trở về vườn Đông Thương, nói không chừng hẳn có thể ngoài ý muốn gặp phải Dương Bạt Nhi, có lẽ hẳn đã nghe nói chuyện phong hầu rồi!

Trong lòng hẳn rất hiểu, Dương Bạt Nhi tuyệt đối sẽ không thật lòng thành ý chúc mừng chuyện hẳn khải hoàn, không chừng còn có thể nghĩ hết biện pháp chê cười một phen! Lãnh Địch Thiên không kịp chờ đợi muốn gặp gương mặt tuấn tú khê nhếch nụ cười lạnh nhạt, và miệng lưỡi sắc bén của hẳn, đây thật là việc khiến tinh thần người phấn chấn nha!

Lãnh Địch Thiên cười ngựa Sách Hắc thần tốc chạy vào đường cái Liễu Âm, đi theo phía sau hẳn là một con ngựa đang cố hết sức vượt qua, nhưng vừa không để ý lại bị Lãnh Địch Thiên bỏ xa phía sau, không bao lâu, hai con ngựa nhanh đã dừng trước cửa chính của vườn Đông Thương.

“Thế tử!” Người trong phủ Đông Thương đã sớm nghe nói ngày hôm nay Lãnh Địch Thiên sẽ về phủ, chuyện trong ngoài ngoài đều đã sớm chuẩn bị tốt lắm.

Lãnh Địch Thiên gọn gàng tung người xuống ngựa, tay cầm dây cương giao cho tiểu đồng đến nghênh đón, ngẩng đầu mắt tinh phát hiện Trần Thiết trong nhà có chút khác thường, tựa hồ là muốn làm chuyện vui, gắm đỏ treo dây, vui sướng, vậy mà, hẳn lại nhìn thấy mấy tên công nhân muốn tháo những vải gắm màu đỏ trên cột tường xuống.

“Chuyện gì xảy ra? Trong nhà có người muốn thành thân sao?” Lãnh Địch Thiên nghi nghi nheo lại mắt đen, nhìn thẳng đèn lồng song hỷ treo hai bên cửa chính.

Lãnh Địch Thiên nghĩ, nếu phụ thân ép buộc hắn thành thân, hắn lập tức xoay người rời đi, dù sao hoàng thượng có tính muốn xây một phủ Tĩnh Viễn hầu bên cạnh vườn Đông Thương cho hắn, vốn là hắn muốn từ chối, nhưng thấy tình huống trước mắt này, có lẽ hắn sẽ đáp ứng cũng không chừng!

“Thế tử. . . Không, không. . . Nô tài nên đổi kêu Hầu gia rồi ! Mời Hầu gia vào phủ trước! Hai ngày nay đã xảy ra rất nhiều chuyện! Trong lúc nhất thời cũng nói không rõ, nô tài chỉ biết là những chữ hỷ bằng gấm đỏ trên tường này không cần dùng nữa, vương phi lệnh các sư phụ mau hủy đi, đã nói hai nhà chúng ta là thế giao, không thể cùng làm chuyện vui và tang sự, nếu không khó giao phó với Bạn Nhi thiếu gia a!”

“Tang sự? Vườn Tây Hồ xảy ra chuyện gì? Dương Bạn Nhi ——” một hóp khí lạnh nghẹn ở cổ họng Lãnh Địch Thiên không đi, hắn đột nhiên quay đầu, nhìn một chỗ khác ở đường cái Liễu Ấm, trước cửa vườn Tây Hồ phấp phới cờ tang trắng xóa, giống như một tầng tuyết mỏng bao phủ cửa, khí chết trầm trầm.

Lúc này, bên trong vườn Tây Hồ truyền ra tiếng tù và chuông trống, lời phật trầm thấp rồi lại vô cùng rõ ràng, theo gió bay vào trong tai Lãnh Địch Thiên, từng tiếng, từng câu, chói tai đến khiến hắn khó có thể chịu được!

Gã sai vật nghe tiếng trống, không khỏi thở dài nói, “Không nghĩ tới Bạn Nhi thiếu gia phúc mỏng như vậy, tuổi còn trẻ đã buông tay nhân gian. . .”

“Nói vậy! Dương Bạn Nhi không thể chết được! Ta không cho phép hắn chết như vậy!” thần tình Lãnh Địch Thiên kích động, trái tim giống như bị người kích mạnh, xoay người chạy gấp đến vườn Tây Hồ, đột nhiên xuất hiện động tác khiến người ứng phó không kịp.

“Hầu gia!” Gã sai vật Tương Sài Vinh đi theo cũng bị hành động của chủ tử làm sợ hết hồn, đúng lúc lúc này vợ chồng vương gia ở vườn Đông Thương đều biết tin nhi tử trở về, dẫn theo người ra nghênh tiếp, nhưng không ngờ gặp bộ dáng cuồng loạn của hắn.

“Thiên nhi! Con muốn làm gì?” Lãnh vương gia thấy tình huống không đúng, dẫn gia đình mau chóng đuổi ở sau lưng nhi tử; Lãnh vương phi lại được thị nữ đỡ, chậm rãi đi theo.

Lãnh Địch Thiên không có tâm thần bận tâm đoàn người đuổi theo sau lưng hắn, thân hình nhanh nhẹn giống như cầu vồng đông cứng ở trước cửa vườn Tây Hồ, giật mình yên lặng nhìn cờ tang tái nhợt giương nanh múa vuốt phấp phới trước mặt hắn, cửa đỏ thật sâu, cũng không suy nghĩ nhiều hơn, hắn trước đập cửa gầm hét lên: “Dương Bạn Nhi, người đi ra cho ta! Ta còn có lời chưa nói hết, không cho phép người chết trước!”

Mất thân phận, mất lý trí, Lãnh Địch Thiên mặc cho điên cuồng tức giận chi phối mình. Hắn chưa bao giờ nghĩ Dương Bạn Nhi sẽ chết đi không hề báo động trước! Hắn tình nguyện nhìn thấy dung nhan tức giận ác ý khiêu khích, cũng không muốn mang theo tràn đầy tức giận ở chỗ này xô cửa, mà Dương Bạn Nhi trong cửa đã là thi thể lạnh như băng vô hồn!

“Thiên nhi! Không thể càn rỡ.” Lãnh vương gia nghe nhi tử mất tâm thần nói xằng nói bậy, trong bụng cả kinh, vội vã sai người kéo hắn ra.

6. Chương 6

“Tướng quân!” Sài Vinh dẫn đầu xông lên bậc cửa, dùng thân thể khỏe mạnh kéo lại Lãnh Địch Thiên, lại phát hiện mình đã dùng hết sức lực, vẫn khó có thể ngăn lại hắn đang điên cuồng.

“Người buông ta ra! Mở cửa! Ta muốn gặp Dương Bạn Nhi! Ta muốn gặp hắn!” Gặp hắn, muốn trách cứ hắn làm trò, gặp hắn, muốn xác định hắn vẫn còn sống!

Mấy tên gia đình đồng loạt xông lên, vây lại Lãnh Địch Thiên, kéo trái kéo phải, trường hợp hỗn loạn cực kỳ.

Lúc này, trong vườn Tây Hồ nghe nói ngoài cửa xông vào, mở cửa muốn dò xét đến cùng, nhưng không ngờ Lãnh Dịch Thiên lại như mãnh thú nước lũ, đụng vỡ cửa chính, chạy tán loạn vào.

“Dương Bạt Nhi!” tiếng rống giận dữ của Lãnh Dịch Thiên vang tận mây xanh, khiếp tâm hồn người.

“Ngăn lại thế tử, ngàn vạn đừng để hắn gây họa!” Lãnh vương gia vô lực nhìn bóng lưng nhi tử, cực kỳ tức giận hô.

Bọn hạ nhân trong vườn Tây Hồ hoảng sợ như địch mạnh xâm lấn, lo lắng đề phòng, vậy mà, khi bọn hắn nhìn thấy người tới là thế tử Lãnh Dịch Thiên của Vương gia, thì rối rít sửng sốt, kinh ngạc nhìn tình hình không thể tưởng tượng nổi trước mắt.

“Dương Bạt Nhi! Người đi ra cho ta, không cần trốn nữa!” trong lòng Lãnh Dịch Thiên tràn đầy ngọn lửa thiêu đốt, nóng hổi, lại không thể nào thổ lộ, khiến hắn như sắp bị thiêu cháy. Hắn hi vọng có người có thể tới ngăn cản sự điên cuồng của hắn, người kia tốt nhất là Dương Bạt Nhi, Dương Bạt Nhi sống sờ sờ!

Vậy mà, hắn giương mắt, đập vào mắt lại là tế đường trắng như tuyết, đèn cầy trắng ngọn lửa đỏ, hoa cúc đỏ cúng, các sư phụ thi hành cúng bái bởi vì hỗn loạn mà dừng niệm tụng kinh văn, trước mộ chuông, rõ ràng là linh vị của Dương Bạt Nhi, yên lặng nặng nề đứng thẳng, ngọn lửa đỏ trên đôi đèn cầy trắng không ngừng liệng đốt, từng làn khói nhạt bay ra.

“Không! Không thể nào ——” Lãnh Dịch Thiên mắt hồng hồng nói nhỏ, bước tới trước một bước lần nữa, nhưng không ngờ bị một giọng nữ nghiêm nghị quát bảo ngưng lại.

“Chậm!” Triệu thị tử trong đường đi ra, tú nhan tiêu tụy cực độ không vui, hai mắt động lệ, “Mời thế tử trở về đi! Khi còn sống Bạt Nhi và thế tử có nhiều tranh chấp, ta nghĩ hắn cũng không muốn thấy người, để người mẫu thân như ta thay hắn cầu xin thế tử, mời trở về đi thôi!”

“Ta muốn gặp hắn, để cho ta gặp hắn một lần!” Lãnh Dịch Thiên hung hăng bỏ rơi gia đình đang dây dưa, vong tình thì thâm, càng bước tới trước một bước.

Lãnh Dịch Thiên cảm giác ngực mình nóng quá, rồi lại trong nháy mắt trở nên lạnh như băng, lúc này tràn đầy tim hắn không phải đau đớn, không phải bị thương, mà là một loại tuyệt vọng gần như tro tàn.

Khi thân hình của hắn từ từ tiến tới gần linh đường, đột nhiên một bóng dáng mảnh khảnh nhào tới trước, “phịch” một tiếng quỳ gối trước mặt của hắn, Uyển Xuân nước mắt đầy mặt ngẩng đầu lên, khẩn cầu: “Xin thế tử trở về phủ đi! Đừng làm khó lão gia và phu nhân nữa! Trong lòng chúng ta đã đủ khổ sở, không chịu nổi bất kỳ đả kích nào nữa!”

Nghe vậy, Lãnh Dịch Thiên nhìn ba chữ “Dương Bạt Nhi” viết trên bài vị, trái tim bỗng chốc trầm tĩnh, giọng đậm lãnh hỏi: “Nói cho ta biết, hắn chết thế nào?”

Mọi người thở dài không nói, Uyển Xuân trầm tĩnh một lát sau, mới nhỏ giọng khóc không ra tiếng: “Đều là nữ nhân Đỗ Hương Ngưng kia làm hại! Đều là nàng đòi muốn thiếu gia mang nàng đi Thiên Hương Cốc chèo thuyền, mới khiến xe ngựa rơi xuống sơn cốc, thiếu gia cứ như vậy. . .”

“Uyển Xuân, chớ nói nhảm!” tổng quản vườn Tây Hồ không nhịn được lên tiếng quở nhẹ, trộm dò xét lão gia cùng phu nhân một cái, thấy bọn họ không nói gì, một câu cũng nói không ra.

“Uyển Xuân không có nói sai, đây vốn chính là sự thật! Trong lòng ta chỉ hận tại sao người chết không phải nữ nhân kia, cố tình lại là Bạt Nhi thiếu gia!” Uyển Xuân hận hận nói.

Nghe xong lời Uyển Xuân nói, thái độ của Lãnh Dịch Thiên thay đổi, cung kính chấp tay, tạ lỗi với vợ chồng Dương thị về hành động lỗ mãng của mình, “Xin hai vị trưởng bối tha thứ sự thất lễ của Dịch Thiên, thứ cho Dịch Thiên cáo lui, quấy rầy!”

Dưới mắt mọi người, ánh mắt hắn yên tĩnh xoay người, đứng lại một hồi lâu trước một cái pháp luân[1] bằng đồng đen, vô ý, hắn giật mình, đưa tay chậm rãi di chuyển pháp luân, ngay sau đó cũng không quay đầu lại bước ra vườn Tây Hồ. Ở sau lưng hắn, thanh âm di chuyển của pháp luân qua thật lâu mới ngừng lại.

※ ※ ※

Nhìn qua một đôi tay ngọc mảnh khảnh trước mắt, yếu ớt nõn nà, đầu ngón tay màu hồng nhàn nhạt, chậm rãi chuyển động theo ý chí của mình, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

Cúi đầu gặp thấy dưới váy cất giấu một đôi chân ngọc thon dài, đầu ngón tay sợ hãi vùng gấu váy lên, dò xét thấy một đôi gót sen khéo léo, trong lòng tỏa ra cảm giác không hay.

Đột nhiên, một nhúm tóc đen mềm nhỏ chảy xuống bả vai mảnh mai, nàng tiện tay đẩy tóc mềm đến sau lưng, tầm mắt không chú ý ngắm thấy tóc dài đến eo, thẳng tắp rơi trên giường đệm.

Theo tầm mắt dời đi, nàng liếc tới hai luồng đầy đặn trước ngực mình, duỗi đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào thân thể mình, đầu ngón tay hơi run rẩy, tim buồn bực sợ hãi.

Đột nhiên, nàng cắn răng một cái, cũng không nhớ phải mang giày, chân trần chạy đến trước bàn gương, nhắm chặt lại hai mắt, hít một hơi thật sâu, độc ác mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn thanh linh trong gương đồng chiếu ra, lông mày hình lưỡi liềm hơi nhíu, đôi mắt to tròn trong vắt như nước mùa thu, mũi đẹp dễ tinh xảo khéo léo, lúc này cánh mũi đang mấp máy không ngừng vì nàng kịch liệt thở dốc, chu môi hơi mở miệng, lời nói kinh ngạc nghẹn ngào ở trong cổ.

Đây tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Nàng mở ra cái miệng nhỏ nhắn hồng hào, ngọa nguậy môi, cố gắng tìm lại thanh âm, trong lòng nàng phát ra nghi vấn kinh hoàng: dừng. . . . dừng là bộ dáng này mà. . . .

Rốt cuộc, nàng tìm về thanh âm của mình, không! Đó là một giọng nói mềm mại tỉ mỉ, dễ nghe, nhưng nghe vào trong lòng của nàng lại như đặt mình trong địa ngục rét lạnh.

“Ông trời! Ta. . . . Ta làm sao sẽ. . . .” Trong nháy mắt, nàng chỉ muốn thét chói tai, cũng chỉ có thể thét chói tai! Bởi vì không tìm được phương thức tốt hơn để biểu đạt tình huống vô cùng quỷ dị trước mắt nàng.

Nhìn gương đồng chiếu ra khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ làm mình cảm thấy quen thuộc rồi lại xa lạ, từng tiếng thét chói tai điên cuồng từ phần môi của nàng trào ra khỏi họng.

“A a a a ——”

[1]Pháp luân:

7. Chương 7

“Ta quyết định cưới Đỗ Hương Ngưng vào nhà chúng ta!”

Lời nói của Lãnh Địch Thiên tạo ra sóng to gió lớn ở trong vương phủ, khiến Lãnh vương gia cùng vương phi đều cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, bọn họ không ngờ rằng nhi tử sẽ chợt đồng ý thành thân, trước đó ngay cả chút dấu hiệu cũng không có.

Vậy mà, trải qua chuyện xảy ra liên tiếp, tâm tính của vợ chồng bọn họ đã sớm thay đổi.

Lãnh vương phi dò xét trượng phu một cái, mới nhu hòa cười nói: “Thiên nhi, con không cần miễn cưỡng mình, cha mẹ đã nghĩ qua, Đỗ cô nương có lẽ không thích hợp làm con dâu nhà ta, qua ít ngày chúng ta tính toán tự mình tới cửa từ hôn, những lễ kia coi như là bồi thường cho Đỗ cô nương, hôn sự này theo mẹ thì cứ tính như thế đi!”

“Cứ tính như thế? Ta làm không được!” Lãnh Địch Thiên quý quyết cười một tiếng, “Cha mẹ không cần nói nữa, tâm ý ta đã quyết, nhất định phải cưới Đỗ Hương Ngưng đó đến tay.”

“Thiên nhi ——” Lãnh vương gia gấp gấp cực kỳ. Nếu Đỗ Hương Ngưng đó là sát tinh, thật là nàng khắc chết Dương Bạt Nhi, vậy nhi tử cưới nàng vào cửa, thì không phải mang sát khí này vào vương phủ rồi sao?

Lãnh Địch Thiên không biến sắc, cũng vô tâm nghe theo phụ thân khuyên can, chỉ cứng rắn nói: “Ta hi vọng hôn sự càng nhanh càng tốt!”

Vương phi hơi nhíu mày, vẻ mặt chần chờ, một lát sau mới chậm rãi nói: “Thiên nhi, hôn sự này con phải tự nghiên túc hiểu rõ ràng, mẹ nghe người bên ngoài nói vị Đỗ cô nương kia kể từ sau khi BẠN NHI chết cả người liền thay đổi không được bình thường, cả ngày điên khùng nói chuyện điên khùng, rất là điên hoảng.”

“Có lẽ, người điên rồi không chỉ mình nàng.” Lãnh Dịch Thiên âm trầm cười, ánh mắt trống rỗng, mặt không chút thay đổi, mắt nhìn chân trời màu xám tro ngoài cửa sổ, không khỏi nhớ lại bức tường xám mới xây, nhớ tới vẻ mặt cười đắc ý của Dương BẠN NHI ngày đó.

Buồn cười nhất chính là, hẳn lại không cách nào nhớ được vẻ mặt cuối cùng của khuôn mặt tuần tú kia, là giận, là hận, là vui, hay buồn? Nên nhớ thật kỹ, thế nhưng hẳn lại quên!

Là giận đi! Lãnh Dịch Thiên nghĩ, đó là vẻ mặt nhiều nhất của Dương BẠN NHI mà hẳn nhìn thấy, dù sao hai người bọn họ tồn thời gian cả đời tranh chấp lẫn nhau, chưa từng ngừng nghỉ, luôn kích động ra tia lửa bay tán loạn, người người sợ tới mức đều chạy trốn, tránh cũng không kịp, vậy mà tình hình hôm nay lại mất mát vắng lạnh, có lẽ là hai người bọn họ cũng không ngờ! Trong lúc cãi vã, chưa từng nghĩ tới trong đó sẽ có một người đầu hàng trốn chạy trước! Hẳn còn tưởng rằng chiến tranh giữa bọn họ sẽ là một đời một kiếp, đến chết không rời!

Dương BẠN NHI, lại thật sự hận hẳn như thế sao? Một ý niệm thoáng qua trái tim Lãnh Dịch Thiên, làm hẳn không khỏi cười khổ, bởi vì vấn đề này sẽ không bao giờ có người có thể cho hẳn đáp án! Mà trong lòng hẳn giờ phút này lại ình đáp án, hoang đường đến cơ hồ buồn cười!

※ ※ ※

“Ta không lấy! Cho dù chết, ta cũng không gả cho tên Lãnh Dịch Thiên đáng chết!” Trong viện Thư Hà ở phía bắc vườn Tây Hồ truyền ra một tiếng nũng nịu của nữ tử, lửa giận bốc cao, tựa hồ cảm thấy vô cùng không thể tưởng tượng nổi đối với chuyện xảy ra trước mắt.

“Câm mồm, Hương Ngưng!” Triệu thị lạnh lùng đưa tay vỗ vang cái bàn, không cho là đúng nói: “Tên thật của Lãnh hầu gia há lại cho người gọi thẳng như thế?”

“Tại sao không được? Từ nhỏ ta đã kêu hẳn Lãnh Dịch Thiên, mẹ chưa từng vì vậy mà mắng ta!” trạng huống trước mắt hỗn loạn, quấy đến mọi người hồ đồ rồi!

“Đỗ Hương Ngưng!” Triệu thị rốt cuộc không nhịn được đổi sắc mặt, đột nhiên đứng lên, oán hận trừng mắt khuôn mặt nhỏ nhắn lúc trước vẫn thấy tuyệt mỹ, trong lòng càng thêm nổi trận lôi đình. “Ta không muốn nghe lời điên khùng của người nữa, Triệu thị ta kiếp này chỉ sinh một con trai độc nhất là BẠN NHI, không có phúc khí tốt làm mẹ của Đỗ Hương Ngưng người!”

“Tại sao các người không tin lời của ta? Ta là BẠN NHI! Rốt cuộc muốn ta làm sao, các người mới bằng lòng tin tưởng ta? Ta không biết đến tột cùng chuyện gì xảy ra, nhưng mà ta vừa mở mắt, đã là bộ dáng này rồi! Mẹ, ta là BẠN NHI mà!” Dương BẠN NHI cảm thấy mình sắp điên rồi.

“Đủ rồi! Người đừng đóng kịch nữa, ta sẽ không ăn trúng kế người, lời của ta đã nói xong! Dịch Thiên vì sợ người hủy hôn, đặc biệt xin Hoàng thái hậu chủ hôn, thánh mệnh khó vì phạm vạ lại Lãnh vương phủ nhà lớn thế lớn, hôn sự này là người với cao người ta, chẳng lẽ người còn có cái gì không hài lòng sao?” Triệu thị lạnh lùng liếc nhìn nàng, thật ra thì trong lòng cảm thấy cực độ không vui đối với quyết định của Lãnh Dịch Thiên, uống hai nhà Dương Lãnh bọn họ quen biết nhiều năm, lại vẫn làm chuyện vui lúc mẩu chốt này, giống như là cố ý muốn đùa cợt vườn Tây Hồ bọn họ là không may mắn.

“Ta ——” Lãnh Dịch Thiên, người nhớ kỹ cho ta!

“Nghe, vô luận người có lấy chồng hay không, miếu nhỏ như vườn Tây Hồ chúng ta cũng không thể chứa Phật lớn như người.” Triệu thị lạnh lùng giễu cợt nói: “Vốn ý định của ta là hai nhà không làm hôn sự, liền đưa người về nhà ở Lạc Dương, không nghĩ tới vương phủ kiên trì muốn người, người gả qua, chính là một vị phu nhân Hầu gia hiển hách, về phần cho nhà mẹ quyền thế, Dương gia chúng ta không dám với cao, sau khi người từ nơi này gả đi, xin đừng trở lại nữa, nếu như người còn có lương tâm, đừng khiến cho chúng ta khó xử.”

“Mẹ!” Dương BẠN NHI hoàn toàn sợ run, trợn tròn một đôi mắt long lanh như nước thu, không ngờ rằng vô luận mình xuất giá hay không, cũng đã không thể ở lại vườn Tây Hồ nữa.

Vườn Tây Hồ mới là nhà của nàng! Xuất giá? Lại là gả cho Lãnh Dịch Thiên, Dương Bạt Nhi chỉ cần nghĩ đến đã cảm thấy cả người không thoải mái, mấy ngày trước kia, “Nàng” còn là một nam nhân mà!

“Ta đã nói tới đây, chính ngươi tự giải quyết cho tốt đi!” Về mặt Triệu thị lạnh nhạt tuyệt tình rời đi Thư Hà viện, không bao giờ muốn nhiều lời thêm nữa, bởi vì sự tồn tại của Đỗ Hương Ngưng đối với vườn Tây Hồ mà nói, là một sự nguyên rủa bỏ mạng, đối với bà mà nói, là hung thủ hại chết nhi tử của bà.

“Mẹ. . .” Một tiếng gọi nhỏ nghẹn ngào phát ra giữa môi mềm của Dương Bạt Nhi, vành mắt nàng đỏ lên uất ức thì thầm nói: “Có ai sẽ tin tưởng ta chính là Dương Bạt Nhi đây?”

“Ta tin!”

Lúc nàng tự oán tiếc nuôi, một tiếng phụ họa vui vẻ vang lên, Dương Bạt Nhi ngạc nhiên ngoái đầu nhìn về phía cửa Thư Hà viện, tìm kiếm chỗ phát ra âm thanh, chỉ thấy được một bé trai bộ dáng đáng yêu.

Khuôn mặt Tiểu Nha tươi cười hì hì.

8. Chương 8

Hoàng hôn trời tây, đèn rực rỡ mới lên, có lẽ là do bóng đêm rất mờ ám! Tối nay đường cái Liễu Âm có một cỗ khí quý quýet khó hiểu lượn lờ, hai phủ Lãnh Dương vốn giao hảo mấy đời, một nhà có hỉ, một nhà có tang, lại đồng thời tiến hành một hôn lễ.

Một bóng dáng mảnh khảnh màu đỏ bị người mời ra nội đường, ở dưới khăn voan màu đỏ đỏ, là khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ, nhất là một đôi tròng mắt rất là chói lọi động lòng người, tràn ngập khí tự phụ, thêm một vẻ ung dung của nam nhân mà cô gái bình thường không có.

Dương Bạt Nhi ngược mắt nhìn qua bức màn che tinh xảo sáng chói chấp chờn theo bước chân di động, ở dưới khăn voan đỏ mại vàng, nàng không thấy được con đường mịt mờ phía trước. Cái gọi là xuất giá, chỉ là từ vườn Tây Hồ di cư tới vườn Đông Thương, nhưng đối với nàng mà nói, chuyển đi này có thể sẽ không về được.

Nàng cũng không phải là thật lòng muốn gả cho Lãnh Dịch Thiên, nhưng trong nội tâm hiểu rõ ràng thánh ý khó vi phạm, quan trọng nhất là nàng gả vào Lãnh vương phủ, Lãnh Dịch Thiên hiện đang ở Ngô Trúc U cư sát vườn Tây Hồ, từ đó, nàng ít nhất không rời nhà quá xa, có thể cảm giác cha mẹ đang ở bên cạnh.

“Giờ lành đến!”

Nghe thanh âm thông báo của Tư Kính Lãng, tâm tình của Dương Bạt Nhi nhất thời chìm đến đáy cốc, lo sợ bất an rồi lại không phục.

Tại sao? ! Tại sao là nàng gả cho Lãnh Dịch Thiên, mà không phải hấn gả cho nàng đây?

Nàng cũng là nam nhân nha! Được rồi! Nàng thừa nhận mình đã từng là nam nhân, hiện tại không phải nữa, nhưng nàng lại không cam lòng, tại sao biến thành nữ nhân không phải Lãnh Dịch Thiên chết tiệt kia!

Nàng sẽ rất vui lòng lấy hấn đã biến thành cô gái về nhà! Vậy nhất định chơi rất vui! Chỉ là bây giờ Dương Bạt Nhi nàng lại trở thành bên yếu thế, vậy một chút cũng không thú vị!

Đáng chết! Nàng tuyệt không cho hấn quá dễ chịu! Trước khi Dương Bạt Nhi đi vào kiệu đỏ, đã hung ác thề trong lòng của mình, sau đó giả bộ dịu dàng ngồi ở trong kiệu đỏ chậm rãi đi về phía trước.

Khi tiếng nhạc mừng vang lên, Dương Bạt Nhi nàng vào tối nay sẽ trở thành tân nương của Lãnh Dịch Thiên hấn.

Kịch hay, vừa mới bắt đầu !

※ ※ ※

Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng.

Gặp quý! Dương Bạt Nhi nàng mới không ngoan ngoãn động phòng hoa chúc, làm lễ chu công với Lãnh Địch Thiên! Chỉ cần vừa nghĩ tới, đã cảm thấy đó là ác mộng đáng sợ nhất đời nàng!

Không được! Nhất định phải nói rõ ràng với hắn, giải thích rõ, sau đó tốt nhất đặt ra quy định, đời này kiếp này mặc hắn cười mấy tiểu thiếp đều được, miễn đừng đụng đến một cọng lông của Dương Bạt Nhi nàng!

Ừ, cứ làm như thế đi!

Vậy mà, trái chờ phải trông, Dương Bạt Nhi vẫn không thấy Lãnh Địch Thiên vào cửa, mắt thấy nến đỏ chảy thành đồng, hai chữ hỷ màu vàng trên tường từ từ lạnh nhạt mất màu, một ngọn lửa giận cũng dấy lên hừng hực trong lòng nàng, cho đến tiếng mõ canh đầu vang lên, nàng nghe giọng nói len lén vang lên ngoài cửa.

“Nghe nói tối nay Hầu gia quyết định không trở về phòng, như vậy bảo chúng ta làm sao giải thích với tân phu nhân? Sáng nay Vương phi phân phó ta có động tĩnh gì phải đến phòng bà thông báo, Lục Ý, người cho ta ý kiến đi, trường hợp này người bảo ta nên nói như thế nào đây?”

“Hong Tinh, tính tình người linh hoạt, cả người cũng không nghĩ ra, hỏi như vậy chẳng phải làm khó người thành thật như ta sao?” Lục Ý nắm khăn, oán hận dậm chân nói.

Khi họ đang khó xử, Dương Bạt Nhi dùng sức kéo cửa phòng ra, khuôn mặt nhỏ nhắn yếu ớt nồn nà ửng đỏ vì giận, khăn gấm đỏ trên mũ phượng kê vén lên, lưới biếng quển rũ, một đôi mắt long lanh hiện ánh lửa, tăng thêm ba phần khí câu hồn của nàng.

“Các người ai cũng không cần khó xử! Lập tức dẫn ta đi gặp Lãnh Địch Thiên!” bên môi Dương Bạt Nhi chứa nụ cười lạnh. Rất tốt, hắn lại dám ác ý vứt bỏ nàng ở đêm động phòng hoa chúc!

Dương Bạt Nhi quên thân phận mình lúc này là Đỗ Hương Ngừng, cũng quên bây giờ mình đã là một cô gái không hơn không kém, coi như bị vứt bỏ ở đêm động phòng, cũng chỉ có thể làm một oán phụ, nàng chỉ biết trên đời này không có ai dám can đảm đối đãi Dương Bạt Nhi nàng như thế, nhất là nam nhân Lãnh Địch Thiên kia càng thêm không thể!

Khi Hong Tinh, Lục Ý kinh ngạc cực kỳ, rối loạn tay chân, Dương Bạt Nhi đã không kịp chờ đợi tông cửa xông ra, lửa giận ngút trời vọt ra Ngô Trúc U cư.

“Thiếu phu nhân!”

Hong Tinh, Lục Ý không hẹn mà cùng sợ hãi kêu, cả hai kinh ngạc nhìn nhau một cái, mới vội vàng vội nhắc chân lên đuổi theo ở sau lưng Bạt Nhi.

“Lãnh Địch Thiên!” Hừ! Không muốn hắn đụng nàng là một việc, nhưng bị hắn coi thường như thế, lại là một chuyện khác rồi! Nàng sẽ không từ bỏ ý đồ!

Vui sướng ở vườn Đông Thương tối nay, tựa hồ đã sớm vượt qua một đêm náo nhiệt không an tĩnh.

※ ※ ※

Hoa rơi nước chảy xuân đi. Từ trời hạ phàm!

Bởi vì Lãnh Địch Thiên kiên trì không chịu xây phủ khác, không muốn rời đi vườn Đông Thương, cho nên Lãnh vương phủ vào lúc này cũng đã trở thành phủ Tĩnh Viễn hầu, trong lòng Lãnh vương gia và vương phi hi vọng nhi tử có thể làm bạn lâu dài bên cạnh, tự nhiên cũng vui vẻ an bài như vậy.

Bên trong Lệ Hoa hiên, yến tiệc đã hết, bọn hạ nhân đi vào dọn dẹp tàn cuộc, cẩn thận từng li từng tí không dám quấy nhiễu Lãnh Địch Thiên đang ngồi một mình uống rượu, ánh mắt của hắn lo lắng bất thường, ngộ nhờ chốc tới hắn sẽ không có kết quả tốt.

Khi mỗi người đều nơm nớp lo sợ, cẩn thận phục vụ, một thanh âm vang lên trên đất bằng, người tới thật lớn mật, lại gọi thẳng ra tên tục của chủ tử, lửa giận của tân nương Lãnh phủ chạy từ xa đến cực kỳ mãnh liệt.

“Lãnh Dịch Thiên! Người làm như vậy đến tột cùng là có ý gì?” Dương Bạt Nhi vô cùng tức giận không chỗ phát tiết, kể từ khi biến thành nữ nhân, nàng phát hiện tất cả mọi người trên đời này đều thích đối nghịch với nàng.

Là hấn say sao? Lãnh Dịch Thiên quay đầu nhìn về cửa, lười biếng nheo lại một đôi mắt đen tràn đầy âm trầm, tựa hồ nhìn thấy một ngọn lửa tươi đẹp cuộn thẳng về phía hấn, cực kỳ xinh đẹp đoạt tâm hồn người, như muốn cắn nuốt hấn.

9. Chương 9

Không! Hấn không có say, kia thật sự là một ngọn lửa, là tân nương tối nay của hấn, tựa hồ đang cắn tức vì hấn đêm không về doanh, toàn thân mặc áo cưới màu đỏ như lửa, vội vã hướng hấn đòi hỏi nguyên nhân.

“Bảo nàng trở về phòng! Ta không muốn gặp lại nàng!” Lãnh Dịch Thiên gọi người làm, trầm giọng phân phó.

“Dạ ——”

Nhưng mà đã không còn kịp rồi! Dương Bạt Nhi tránh ra ngăn trở của người làm, chạy vào Lệ Hoa hiên, yêu kiều hồn hển dừng ở trước mặt Lãnh Dịch Thiên, vuốt trái tim đang đập không ngừng, hận hận nhìn hấn.

“Ngoan ngoan trở vào phòng, nếu không cẩn thận ta không khách khí với người!” Lãnh Dịch Thiên nắm chặt tay, lười phải nhìn nàng một cái.

“Người đừng mơ tưởng ta sẽ nghe lời người nói!” Dương Bạt Nhi hừ lạnh một tiếng, giành lại ly rượu trong tay hấn, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch rượu mạnh trong ly, ngay sau đó buồn bực ho không ngừng, chất lỏng đỏ cháy ngực nàng, khiến nàng cảm thấy thật là khổ sở, cả người nóng ran. Không nên xúc động như vậy! Nàng hồi hận nghĩ.

Lãnh Dịch Thiên ngạc nhiên nhìn bàn tay trống rỗng, không ngờ rằng nàng sẽ làm ra cử động khiêu khích như thế, đã đoạt đi ly rượu của hấn. Trong lòng hấn nổi giận, đột nhiên đứng dậy đưa ra bàn tay hung hăng nắm cổ tay trắng mảnh khảnh của nàng, lạnh lùng từ trên cao nhìn nàng đang ho khan không dứt.

Thân thể xinh xắn của nàng khẽ run, mũi phượng châu sáng bóng ảnh sinh động, khăn đỏ bị tự tiện nhấc lên che nửa khuôn mặt, trong lúc bất chợt, hấn muốn nhìn rõ hai tròng mắt của nàng, có giống như hành vi đặc biệt khiến hấn ngạc nhiên của nàng hay không.

Tầm mắt Dương Bạt Nhi sững sờ dừng trên tay đang nắm lấy mình của hấn, ngưng ho khan. Nàng chưa bao giờ biết tay của đàn ông lại thon dài có lực, đường vân rõ ràng như thế, vết chai trên đầu ngón tay chạm vào trên da non của nàng, tràn ra nóng bỏng cuộn cuộn không dứt.

“Buông tay á! Bóp mạnh như vậy, có phải muốn dùng sức mạnh để chứng minh với ta là người thật vĩ đại hay không?” Vô duyên vô cớ, hai gò má của nàng lại ửng đỏ. Cảm giác chạm vào da thịt hấn cực kỳ mập mờ, khiến cả người nàng có cái gì không đúng. Thật là gặp quỷ! Trước kia nàng không hề có cảm giác này với hấn.

Dương Bạt Nhi quên một điểm, ngày trước chính bọn họ cả đời không qua lại với nhau, cách một bức tường, lại giống như sống ở hai thế giới, chỉ có cái vả mới làm bọn họ cảm thấy đối phương vẫn tồn tại.

Lãnh Dịch Thiên hung ác nheo lại hai mắt âm trầm, một cảm giác đã từng quen biết ập vào lòng, hấn xung động đưa tay nâng cằm dưới khéo léo của nàng lên, mà nàng cũng đồng thời nâng lên lông mi dài, giận nhìn hấn.

“Người rốt cuộc muốn làm cái gì? Lãnh Dịch Thiên, người trời sinh to con, rốt cuộc có biết ngẩng đầu nhìn người là một chuyện mệt chết không?” Dương Bạt Nhi giận đến vùng vấy lên, nhảy lên ghế, cảm thấy cực

kỳ đắc ý đối với tình thế đột nhiên nghịch chuyển, nở nụ cười lạnh quan sát hắn, “Muốn nhìn ta, được! Hiện tại để cho người nhìn đủ! Ai sợ ai?”

“Người cũng mê hoặc hắn như vậy sao?” Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, tâm Lãnh Địch Thiên giống như lâm vào trong mê trận, ánh mắt nàng khiến hắn thật quen thuộc, cực kỳ giống đôi mắt trong sáng trong ký ức của hắn, luôn vênh vao tự đắc cười dò xét hắn, chọc giận hắn.

“Mê hoặc người nào? Dương Bạt Nhi ta mới không làm chuyện không có chí khí như vậy!” Nói xong, nàng khinh thường bật ra một tiếng hừ nhẹ, lại không an phận giãy cổ tay trắng, phát hiện hắn thật rất ưa thích bóp đau nàng! Nắm thật chặt không chịu buông, rõ là. . . Nàng tựa hồ cũng không rất ghét hắn đối với nàng như vậy, kỳ quái!

Nghe ba chữ “Dương Bạt Nhi”, giống như châm bén đâm vào tâm Lãnh Địch Thiên, khiến hắn vừa thương vừa giận. “Nghe người ta nói người điên rồi, vốn ta còn nửa tin nửa ngờ, nhưng mà bây giờ ta rốt cuộc tin tưởng rồi, Đỗ Hương Ngừng, chúng ta thật đúng là có cùng bệnh!”

“Ai muốn có cùng bệnh với người? Trong lòng của chính người có bệnh, không nên tùy tiện tính cả một phần cho ta!” Nàng hí đôi mắt linh hoạt chói lọi, cực kỳ tức giận cúi đầu trừng hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn cơ hồ dán lên hắn.

Bọn hạ nhân nhìn đến kinh hồn bạt vía, ngay cả thở cũng không dám nhiều thở gấp, những năm gần đây, Lãnh Địch Thiên cơ hồ đã trở thành đương gia chủ tử trong vườn Đông Thương, muốn sống an lành ở chỗ này, thì phải biết nhìn sắc mặt hắn, may mắn hắn là chủ tử hiếu lý lẽ, cũng không khắt khe với người làm.

Nhưng nếu chọc giận hắn, thì lại là chuyện khác rồi !

Ngoài dự đoán, Lãnh Địch Thiên giận quá hóa cười, vác nàng đang đứng trên ghế cao lên vai cứng, chân thon dài bước ra Lê Hoa hiên, cười lạnh nói: “Vốn là quyết định tối nay bỏ qua người, nhưng hiện tại —— ta hối hận!”

“Cái gì? Người hối hận cái gì?” Dương Bạt Nhi nghe hắn đe dọa, mặt đẹp hơi trắng bệch, mới vừa rồi nàng giống như chọc tới một phiền toái rất lớn ỉn.

Lãnh Địch Thiên cũng không trực tiếp trả lời vấn đề của nàng, chỉ cất giọng nhàn nhạt nói với hai nữ tỳ kinh hồn bạt vía canh giữ ở cửa: “Hong Tinh, Lục Ý, các người có thể đi nói ẹ ta biết không cần quan tâm nữa, tối nay vợ chồng chúng ta sẽ cực kỳ ân ái, vô cùng, vô cùng ân ái!”

“Dạ!” Hong Tinh, Lục Ý vui mừng hơn hớn lĩnh mệnh đi. Thật tốt, Hầu gia nói tối nay bọn họ sẽ rất ân ái ! Vương phi nghe nhất định thật cao hứng.

Ân ái? Ngu ngốc mới có thể tin tưởng lời hắn nói! Dương Bạt Nhi nghe giọng nói cố ý cường điệu của hắn, nhất thời sắc mặt trắng bệch như tờ giấy. Trời mới biết tối nay hắn muốn ngược đãi nàng thế nào!

“Lãnh, Địch, Thiên!” Nàng không cam lòng gằm thét, mềm mại thét chói tai, gần như rên rỉ gào khóc. Người đâu? Tối cứu cứu nàng đi!

※ ※ ※

Ở bên phải phía sau cách Lê Hoa hiên trăm bước có một tòa Nam hiên, kiểu tam hợp cách (ba phần nhà chụm vào nhau), trang trí đường hoàng hoa lệ hơn những viên khác trong vườn Đông Thương, là chỗ ở thường ngày của Lãnh vương gia cùng với Lãnh vương phi.

“Kỳ quái, không phải khách nên tản đi hết rồi sao? Tại sao ở Lê Hoa hiên lại còn rất náo nhiệt?” Chậm chạp không thấy người đến thông báo, Lãnh vương phi lo lắng ngủ không yên ổn, cực nhọc ngày đêm, không ngừng hướng ngoài cửa nhìn lại.

“Có lẽ là bọn hạ nhân đang cười nói, nàng cần gì phải lo lắng như thế?” Lãnh vương gia cũng không ngừng đi qua đi lại, chỉ là chuyện quan tâm lại khác với thê tử, ông nghĩ sáng sớm mai nên đến vườn Tây Hồ thăm Dương thế huynh. Bữa tiệc vui tối nay không thấy vợ chồng bọn họ xuất hiện, ông cũng không trách bọn họ, dù sao Dương gia gặp loại chuyện đó, bọn họ tránh không gặp mặt cũng là thường tình!

“Vương phi, nô tài mang đến tin tức tốt cho ngài!” Hồng Tình, Lục Ý vẻ mặt tươi cười chạy vào Nam hiên, ở xa xa đã thật hưng phấn kêu la.

“Tin tức tốt?” Lãnh vương phi nhú mày, kéo tay Hồng Tình, khẩn trương hỏi tới, “Rốt cuộc là tin tức tốt gì? Các người nói nhanh một chút!”

Lục Ý chân chất, ở một bên cười he he nói: “Mới vừa rồi Hầu gia và thiếu phu nhân tranh cãi âm ỉ một trận ở Lệ Hoa hiên xong, liền khiêng thiếu phu nhân lên, trước khi đi, phân phó chúng ta tới đây nói cho vương phi nói, tối nay vợ chồng bọn họ sẽ cực kỳ ân ái, bảo vương phi không cần lo lắng!”

Lãnh vương phi nghe vậy, nhất thời ngẩn ra. Vợ chồng bọn họ tranh cãi âm ỉ một trận? Lúc rời đi cũng không đi, lại còn phải khiêng? Nhi tử còn khôn khéo nhìn ra bà dặn dò người làm giám thị nhất cử nhất động của bọn họ, không cần suy nghĩ cũng biết hẳn nhất định rất tức giận vì bà can thiệp.

Trời, đầu của bà sắp đau rồi ! Đây rốt cuộc là tin tức tốt gì hả? Sắc mặt ửng đỏ sau oán hận

Tăng thêm ba phần cảm giác câu hồn

Đẹp lại mê người

10. Chương 10

Chuyện cũ trước kia đã thành hồi ức, xưa đâu bằng nay!

Dương Bận Nhi căn bản cũng không biết cái gì gọi là căng thẳng của nữ tử, càng không biết cái gì gọi là nhần nhục chịu đựng, tiếng m81ng chữi dọc theo đường đi có thể nói là kinh thiên động địa.

“Lãnh Dịch Thiên, mau buông ta xuống! Nếu có bản lãnh, hãy so tài quân tử với ta, đừng làm ra hành động ỷ mạnh hiếp yếu này! Hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu! Người thả ta xuống!”

Dương Bận Nhi cũng không biết sự khác biệt lớn giữa nam nhân và nữ nhân, cho tới nay đều biết thân hình Lãnh Dịch Thiên cao lớn tráng kiện, nhưng ngày trước Dương Bận Nhi thân là nam nhân cũng chẳng qua thấp hơn hẳn gần phân nửa đầu, hai người miễn cưỡng có thể nhìn thẳng, nhưng lúc này Dương Bận Nhi hóa thành nữ tử, lại cảm thấy mình tùy thời đều sẽ bị Lãnh Dịch Thiên bóp vỡ, trong lòng không khỏi dâng lên sự dè chừng và sợ hãi.

“So tài quân tử? Đỗ Hương Ngưng, sao người có thể so tài ”quân tử” với ta?” Lãnh Dịch Thiên không chút để ý cười một tiếng, cảm thấy mình nghe một truyện cười rất hài.

Dương Bận Nhi cảm thấy tự ái nam nhân của mình bị vũ nhục nghiêm trọng, nắm tay rơi như mưa vào trên lồng ngực cứng như sắt đá. “Lãnh Dịch Thiên, người sẽ vì những lời này trả giá thật lớn!”

“Nàng không có bản lĩnh này!” Lãnh Dịch Thiên không nghe được hàm ý thật sâu trong lời nói của nàng, thân thể sắt thép không hề tổn hại vì nàng khoa tay múa chân, trầm giọng nói: “Theo ta biết, Đỗ gia các người vừa không có quyền cũng không còn thế, gia đạo đã sớm suy đồi, vốn là người và vườn Tây Hồ có quan hệ máu mủ, nếu người ở trong phủ Lãnh vương có cái gì không may, thì sẽ khó giao phó với họ, nhưng hiện tại người cho là vườn Tây Hồ còn sẽ có người ra mặt thay người nói chuyện sao? Chớ vọng tưởng!”

Nghe vậy, Dương Bận Nhi đột nhiên yên tĩnh lại, mắt long lanh ửng hồng, buồn buồn khóc nói: “Tại sao các người đều thích khi dễ ta?”

Sau một hồi trầm mặc, Lãnh Dịch Thiên mới tàn khốc mà cười nói: “Bởi vì người ngàn không nên, vạn không nên làm sai một chuyện, một chuyện sai khiến ta không thể tha thứ!”

※ ※ ※

“Cút ngay!” Tiếng thét chói tai mềm mại của nữ tử, mạnh mẽ ngoài dự đoán.

“Câm miệng!” Nam nhân trầm giọng rít gào, bị dè nén tràn đầy lửa giận.

“Người nói bậy! Ta nào có làm sai chuyện gì?” Ở trong Ngõ Trúc U cư, truyền ra tiếng thét chói tai kích động của Dương Bận Nhi. Ghét! Hại nàng suy nghĩ thật lâu, ngoan ngoãn bị hắn lừa gạt trở về phòng, mới

phát hiện rất có thể là kỹ xảo hẩn nghĩ ra để đối phó nàng, cố ý khiến nàng cảm thấy tội ác, sau đó hẩn mới không chút kiêng kỵ ngược đãi nàng!

Lãnh Dịch Thiên phát phát hiện cảm xúc của mình rất dễ dàng bị nàng dẫn dắt, giống như người đứng trước mắt chính là Dương Bạt Nhi. Thiên hạ rộng lớn, chỉ có Dương Bạt Nhi có thể làm tâm tình của hẩn cứng đờ, không biết vì sao, mỗi khi gặp Dương Bạt Nhi thì ngực luôn nóng lên, khiến hẩn không nhịn được muốn phát giận.

“Trời đánh! Thì ra ngươi vẫn không biết hối hận!” Lãnh Dịch Thiên càng giận, nháy mắt liền vòng qua cái bàn tròn, bắt lấy tay thon của nàng, kiểm ngược sau lưng của nàng.

“Sao ta phải hối hận? Lãnh Dịch Thiên, ngươi muốn làm gì? Thật là đau ——” Dương Bạt Nhi nghe thanh âm lùa rạch, cả kinh trong lòng, lập tức cảm thấy hẩn dùng áo cưới đỏ vừa bị xé xuống trói lại cổ tay của nàng.

Lãnh Dịch Thiên nam nhân đáng chết này nhất định có chứng ngược đãi cuồng! Dương Bạt Nhi rửa thầm ở trong lòng, càng không ngừng uốn éo người, cổ tay cố gắng tránh ra khỏi vải trói, nhưng lại không được.

“Lãnh Dịch Thiên, ngươi không có quyền lợi đối đãi với ta như thế! Mau cởi vải ra!” Dương Bạt Nhi tức, tròn tròn trừng mắt chói lọi, toát ra tia lửa tức giận.

“Ngươi tựa hồ quên chúng ta đã thành thân, ta đã là phu quân của ngươi rồi!” Lãnh Dịch Thiên nhàn nhạt nhắc nhở, sau khi trói tay nàng, hẩn tiện tay tháo mũ phượng trên đầu nàng xuống, nhất thời, tóc đen bóng rơi xuống như thác, khiến đôi tròng mắt như lửa của nàng càng nổi bật động lòng người.

Đáng chết! Tại sao đôi mắt trần ngập quật cường của nàng lại khiến hẩn có phản ứng? Khiến hẩn muốn lập tức chiếm lấy nàng thành của mình! Lãnh Dịch Thiên khẽ nguyền rủa một tiếng, ôm nàng ném lên giường.

“A ——” Dương Bạt Nhi kêu gào bi thống một tiếng, khổ sở nhíu lại khuôn mặt nhỏ nhắn, nũng nịu nói: “Nam nhân bạo lực, không thể dịu dàng một chút sao? Kiếp trước ta nhất định có thù oán với ngươi!”

Còn không kịp giãy giụa đứng dậy, nàng liền phát hiện một bóng đen bao phủ trên đỉnh đầu, thân thể cao lớn của Lãnh Dịch Thiên chậm rãi tiến tới gần nàng, ngoài ý muốn đưa tay nắm mất cá chân mảnh khảnh của nàng.

Dương Bạt Nhi đột nhiên cả kinh. Không thể nào! Tên ngược đãi cuồng này cả chân của nàng cũng muốn trói lại? Nghĩ tới, thân thể của nàng căng thẳng, nhịp tim đập thật nhanh. “Lãnh, Lãnh Dịch. . . Thiên. . .”

Lãnh Dịch Thiên nâng lên tròng mắt đen nheo mắt nhìn nàng, cơ hồ là lập tức nhìn ra ý tưởng buồn cười trong lòng nàng. “Ngươi yên tâm đi! Ta sẽ không trói chân của ngươi lại, bởi như vậy chơi không vui!” Nói xong, hẩn cởi giày đỏ của nàng ra, không chút để ý ném giày ra trên đất.

Thấy thế, Dương Bạt Nhi mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại bắt đầu lo sợ bất an.

Tại sao hẩn nói trói chân lại thì chơi không vui? Chẳng lẽ là nàng hiểu lầm hẩn? Hẩn không phải là ngược đãi cuồng!

Nhưng ngay sau đó nàng phát hiện mình sai vô cùng, hẩn căn bản là nam nhân xấu xa không thể tha thứ được!

“Lãnh Dịch Thiên, ngươi đừng loạn cởi quần áo của ta!” Hai nam nhân, như thế còn thể thống gì! Trong lúc nhất thời Dương Bạt Nhi lại quên mình đã là thiếu nữ, trong lòng khó chịu.

Bên môi Lãnh Dịch Thiên không thể tự kiềm chế nở nụ cười, ngón tay dài linh xảo cởi ra cái nút tinh xảo thứ nhất trên cổ thon của nàng, thăm dò vào ngực tuyết non của nàng, thuận thế lại cởi cái nút thứ hai, vén áo trắng như tuyết ra, loáng thoáng có thể nhìn thấy cái yếm màu đỏ bao lấy một đôi vú tròn non đầy đặn.

“Đừng! Đừng tay! Chúng ta không thể. . .” Dương Bạt Nhi cảm thấy khó thở, ngón tay của hẩn phủ ở ngực của nàng, đưa tới một hồi khoái cảm quỷ dị ở trong thân thể của nàng.

thăng đôi mắt tràn đầy tức giận bất tuân của nàng, trong mắt lóe ra hai đóa ngọn lửa khiến hấn vô cùng quen thuộc.

“Đôi mắt của ta. . . . Lãnh Dịch Thiên, trong lòng của ngươi thật sự có bệnh!” Dương Bạt Nhi thật cao hứng vì kết luận cuối cùng mình quy nạp ra! Nhưng rất kỳ quái chính là, trước kia sao không biết hấn là quái nhân tà ma như vậy?

Lãnh Dịch Thiên cười khở. Có lẽ hấn thật điên rồi! Nếu không tại sao ngữ điệu của nàng lại nghe quen tai thế, giống như ở hồi lâu trước kia, âm luật trào phúng như vậy đã tồn tại ở sâu trong nội tâm của hấn, chẳng qua là khi hấn phát giác, rốt cuộc không còn nghe được!

“Ngươi thật yêu thích ánh mắt của ta vậy sao? Lãnh Dịch Thiên.” Dương Bạt Nhi không biết vì sao mình hỏi câu này, ngay sau đó nghĩ thầm, một đôi con ngươi long lanh trong suốt như vậy, có lẽ rất ít người không thích!

Kỳ quái! Chỉ cần vừa nghĩ tới Lãnh Dịch Thiên thích dung mạo của Đỗ Hương Ngưng, Dương Bạt Nhi liền cảm thấy trong lòng của mình không đúng lắm, giống như bình dấm chua bị đổ, vị chua bốn phía.

Hấn là đại sắc ma! Nhìn thấy mỹ nữ hai mắt liền đắm đắm, so với “hấn” chỉ biết gây gổ trước kia, rõ ràng chính là dải ngọc khác biệt!

“Quá giống. . . .” Lãnh Dịch Thiên cũng không trực tiếp trả lời vấn đề của nàng, nỉ non ra một câu không thể nghe thấy, đột nhiên cúi đầu, dùng môi mỏng phải nam hôn mặt mày nàng.

“Lãnh. . . . Lãnh Dịch Thiên!” Dương Bạt Nhi kinh ngạc khê hô ra tiếng, nhắm chặt lại hai mắt, mãnh liệt cảm thấy môi làm nóng rực của hấn chạm vào.

Hấn đột nhiên dịu dàng khiến nàng rung chuyển thật sâu, trong buồng tim ấm áp nóng nóng, tràn đầy chân tình không cách nào nói rõ.

Vậy mà, khi nàng ngất ngây, tình thế đột nhiên chuyển biến đột ngột, Lãnh Dịch Thiên tựa hồ đã nghĩ tới điều gì, vẻ mặt trở nên tàn lạnh vô tình, lời như hạt băng lạnh lùng tràn ra từ miệng hấn, “Tại sao người chết không phải ngươi mà là hấn? !”

Dương Bạt Nhi hoàn toàn không rõ lắm tình huống trước mắt, chỉ cảm thấy trước ngực chợt lạnh, áo mỏng manh bị cởi mở hoàn toàn, áo cưới màu đỏ cũng bị cởi ra hai bên vai trắng non của nàng, hai tay của nàng bị trói chặt ở phía sau, khiến một đôi vú đầy đặn càng thêm to thẳng chọc người, cương cứng dưới cái yếm đỏ tươi.

“Lãnh Dịch Thiên! Dừng tay!”

Dương Bạt Nhi không còn đường lui trong sự xâm lấn của hấn, nàng không biết mình chọc hấn chỗ nào, vì sao hấn lại tức giận như thế? Đầu của nàng bị cử động dị thường của hấn quây đến hồ đồ, loáng thoáng đoán ra có một người chết khiến hấn vô cùng khổ sở.

Chỉ là, nàng lại đoán không ra thân phận người kia, bởi vì nàng cực kỳ chắc chắn người kia tuyệt đối không phải là Dương Bạt Nhi “Hấn”, Lãnh Dịch Thiên sẽ không tốt bụng lãng phí nửa giọt nước mắt vì “Hấn”!

Lãnh Dịch Thiên bị hận ý mê loạn tâm hồn, hấn hoàn toàn đánh mất lý trí, môi cúi xuống ngậm cắn nụ hoa cương cứng của nàng, một tay xoa nắn vú nhỏ phập phồng rung động của nàng, một tay kia lại trượt xuống bụng nàng, ý đồ xâm lấn nơi riêng tư giữa chân nàng

“Dừng. . . . A. . . .” Khi bàn tay ấm áp của hấn che trên u cóc xấu hổ thì Dương Bạt Nhi không nhịn được khê run, càng thêm mãnh liệt cảm thấy môi của hấn quấy phá nụ hoa nàng, khoái cảm tê dại ở bụng hóa thành một dòng nóng bỏng, thẩm ra từ trong tư huyết của nàng.

Lãnh Dịch Thiên trực tiếp thăm dò vào từ quần lụa mỏng của nàng, chạm được nàng lông mềm che trên u cóc của nàng, hấn dùng ngón tay dài hơi vạch ra bộ lông rậm, đưa ra ngón giữa linh hoạt chậm rãi vòng vòng trên u cóc của nàng, như có như không sờ hạch châu ngọc cắm ở hoa cóc nàng.

12. Chương 12

“Ừa. . . . Lãnh Định Thiên. . . . Cầu xin người dừng tay. . . . Cầu xin người. . . .” Dương Bạt Nhi đã không để ý cái gì gọi là chí khí rồi, chỉ biết tiếp tục như vậy nữa, nàng cũng sẽ điên mất.

Hắn làm như không nghe thấy khẩn cầu của nàng, vòng tròn khinh nhờn âm hoa của nàng càng vẽ càng nhỏ, càng lúc càng xâm nhập giữa mật huyết ướt át của nàng, trực tiếp xoa đè lại viên hoa tâm, không ngừng dùng đầu ngón tay chơi đùa, tràn trề ý chơi đùa tựa như đứa con nít lấy được một món đồ chơi thú vị mới lạ.

“A. Dừng như vậy.”

Một tiếng thở ra như có như không, vẻ thẹn thùng nhiễm đỏ bên tai Dương Bạt Nhi, nàng cau mày, cắn chặt môi mềm, hơi sợ khoái cảm đối với nàng mà nói là xa lạ khác thường mê mông cuốn tới, đánh thẳng vào tứ chi bách hải của nàng, xấu hổ cảm thấy mật ái từ hoa cốt của nàng thấm ướt ngón tay dài của hắn.

“Nữ nhân lăng lợ!” Lãnh Định Thiên nhẹ trêu một tiếng, càng thêm suồng sã tứ phía đối cận một bên nhụy khác của nàng, đầu lưỡi linh hoạt giống như rắn thắm vào yếm đỏ của nàng, ngón tay dài lại qua lại đùa giỡn thịt mềm trong hoa cốt của nàng, thỉnh thoảng lại dò vào trong huyết non nớt hấp dẫn của nàng, nhẹ nhàng xoay xoay thật nhanh.

Dương Bạt Nhi chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ có thời khắc mắc cỡ như thế, nàng đỏ mặt muốn kẹp chặt hai chân, lại phát hiện bị thân hình cao lớn của hắn ngăn lại, hơn nữa còn cường ngạnh khiến mảnh đất bí mật giữa chân nàng bại lộ ở trước mặt của hắn!

Ghét! Nàng cuối cùng biết tại sao hắn không trói chân của nàng lại! Ý xấu, hạ lưu! Khiến nàng làm ra tư thế đáng xấu hổ như vậy, toàn bộ để hắn xem sạch bách!

“Lãnh Định Thiên. . . . Ta, ta không muốn làm tình kiểu đồng tính với người! Như vậy thật rất kỳ quái. . . .” Dương Bạt Nhi chu môi, khó xử nói.

Đồng tính? Lãnh Định Thiên buồn cười nâng môi mỏng lên, phát hiện tư tưởng của tân hôn nương tử của hắn thật thú vị, hắn không nhịn được cười trêu nói: “Ta chưa bao giờ biết lễ Chu Công giữa phu thê, thì ra kêu là đồng tính! Đây cũng là lần đầu ta nghe nói, một truyện cười rất có ý tứ!”

“Ta nghiêm túc!” Dương Bạt Nhi nín thở ngưng thần, đứng đắn, lại phát hiện hắn căn bản không tha nàng, tiếp tục khinh nhờn thân thể của nàng, thậm chí càng thêm nồng cuồng. “Dừng. . . . Dừng thôi!”

Trong chớp mắt, Lãnh Định Thiên đã gạt ra yếm đỏ của nàng, một đôi nhũ tuyết ngon sáng ngời xuân sắc, hai nhụy xinh đẹp trước ngực không biết thẹn thùng đứng thẳng trước mắt hắn, dưới ánh đèn cây vui vẻ, càng tăng thêm mị sắc kiều diễm, giống như đang mời hắn ngậm lấy một phen.

Thành thật mà nói, Dương Bạt Nhi cũng không quen trước ngực mình có thêm hai phần thịt non trắng mềm, thậm chí cảm thấy là gánh nặng, vậy mà nàng không ngờ rằng dưới sự vuốt ve của Lãnh Định Thiên, lại có thể tạo ra khoái cảm kích động lòng người như thế, ngứa ngứa nóng nóng, triền miên lượn lờ trong buồng tim của nàng, ầm o o .

“Không nên nhìn!” Dương Bạt Nhi quay mặt đi, không dám nhìn mặt lạnh lùng của hắn nữa, cảm thấy hai gò má mình đốt nóng, cơ hồ muốn toát ra tia lửa rồi.

Lãnh Định Thiên nhếch môi cười nhạt, nhìn gò má xinh đẹp của nàng, ánh mắt thẹn thùng e lệ, sáng rõ long lanh, rõ ràng đã khuất phục trong dục vọng, rồi lại muốn bướng bỉnh, đáng yêu vô cùng.

Từ đó, hắn càng muốn làm chuyện xấu. Đưa tay nhéo một cái nhụy kiều diễm ở trước ngực nàng, ngón tay dài ác ý của phái nam chuyển chơi viên châu nhỏ nhạy cảm, sức lực lúc nhẹ lúc nặng, thỉnh thoảng cầm trọn vạt trắng của nàng, mắt thẳng dò xét phản ứng của nàng.

“Người không thể vậy, nè, người sẽ xoa hỏng. . . .” Mới dùng thân phận nữ tử cảm thụ tình dục, Dương Bạt Nhi có chút không biết làm sao, càng không biết nhụy kiều diễm không yếu ớt như trong tưởng tượng của nàng, chỉ là da thịt đầy máu nhạy cảm khiến nàng cho là mình sắp không chịu nổi sự hành hạ của hắn.

“Vậy sao? Vậy ta ngược lại muốn nhìn xem làm sao mới có thể làm hỏng nàng!” Lãnh Dịch Thiên nở nụ cười tà, bàn tay đùa bỡn xoắn sắc nhiều thêm một phần sức lực.

“Người ——” Dương Bạt Nhi nổi đóa, giận tư tưởng xấu của hắn, rồi lại không tự kìm hãm được yêu cực kỳ vui thích khuây khoả từ đầu ngón tay hắn truyền tới.

Lãnh Dịch Thiên phát hiện mình càng ngày càng thích xem bộ dáng tức giận của nàng, vẻ mặt sinh động, thẹn thùng quý khí, càng kỳ lạ chính là nàng lại mơ hồ lộ ra một khí chất không thuộc về nữ tử, đặc biệt không nói ra được.

“Đáy quần lót nàng ướt, chắc không thoải mái! Để cho ta thuận tiện cởi ra cho nàng!” Mới nói, tay của hắn đã bắt đầu hành động.

“Không cần! Ta. . . Không có không thoải mái. . . Đừng á!” Dương Bạt Nhi gấp đến độ sắp rơi lệ, nhưng lực không bằng hắn, chỉ có thể ngoan ngoãn bị hắn nâng cái mông tròn lên, để cho hắn từ phía sau kéo quần lót tơ lụa xuống, làm như lơ đãng, đầu ngón tay của hắn chậm chạp lướt qua rãnh mông của nàng, khiến nàng run rẩy.

“Người ——” Dương Bạt Nhi biết hắn cố ý!

Từ trước đây thật lâu nàng đã biết Lãnh Dịch Thiên là một cao thủ chơi nữ nhân, trong kinh thành, chuyện thiếu chủ hai phủ Đông Thương, Tây Hồ giành danh viện hồng kỹ làm thú vui ai cũng biết, đã không phải là cái gì lạ kỳ rồi.

Có lẽ là ông trời muốn phạt bọn họ! Để cho bọn họ kết thành vợ chồng, hai người không vừa mắt nhau, bây giờ lại vào động phòng, lại còn làm chuyện mắc cỡ kia!

Lãnh Dịch Thiên tiện tay ném quần lót của nàng qua, môi tuyết cận bờ vai trắng của nàng nói nhỏ: “Như thế nào? Thoải mái chút ít chứ!”

“Đâu. . . . Nào có!” Dương Bạt Nhi vừa mong đợi vừa sợ nhìn môi của hắn, tay của hắn, không biết kế tiếp hắn lại muốn đặt ở chỗ nào trên người mình.

“Vậy sao? Để cho ta xem.” trong lời nói của Lãnh Dịch Thiên chứa bí ẩn, trông mắt đen nhìn chăm chú đôi mắt hốt hoảng của nàng, bàn tay phải nam bắt đầu hành động vì lời nói của mình.

“Nhìn? Sao, sao mà nhìn. . . .” Dương Bạt Nhi còn chưa có nói xong, một đôi con ngươi chói lọi liên tục tròn, giật mình cảm thấy ngón tay dài của hắn cố tình làm bậy xâm nhập trong khe hoa bí mật của nàng, móm móm ái dịch chậm rãi chảy ra.

“Nếu như không phải thoải mái, khe của nàng làm sao lại chảy ra nhiều nước mật vậy?” Lãnh Dịch Thiên cố ý cười trào phúng, càng thêm điên cuồng chuyển động lên ngón tay, quấy lên trong huyết mềm mại của nàng.

“Lãnh Dịch Thiên!” Dương Bạt Nhi thẹn đến muốn chui xuống đất, giận dữ ngút trời hô lên tên của hắn.

Nam nhân đáng chết này!

“A. A.” Nàng nhất định phải giết hắn ! Dương Bạt Nhi cực kỳ tức giận lập lời thề hung ác, rồi lại không nhịn được bật ra từng tiếng rên rỉ vì khoái cảm thâm đảng hắn khơi lên.

Thật thoải mái nha!

13. Chương 13

Khác với vườn Đông Thương náo nhiệt, vườn Tây Hồ sát tường lại bao phủ trong bi ai đau thương, tối nay bọn họ cũng đồng thời làm chuyện vui, chỉ là đối với bọn họ mà nói, Đỗ Hương Ngưng gả ra chẳng khác gì

đưa đi một phiên toái lớn, vậy mà, lòng của bọn họ vẫn đắm chìm ở trong cơn đau xót mất con, không thể bình phục.

“Bạn Nhi. . .”

Trong thư phòng Tiểu Thương Lăng, Triệu thị vuốt bút nghiên thư họa ái tử từng sử dụng, không khỏi đau buồn, bởi vì thương tâm mà nước mắt cuộn cuộn không dứt, tầm mắt lơ mơ nhìn bút mực chưa kịp dọn dẹp trên bàn, trong rồng bay phượng múa lại lộ ra nhàn nhã.

Trăng sáng không thường tròn;

Tĩnh lại say, say lại tĩnh,

Nguyện làm bướm bướm cả đời suy nghĩ đều là mộng!

Triệu thị nhìn bút tích của con yêu, đau lòng cực, rồi lại dâng lên một tia nghi ngờ. Bạn Nhi viết câu thơ này lúc nào, giống như nhìn thấu phàm trần, rồi lại có trần duyên khó khăn, tình nguyện cả đời hãm sâu mà không hối hận, chẳng lẽ tình cảm của hắn đối với Đỗ Hương Ngưng đã sâu đến cùng nguyện sống chết?

“Phu nhân, trời tối rồi, trở về phòng ngủ đi!” Dương Thương Ẩn đi vào thư phòng, nhìn thấy vẻ mặt bi thương của thê tử, chỉ bất đắc dĩ nhẹ giọng nói.

Triệu thị chuyển mắt nhẹ dò xét trượng phu một cái, cười khổ gật đầu, thả ra chữ mực trong tay, nhẹ nhàng bước tới cửa thư phòng, chần chờ một hồi lâu mới nói: “Ta đột nhiên phát lên, năm nay tướng công qua đại thọ 50, sẽ không còn có người có thể ——”

Dương Thương Ẩn lắc đầu thở dài, sầm sập nói: “Đứa nhỏ Bạn Nhi này mặc dù có thời điểm tùy hứng một chút, nhưng rất có thể khiến người vui, vài chục năm rồi, hàng năm vào sáng sớm ngày sinh nhật của vợ chồng chúng ta, trời vừa mới sáng, đã thấy hắn bung ly trà vào cửa, hắn tự mình biên một số lời ngon tiếng ngọt chọc cho chúng ta vô cùng vui vẻ, mặc dù không phải là vàng bạc châu báu trân quý gì, cũng đều vui vẻ hơn tất cả.”

“Tướng công. . .” Triệu thị ghen ngào nói không ra lời, đôi mắt đắm lệ nhìn trượng phu.

“Sớm nghỉ ngơi đi! Bạn Nhi đi lần này, hai vợ chồng chúng ta phải loay hoay nhiều!” Dương Thương Ẩn đỡ thê tử, cùng nhau rời đi Tiểu Thương Lăng.

Trong lòng ông hiểu kế tiếp trong vườn Tây Hồ còn nhiều chuyện nhức đầu hơn lắm! Trí nhớ về con yêu Bạn Nhi, tạm thời nên khóa lại trong Tiểu Thương Lăng, chỉ cần không mớ ra, đau lòng có lẽ sẽ ít một chút!

※ ※ ※

“Ừ a. A.”

Nến mừng lập lòe ánh đỏ xinh đẹp, ở bên trong tân phòng, âm thanh dâm đãng không ngừng, nệm gấm uyên ương xóc xếch, hai tay của tân nương tử bị trói ở phía sau, áo cưới màu đỏ vẫn được mặc trên người, cùng với quần áo lót màu trắng tạo thành hoang dâm mỹ cảm, nổi bật lên thân thể kiều mỹ trắng trẻo của nàng, càng thêm lay động tâm hồn người.

“Lãnh Địch Thiên. . . . Chớ phía bên trong. . . . Đừng thế nữa. . . .” hơi thở của Dương Bạn Nhi từ từ mất đi quy luật, thở gấp không dứt, ngọa nguậy hoa huyết, muốn ngăn cản ngón tay dài của hắn thâm nhập sâu hơn.

Vậy mà, nàng ngọa nguậy tư huyết như vậy, lại càng hút lấy ngón tay hắn chặt hơn, càng thêm mãnh liệt cảm thấy vết chai trên đầu ngón tay của hắn, nóng bỏng da thịt non mềm của nàng.

“Một vật nhỏ thật nhiệt tình.” Hắn lạnh lùng cười hừ một tiếng, lại càng cử động ngón tay dài, lật khuấy ra tiếng phóng đàng của mật nước tràn ra.

“Không, không phải như thế. . . A. . .” Nàng không ngừng lắc tay, lắc cả mái tóc đen nhánh, càng không ngừng giãy động hai cổ tay bị hắn trói chặt, trong lòng rất muốn chạy trốn, thân thể lại thành thực không muốn xa rời khoái cảm tà ác ngón tay dài của hắn mang tới, không tự chủ được lại gần hắn.

Trời! Thân thể nàng không ngừng thay đổi bộ dáng, cả tâm cũng có chút không bình thường!

Chân ngọc trắng nõn cân xứng của nàng bị đâm dăng vụn bung ra, tạo thành một tư thái trêu đùa muốn mời, khiến tay hấn có thể dễ dàng khinh nhờn tiểu huyết của nàng hơn.

“A a. . . Lânch Dịch Thiên. . . Đừng chơi vậy. . . Ta sẽ, sẽ. . .” Dương Bạt Nhi cơ hồ muốn xin khoan dung, nàng chưa bao giờ cảm thấy trong người trống không khó nhin như vậy, khát vọng tìm một thứ để giải phóng, cảm thụ hoàn toàn khác biệt với lúc nàng vận sức chờ phát động khi làm nam nhân.

Nàng cũng chưa bao giờ biết mình sẽ có một ngày ủy khuất như thế, ông trời! Đây nhất định là cơn mộng xuân đáng sợ, khiến nàng vừa mong đợi lại sợ bị thương tổn.

Lânch Dịch Thiên cười một tiếng, rút ra ngón tay dài đang đùa giỡn, đột nhiên lật người xuống giường, động tác chậm chạp cởi ra áo khoác trên người mình, cởi ra từng cái quần áo che đậy, triển lộ ra thân thể kiên cường hổ phách của phái nam, tròng mắt đen tối dò xét đôi mắt đang toát ra kinh ngạc của nàng, còn có một chút e lệ hốt hoảng.

“Lânch Dịch Thiên, không cần. . . Thật không cần. . . Ngươi hận ta. . . Sau khi làm xong, ngươi tuyệt đối sẽ hối hận. . . Đừng. . . Cầu xin ngươi đừng. . .”

Dương Bạt Nhi chảy nước mắt ròng ròng, kịch liệt uốn éo người, cánh tay mảnh khảnh càng không ngừng chống cự dấy vãi trời chặt, vậy mà nàng lại chỉ phí công ngồi ở tại chỗ, khuôn hoảng nhìn chằm chằm hấn lần đến gần lần nữa.

“Nàng nói ta hận nàng?” Lânch Dịch Thiên có thân hình cao lớn mạnh mẽ, kết quả do quanh năm luyện võ, trên người của hấn không có một chút thịt dư, động tĩnh nhẹ nhàng tuyệt đẹp giống ác quỷ, cúi mặt lạnh lùng xuống, cười nhạt nói: “Nói thật hay, ta rất cao hứng nàng cuối cùng đã thông suốt!”

Nghe vậy, cái miệng nhỏ nhắn của Dương Bạt Nhi đẹp lại. Nam nhân này làm gì thành thật như thế! Không thể hò hét nàng, lừa gạt nàng một chút sao? Chẳng lẽ hấn không biết cảm giác bị hấn ghét rất không dễ chịu sao?

Tựa như bức tường cao kia, hấn luôn máu lạnh vô tình, thờ ơ ơ hờ! Hại nàng khi đó vẫn là nam nhân cảm thấy bị thương tổn thật sâu!

“Nếu hận ta, thì đừng ôm ta!” Hốc mắt nàng nóng nóng, một dòng nước mắt từ chỗ sâu trong lòng trào lên.

Không sai! Hấn nói rất đúng, nàng nhất định là điên rồi! Nếu không tại sao mới vừa rồi hấn thân thiết cùng với nàng thì trong lòng của nàng lại hiện lên vui vẻ? Giống như hoa si!

14. Chương 14

Nghe lời nói bốc đồng của nàng, Lânch Dịch Thiên cảm thấy hết sức buồn cười, đuổi cánh tay hỏ một cái, sét đánh không kịp bưng tai lời nàng gần mình, hấn ngồi ở giữa, bàn tay nâng cặp mông trắng của nàng lên, chậm rãi để thân thể trắng nõn của nàng xuống.

“Không! Không cần ——” Dương Bạt Nhi cúi đầu khuôn hoảng nhìn dục vọng bộc phát của hấn, từ từ đến gần huyết tràn đầy nước mật giữa hai chân nàng, trong lúc bất chợt trong đầu của nàng trống rỗng.

Không được! Đây tuyệt đối không thể xảy ra! Ở trong lòng của Dương Bạt Nhi nổi lên một cảm giác tội ác, luôn cảm thấy mình giống như đang len lén làm một chuyện xấu cùng Lânch Dịch Thiên!

“Tại sao không cần? Cũng đã tới mức này rồi, nói không cần nữa không khỏi làm kiêu quá mức! Nương tử của ta!” Hấn cười lạnh một tiếng, cố ý không nhìn đôi mắt long lanh đáng thương của nàng, tránh ỉnh bị ánh mắt của nàng ảnh hưởng.

“Lânch Dịch Thiên, tại sao ngươi không tin ta? Ta thật sự chính là ——” nàng vội vàng muốn tranh biện, lại bị lời nói âm trầm của hấn cứng rắn cắt đứt.

“Dương Bạt Nhi?” Lãnh Địch Thiên nhíu mày cười một tiếng, giọng nói lạnh lẽo trào phúng, cứng rắn trên choker huyết mềm của nàng, nụ cười bên môi càng tà hơn. “Tại sao nàng luôn học không ngoan? Thật là khiến ta cực kỳ thất vọng!”

“Ta không có không ngoan. ĐỪNG. Người mau dừng tay. Ừ a a.” Dương Bạt Nhi nhíu mày xinh đẹp, nhất thời trong cơ thể nàng truyền đến một trận đau đớn gần như xé rách.

Trời! Bọn họ thật làm!

Lãnh Địch Thiên hung hăng dùng thứ của mình muốn xâm nhập vào trong khe huyết mềm mại của nàng, chỗ riêng tư nữ chưa biết mùi đời chậm rãi chảy ra màu đỏ ngầu, vách tường yếu mềm kịch liệt ngoa ngược, hút chặt “con rồng” điên cuồng của hắn.

Dương Bạt Nhi đau bất tỉnh, trước mắt choáng váng. Trời! Nam nhân đáng chết thô lỗ này không thể thương hương tiếc ngọc một chút sao? Dù kiếp trước bọn họ thật sự có thâm thù đại hận gì, cũng không cần lựa thời điểm này trả thù chứ! Trong nháy mắt, nàng cảm thấy mình sắp đau chết!

“Về sau không cho phép người nhắc ba chữ Dương Bạt Nhi, người không xứng!” Lãnh Địch Thiên trầm thấp nghiêm nghị cảnh cáo.

Nghe lời của hắn, Dương Bạt Nhi không khỏi hồ đồ, đau đớn trong người giống như thủy triều, mãnh liệt điên cuồng, rồi lại trong nháy mắt rút đi, một đôi chân dài bạch ngọc không tỳ vết dẫm dẫm mở ra trên người của hắn, hoa huyết bị hắn lấp đầy, nàng rất muốn làm rõ ý tứ trong lời của hắn, rồi lại không nén được hô hấp, nhịp tim càng ngày càng gấp rút, xuân tình nhộn nhạo.

Tại sao nàng không xứng nhắc tới tên của mình? Tại sao? Chỉ là bởi vì thân phận bây giờ của nàng là Đỗ Hương Ngưng sao? Là hung thủ hại chết Dương Bạt Nhi sao?

Sai lầm rồi! Bọn họ đều sai lầm rồi!

“Lãnh Địch Thiên. Tại sao. Ta không xứng.” Nàng muốn hỏi, nàng không muốn hắn cảm hận, nỗi hận của hắn luôn khiến trong lòng nàng không dễ chịu, đau đớn giống như hít thở không thông.

“Còn có, không cho phép kêu tục danh của ta! Nhất là xưng hô cả tên cả họ bất kính như thế!” Nói xong, hắn tàn nhẫn dán chặt móng trắng tròn của nàng, khiến cho khe huyết còn tràn máu trinh của nàng càng hút chặt hắn.

“ĐỪNG.” Dương Bạt Nhi cắn chặt môi dưới, nụ cười trắng bệch, đôi con ngươi cũng đỏ rừng rực, hai hàng lệ lăn xuống như trân châu đứt dây, giọng buồn bực oán giận nói với hắn: “Cũng may trước kia ta không đối tốt với người, nếu không giống nam nhân máu lạnh như người, ai biết người sẽ khi dễ ta thế nào!”

Nghe vậy, Lãnh Địch Thiên ngẩn người, rốt cuộc nâng con ngươi lên nhìn thẳng ánh mắt của nàng, nhìn thấy hai dòng nước mắt, tâm cơ rút đau đớn một chút.

“Trước kia dù choker giận người thế nào, người cũng sẽ không ra tay đánh ta.” mặc dù Dương Bạt Nhi cảm thấy không thể tin được, nhưng chính là biết một điểm này, cho nên luôn không chút kiêng kỵ choker giận hắn, sau đó rất yên tâm mình sẽ không bị thương tổn.

Nhưng. Tất cả đều đã thay đổi ! Hắn cũng thay đổi!

Gần như ngu dại nhìn mắt tràn nước mắt của nàng, Lãnh Địch Thiên cảm thấy thời không giống như chợt thối loạn, lúc này người ở trước mắt hắn không phải Đỗ Hương Ngưng, mà là Dương Bạt Nhi! Người tính tình kiêu ngạo, miệng lưỡi bén nhọn, oan gia cả đời với hắn!

“Chớ đi! ĐỪNG rời khỏi ta, được không?” Lãnh Địch Thiên đưa tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, cẩn thận dịu dàng từng li từng tí thỉnh cầu: “Ở lại gây gổ với ta cả đời, đừng đi.”

“Lãnh Địch Thiên.” Dương Bạt Nhi bị dịu dàng đột nhiên xuất hiện của hắn làm ơ hồ, nhấn lại mày nghiêm túc nói: “Không, người khi dễ ta, thậm chí còn trói ta, gây với người cả đời, chẳng phải muốn mạng của ta sao?”

“Không! Ta sẽ tháo sợi dây ra, chớ đi!” Lãnh Địch Thiên nhanh chóng cởi vải quần chặt cổ tay nàng ra, chỉ sợ người trước mắt sẽ chợt đổi ý.

Hàaaa...! Cuối cùng tự do! Dương Bạh Nhi thoả mái lắc cổ tay, lúc muốn lén chạy đi, lại phát hiện tất cả đều đã không còn kịp!

Đừng! Nàng không muốn cá nước giao hoan với hắh! Đã sai sao có thể sai nữa? Không, là không thể sai đến cùng mới đúng! “Lãnh Địch Thiên! Chúng ta không thể ——”

Ngoài ý muốn, Lãnh Địch Thiên lại dùng môi của mình ngăn chặn miệng nhỏ không ngừng liên thoảh của nàng, đầu lưỡi linh hoạt đẩy ra hai hàm răng trắng tinh hơn cả vỏ sò của nàng, xâm nhập mút ngọt ngào trong môi nàng.

Dương Bạh Nhi không dám tin trườh lớn hai mắt. Nàng chưa từng nghĩ tới Lãnh Địch Thiên sẽ hôn nàng, triển miên lưu luyến hôn, sự vui sướng như cánh bướm nhẹ nhàng bay ở trong lòng của nàng, hơn nữa trong lòng nàng cũng không ghét nụ hôn của hắh, ngược lại hơi thích ——

Trời! Nàng nhất định là điên rồi! Dương Bạh Nhi tâm hoảng ý loạn giãy giụa trong ngực hắh không ngừng, giữa hô hấp, ngửi được mùi xạ hương dễ ngửi từ hắh, nhất thời trong lòng nàng có vô số bướm bướm cuồh loạn bay, quây đến cả trái tim rối loạn, điên rồi, say!

“Ừ ư. . .” Đừng cử động nữa! Dương Bạh Nhi không thể gọi ra tiếng, lại nhạy cảm cảm thấy hắh đang động trong cơ thể, trên chọc nhu huyết của nàng tê ngứa khó nhịn.

Rõ ràng là chuyện nên ghét phỉ nhỏ, nhưng nàng thậm chí hơi thích, hơn nữa thân thể cũng thích thú, trong huyết không ngừng tiết ra ái dịch, thấm ướt chỗ giao hợp của hai người.

15. Chương 15

Ô ô ô. . . . Tự ái của phái nam trước kia không ai bì nổi, hôm nay bị Lãnh Địch Thiên đả kích nghiêm trọng, không! Là đã bị thương nghiêm trọng rồi ! Thật không muốn sống!

Lãnh Địch Thiên dây dưa hôn môi hồng non mềm của nàng, lồng ngực mạnh mẽ có lực không cho nàng chống cự, cánh tay dài đỡ lưng trắng như tuyết của nàng, để cho nàng chậm rãi nằm chết dí trên giường, mình thì cúi người che ở trên người của nàng, trong lòng không muốn rời đi thân thể của nàng nhanh chóng, giữa lúc đó, chỗ kín của hai người vẫn hoan ái giao hợp như cá nước.

“Ừ a. . .” lúc thân thể hai người hoạt động, nàng cảm nhận được sự xâm phạm và cứng rắn của hắh hết sức mãnh liệt, cảm giác co rút kỳ dị khiến nàng không nhịn được bật ra yêu kiều, giữa bụng tràn ngập khoái cảm như ngọn lửa, tia lửa không ngừng vọt chảy ở chung quanh thân thể của nàng, nụ hoa đỏ tươi cương cứng ở ngực, in dấu răng và vết đỏ sau khi bị hắh gặm cắn.

Lãnh Địch Thiên không muốn lên tiếng phá hư ảo cảnh trước mắt, eo hồ thẳng tiến, không ngừng dùng dục vọng của mình xỏ xuyên qua thân thể của nàng, như giao long đâm vào hoa tâm non của nàng, hết sức ra vào, lây dính máu tươi xử nữ và máu tươi của nàng, mơ hồ truyền ra thanh âm dâm dăng như cá quần nước.

Trong lúc nhất thời, trong phòng cực kỳ trầm tĩnh, chỉ có tiếng thở dốc từ từ mất khống chế của hai người quanh quẩn vang vọng, câu hồn người.

Dương Bạh Nhi cũng mất đi lý trí, khoái cảm hoan ái chi phối tâm thần của nàng, có lẽ là nụ hôn của Lãnh Địch Thiên khiến nàng hoảng hốt! Nàng đưa ra một đôi cánh tay mảnh khảnh nhốt chặt gáy của hắh, giãy dụa eo thon, cùng động theo hắh, nghênh hợp xâm phạm bá đạo của hắh.

Không muốn tỉnh lại! Bọn họ không có ai muốn kiểm về lý trí vào lúc này, Lãnh Địch Thiên không muốn, bởi vì không muốn; Dương Bạh Nhi cũng không muốn, bởi vì nàng lại thích Lãnh Địch Thiên ôm, trong lòng tràn đầy cảm giác tội ác, không cách nào khắc chế ý niệm điên cuồng trong lòng!

“Ừ a a. . . . A. . . .” Từng tiếng thỏa mãn, làm vui thích sung sướng, từ phần môi Dương Bạh Nhi lẩm bẩm ngâm ra.

Lãnh Dịch Thiên hôn môi của nàng, mắt của nàng, bàn tay ấm áp xoa bóp nhũ trắng của nàng, thỉnh thoảng lại nhéo nụ hoa nhụy cảm của nàng, phía dưới càng lúc càng co rúm nhanh, giống như sẽ phải chà ra tia lửa dâm dăng, chọc cho nàng duyên dáng kêu to liên tiếp.

“A a. . . . Lãnh Dịch Thiên. . . .” Nàng mắt hôn nheo mắt long lanh lại, nhìn chăm chăm vào gương mặt lạnh lùng của hắn, gọi ra tên của hắn.

Lãnh Dịch Thiên không có trả lời kêu gọi của nàng, nhưng tâm hồn cũng kích động không ngừng muốn nàng, thời gian giống như ngưng đọng ở bên người hai người, qua thật lâu, hắn cúi đầu khẽ cắn viền tai trắng như tuyết của nàng, lẩm bẩm bật ra một tiếng nói nhỏ mơ hồ không rõ, dường như thở dài, “Bạn Nhi. . . .”

※ ※ ※

Ở ngoài cửa viện Ngô Trúc U Cư, một đứa bé trai đang nấp, vẻ mặt vô cùng buồn bực, chỉ là vẫn cười hi hi, cảm thấy chuyện trước mắt chơi thật vui.

“Không nghĩ tới ý định của Dương Bạn Nhi đó thật là đơn thuần rộng tuếch, sự việc kia, coi như là hai người đàn ông cũng có thể làm, huống chi ta đã biến hắn thành nữ!”

Tiểu Nha lăm bằm lâu bầu duỗi lưng một cái, ngáp một cái, từ từ đứng dậy tránh ra, dưới ánh trăng, bóng dáng của hắn hết sức đen tối, lộ ra nhàn nhạt quý quyết.

“Con người thật sự là động vật kỳ quái, nam nhân nữ nhân không phải cùng một loại người sao? Ừ. . . . Sau khi trở về, bảo hắn nói cho ta biết, ta rất cuộc là nam hay nữ, điểm này rất quan trọng, nếu không mọi người làm sao quan tâm đây? Thật là không rõ ràng lắm. . . .”

Theo bóng dáng từ từ kéo dài, trong giây lát liền biến mất ở góc tường, tự lăm bằm của Tiểu Nha cũng theo đó phai đi, hắn ngậm nga điệu hát dân gian, nhẹ nhàng vang vọng ở trong gió lạnh.

Trong đêm bạc, theo bụi bậm bay thấp, lại lần nữa khôi phục yên tĩnh, chỉ để lại một điệu hát dân gian, vui vẻ ngậm nga. . . .

※ ※ ※

Nhớ từ từ, hận từ từ, hận đến lúc thời gian phai tàn; trăng sáng người tựa lâu.

“Bạn Nhi.”

Một mặt tường xám lạnh lùng dọc ở trước mắt Lãnh Dịch Thiên, lộ ra ánh bạc nhàn nhạt ở dưới ánh trăng, hắn cười khổ, giống như lời của Dương Bạn Nhi ngày đó, cự hắn ở ngoài ngàn dặm.

Hắn tự tay vuốt hoa văn pháp phông trên tường xám, ánh bạc chiếu thành bóng đen phía dưới hắn, giống như bên kia bức tường, có một hình người vô hình giao nhau với lòng bàn tay của hắn.

“Xa thì dễ gặp lại thì khó. Hoa rơi nước chảy xuân đi qua. Bầu trời nhân gian. . . .” Lãnh Dịch Thiên nở nụ cười khổ, gọi ra một cái tên ở trong lòng, nói nhỏ: “Ta muốn nói cho người biết một chuyện, chỉ là người đã không nghe được nữa, không nghe được. . . .”

Bạn Nhi.

※ ※ ※

Trong lúc hỗn loạn ngủ mơ, Dương Bạn Nhi tựa hồ nghe thấy có người đang kêu gọi mình, loáng thoáng nàng cảm thấy bên cạnh trống rỗng, mất đi ấm áp dựa vào, thân thể bắt đầu lạnh như băng, nàng kéo chặt chăn gấm trên người, bên tai lại nghe thấy có người đang kêu gọi.

Thanh âm trầm thấp hùng hậu kia nghe giống như Lãnh Dịch Thiên, tiếng nói thật rất bi thương, giống như cực độ hoài niệm Dương Bạn Nhi chết đi.

“Ừ. . . .” Nàng mộng ươm một tiếng, hơi nhướn lông mi dài, ngay sau đó lại lâm vào trong mộng đẹp, thậm chí khiển trách mình suy nghĩ lung tung.

Coi như người trong thiên hạ đều nhớ Dương Bạn Nhi, Lãnh Dịch Thiên tuyệt chính là người ngoại lệ, lúc tang lễ cả một nén nhang hắn cũng không thấp cho nàng, sao có thể tưởng niệm nàng?

Đó là chuyện tuyệt đối không thể nào xảy ra. Dương Bạt Nhi quyết định không lãng phí tâm tư nữa. Nàng nghĩ thầm, trong hoan ái, tựa hồ nghe thấy Lãnh Địch Thiên gọi ra hai chữ Bạt Nhi, vậy cũng nhất định là đầu nàng mơ màng, nghe lầm! Tên háo sắc như hắn, thấy sắc mở mắt, nhìn thấy mỹ nữ liền quên đêm nay là đêm nào rồi.

Ồ ô. . . Thân thể của nàng thật đau, thật là đau đó!

Sắc ma! Hạ lưu!

Dương Bạt Nhi rơi vào mộng đẹp lần nữa, chỉ là trong buồng tim hơi không thoải mái, buồn buồn, còn có một chút chua sặc ghen tức.

Lãnh Địch Thiên đáng chết. . . .

16. Chương 16

“Đi ra ngoài! Đi ra ngoài! Tất cả cút ra ngoài cho ta! Hôm nay ta không muốn nhìn thấy bất luận kẻ nào, càng sẽ không đến Kiến Sơn lâu, Lãnh Địch Thiên chết tiệt! Thật là đau. . . .”

Dương Bạt Nhi tiện tay cầm đồ lên ném ra cửa, hai người Hồng Tình, Lục Ý sợ tới mức dậm chân, nhút nhát núp ở cửa, nhìn tân thiếu phu nhân phát điên.

Nàng dám nói mình là Dương Bạt Nhi ! Đây không phải là gặp quỷ sao? Hồng Tình, Lục Ý núp ở ngoài hai cánh cửa, hai mặt nhìn nhau, trong lòng hơi sợ hãi, nghĩ thiếu phu nhân có phải trúng tà hay không, nếu không sao miệng luôn nói lời điên khùng? Hầu gia thật là đáng thương, cưới một thê tử không bình thường!

“Tiểu Nha! Tiểu Nha! Người mau cút ra đây cho ta! Ta muốn biến về nam nhân, ta không muốn làm thê tử của Lãnh Địch Thiên! Đây là gì chứ!” Dương Bạt Nhi cầm lên một cái bình hoa muốn ném thì lại bị sức nặng của bình hoa làm cho trật chân té, thất bại ngồi dưới đất, mím miệng nhỏ, nước mắt rùng rùng nói: “Nam nhân chết tiệt căn bản không biết làm nữ nhân rất đau! Hắn thế nhưng. . . . Thế nhưng ngược đãi ta như vậy. . . .”

Hồng Tình, Lục Ý vừa nghe liền biết thiếu phu nhân đang nói chuyện trong khuê phòng, hai gương mặt không hẹn mà cùng đỏ lên.

Hồng Tình không cho là đúng nhỏ giọng nói: “Nguyên lai là chuyện phòng the không hợp! Thiếu phu nhân chúng ta không khỏi quá mảnh mai, nghe mấy lão ma ma nói nữ nhi luôn sẽ đau như vậy một lần, khê căn răng, nhịn một chút thì trôi qua rồi!”

“Đúng nha, đúng nha!” Lục Ý gật đầu phụ họa.

Lời mới vừa nói xong, Hồng Tình, Lục Ý không hẹn mà cùng sợ hết hồn, họ thảo luận quá chuyên tâm, không có phát hiện Dương Bạt Nhi âm trầm đứng ở cửa.

Nàng nhìn họ, giọng nói không tốt nói: “Các người nói đủ chưa? Nói đủ rồi xin mời đi đến Kiến Sơn lâu quý quái, nói cho Lãnh Địch Thiên ta không đến, muốn gặp ta mà nói, xin mời tự mình đi động tôn giá!”

“Dạ. . . . Dạ!”

Hồng Tình, Lục Ý chưa tỉnh hồn, đã vội vàng cuống quýt chạy đi, căn bản không nghĩ tới Lãnh Địch Thiên nghe lời này nhất định sẽ giận dữ.

Dương Bạt Nhi từ từ đứng dậy, kéo kéo gấu váy, vẫn cảm thấy lửa đầy bụng không có địa phương phát tiết, đột nhiên, nàng tinh mắt phát hiện Tiểu Nha núp ở cửa bên cạnh cách đó không xa, còn cười mờ ám hề hề.

“Cười! Người cười nữa!” Dương Bạt Nhi giận dữ ngút trời bước ra cửa, nín lên cổ áo của Tiểu Nha, gầm hét lên: “Người nghe lời của ta rồi, có đúng hay không? Ta muốn trở về làm Dương Bạt Nhi, làm Đỗ Hương Ngưng chỉ bị nam nhân xấu Lãnh Địch Thiên ngược đãi, ta không muốn!”

Tiểu Nha lạnh lạnh cười một tiếng, khéo léo tránh ra Dương Bạt Nhi, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú xinh đẹp áy náy vì không thể làm gì, mặc dù thành phần cười trộm chiếm đa số. “Không thể nào.”

“Không thể nào?” Dương Bạt Nhi không nghĩ tới mình nhận được trả lời như vậy của Tiểu Nha, sững sốt một hồi lâu, mới kích động nói: “Ý của ngươi là ta phải làm nữ nhân cả đời, không thể sửa lại? !”

“Không sai! Hơn nữa nàng còn phải sanh ba người con cái với Lãnh Dịch Thiên, đây là chuyện nhất định, ta không có cách nào thay đổi.” Tiểu Nha rất vui vẻ nhún vai một cái, chỉ cần vừa nghĩ tới sinh mệnh mới ra đời, đã cảm thấy nhân gian thì ra vẫn có hy vọng.

“Ngươi muốn ta mang xương thịt của Lãnh Dịch Thiên? !” Dương Bạt Nhi cảm thấy trước mắt tối sầm lại, tựa hồ có mấy con chim nhỏ ngốc nghếch bay tới bay lui ở trước mặt nàng, hát ca. “Vậy ta còn không bằng chết đi coi như xong rồi. . .”

“Đã sớm nói với nàng, tuổi thọ của Đỗ Hương Ngưng đã đến, mà Dương Bạt Nhi vốn là không đáng chết, ta cũng chỉ đổi thân thể các ngươi. Nàng phải biết một chuyện, nếu nàng tiếp tục làm Dương Bạt Nhi, nhất định phải hai chân tàn phế cả đời, đó không phải là thảm hại hơn sao?” Tiểu Nha có lúc cảm thấy mình thật là không hiểu nổi ý tưởng loài người, hẳn đang giúp nàng mà!

“Nhưng. . .” Dương Bạt Nhi trầm mặc chốc lát, tình thế khó xử, trong khoảng thời gian ngắn, thật không biết chuyện trước mắt nàng đối mặt đến tột cùng là phúc hay họa?

“Tốt lắm, tốt lắm! Nếu chuyện đã như vậy, phiền não cũng vô ích, chẳng bằng nhanh chóng đến Kiến Sơn lâu, ta có thể đoán được lửa giận của Lãnh Dịch Thiên đang lan đến gần dân chúng vô tội rồi.” giọng của Tiểu Nha vẫn lạnh lạnh. Hẳn thân là sứ giả U Linh mấy ngàn năm, sớm xem ngán yêu hận tình thù trong cuộc sống, chuyện của Lãnh Dịch Thiên và Dương Bạt Nhi dĩ nhiên cũng không thắng được hẳn, dễ như trở tay!

Dương Bạt Nhi giận trợn mắt nhìn Tiểu Nha một cái, xoay người liền đi về hướng Hồng Tình, Lục Ý biến mất, trong lòng hơi sợ việc gặp Lãnh Dịch Thiên, trong đầu tràn đầy trường hợp hai người cá nước giao hoan đêm qua, nàng không khỏi mắc cỡ cả bên tai đều đỏ.

Vậy mà, vẫn chưa ra khỏi rừng đá Ngô Trúc U Cư mấy bước, Dương Bạt Nhi đã mê mê hồ hồ bị một đôi bàn tay phái nam vịn chắc, bên tai vang lên một tiếng hô giống như có thù không đội trời chung với nàng!

“Đỗ Hương Ngưng!”

Dương Bạt Nhi sững sờ nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt chói lọi nháy mắt nháy mắt, tựa hồ không quá có thể tiếp nhận Lãnh Dịch Thiên nhanh chóng đến như thế.

Ghét! Nàng còn chưa chuẩn bị tâm tư tốt để gặp hẳn !

“Rõng cái gì rõng? Ta không phải đang đi gặp ngươi rồi sao? Là chân của ngươi ngày thường quá dài, đi quá nhanh, vậy cũng không nên trách ta, nếu không ngươi chính là cố ý khi dễ nhỏ yếu.” Dương Bạt Nhi chợt phát hiện làm nữ nhân cũng rất có chỗ tốt, ít nhất có thể quang minh chính đại biểu thị công khai yếu ớt của mình.

“Ta khi dễ nhỏ yếu?” Lãnh Dịch Thiên âm trầm cười một tiếng, nói: “Nghe Hồng Tình, Lục Ý nói mới vừa rồi ngươi tức giận ném đồ ở trong phòng, tại sao khi đó lại không phải không nhỏ yếu?”

Lắm mờ! Dương Bạt Nhi trợn mắt nhìn Hồng Tình, Lục Ý chạy tới sau đó một cái, mới thu hồi tầm mắt thẳng nhìn Lãnh Dịch Thiên một lần nữa, nói: “Tùy ngươi nói thế nào! Tìm ta làm cái gì? Ta rất bận rộn.”

Coi như rảnh rồi đến bị khùng, Dương Bạt Nhi tuyệt đối cũng sẽ không thừa nhận, chỉ cần nghĩ đến trước kia mỗi ngày có bao nhiêu quyển sổ đưa vào vườn Tây Hồ, bận tới mảy mảy mắt, nàng lại cảm thấy mình bây giờ tựa như phế vật.

“Đúng nha! Kế tiếp nàng thật sẽ rất bận!” Lãnh Dịch Thiên xấu xa cười.

Nhìn hẳn cười âm trầm, da đầu Dương Bạt Nhi tê dại.

“Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?” Dương Bạt Nhi nheo mắt long lanh, nghi ngờ nhìn chằm chằm gương mặt cười âm hiểm của hẳn.

Hừ! Nàng cũng biết nam nhân này tuyệt đối không tốt bụng!

Không dễ hấn tin tưởng nàng chính là Dương Bạt Nhi mới tốt, tránh cho thù cũ thêm mới hận, nàng tuyệt đối sẽ bị hấn hành hạ đến chết! Dương Bạt Nhi âm thầm quyết định ở trong lòng.

“Nếu ta đã cưới nàng, về sau nàng sẽ là đương gia chủ mẫu vườn Đông Thương, trước tiên, ta muốn nàng quen thuộc tất cả nhân sự trong vườn Đông Thương chúng ta, phương pháp tốt nhất, chính là nàng từ bắt đầu làm từ công việc thấp nhất, loại bỏ ý định của mọi người, tránh cho về sau quản giáo không tốt, không được ưa chuộng.” giọng điệu Lãnh Dịch Thiên nhẹ nhàng, nhìn đôi mắt long lanh giật mình tròn tròn của nàng.

“Người bảo ta đi làm ——” Dương Bạt Nhi hận hận nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười không ai bì nổi của hấn, cơ hồ muốn nhào tới đánh nhau một trận với hấn, để tiết uất khí trong lòng. “Nữ chủ nhân các đời trong vườn Đông Thương đều bị huấn luyện vậy sao? ”Phu quân tốt” của ta!”

Nghe nàng cắn răng nghiêng lợi hô lên phu quân, Lãnh Dịch Thiên cảm thấy cả người không thoải mái, nhưng hấn vẫn nở nụ cười ung dung, nói: “Không, nhưng mà ta lại hi vọng thê tử của mình khác người khác, làm giỏi hơn những nữ chủ nhân trước kia, khổ tâm của ta, nương tử hiểu chứ!”

Hồ mặt cười! Dương Bạt Nhi hừ lạnh một tiếng ở trong lòng. Nam nhân đáng chết này cho rằng nàng chưa làm việc sao? Lại muốn nàng đi đảm đương việc nặng, làm hết việc vặt trong vườn Đông Thương! Còn không bằng một người làm dê tiện nhất!

“Phu, quân, tốt của ta, nương tử của người rất hiền tuệ, biết rõ đạo lý, làm sao có thể không thông cảm khổ tâm của người đây? Chỉ là từ nhỏ tay chân kém cỏi, cha mẹ đều nói ta ngốc, nếu làm không tốt, hy vọng phu quân có thể tha thứ.” Dương Bạt Nhi cười quyến rũ, thanh âm rất là ngọt.

Hừ! Nàng mới sẽ không ngoan ngoãn đi làm theo lời của hấn! Hấn cứ chờ nàng mạnh mẽ phá hư đi! Chờ xem, xem ai cao chiêu hơn!

Lãnh Dịch Thiên tựa hồ đã sớm biết nàng muốn phá hư, nhưng mà hấn tựa hồ không lo lắng chút nào, buông tay kiềm chế cánh tay mảnh khảnh của nàng ra, xoay người tránh ra, chỉ nhàn nhạt bỏ xuống mấy câu, “Vườn Đông Thương chúng ta không nuôi người vô dụng, nếu như chuyện làm không tốt, hôm đó nàng sẽ không có cơm ăn, biết không?”

“Người ——” Dương Bạt Nhi giận điên lên, một đôi mắt bốc lửa, ở trong lòng âm thầm nghĩ kỹ, Lãnh Dịch Thiên, người đừng quá đắc ý, hừ!

Dương Bạt Nhi bị Lãnh Dịch Thiên làm tức, căn bản không nghĩ đến một chuyện, đó chính là tại sao hấn muốn khi dễ Đỗ Hương Ngưng nàng? Đến cuối cùng nàng chỉ có một kết luận —— nam nhân Lãnh Dịch Thiên này căn bản trời sanh chính là tên biến thái, làm sao lại tốt bụng.

Chúng ta cứ chờ xem! Nàng hừ lạnh một tiếng ở trong lòng.

17. Chương 17

Cũng không ai ngờ tới, coi như Dương Bạt Nhi không có lòng phá hư, cái loại công việc cần thể lực hoặc khéo tay này, tuyệt đối cũng sẽ tự động hư ở trên tay nàng, chuyện xảy ra thật tự nhiên, nàng ngay cả một món điểm tâm cũng không cần phí, đã khiến mọi người giơ chân không dứt.

“Thiếu phu nhân!”

Sau khi kinh thiên động địa, lại thêm một tiếng hét thảm.

Dương Bạt Nhi đưa ra đôi tay, bắt đắc dĩ dò xét thăm sự phát sinh dưới chân nàng. Mới vừa rồi nàng lại không cẩn thận đập một chén canh, là sự phụ ở phòng ăn dùng lửa nhỏ đun một ngày một đêm, thật vất vả mới nấu xong, lại bị nàng làm vỡ.

“Chỗ vương phi phải giao phó thế nào? Chén canh này là bà phân phó chúng ta nấu cho Hầu gia bổ thân thể, bây giờ canh đã mất, có nấu lại, cũng mất một ngày đêm!”

Dương Bạt Nhi đột nhiên cảm thấy bọn họ rất đáng thương, lòng trắc ẩn của nàng bị kéo lên rồi, chỉ có thể nhắm mắt nói: “Vậy để ta đi cầu tướng công ta, bảo hắn nói là uống canh rồi, chỉ cần chúng ta không ai nói, chuyện sẽ không bị vạch trần, sau đó đại sư phụ nấu chén canh khác bổ, bổ trở về cho hắn là tốt rồi!”

“Nhưng. . .”

Ai, thiếu phu nhân này vào cửa không lâu, không biết chủ trong vườn Đông Thương thật ra là Hầu gia, hẳn hận nhất người ta nói láo, dĩ nhiên càng sẽ không tha thứ sai lầm của bọn hạ nhân như họ, mặc dù sai lầm này là chính thể tử hán gây ra.

“Nếu chuyện do ta làm, thì để cho ta đi xin tha thứ, yên tâm đi! Nhiều lắm là chính ta bị hắn bỏ rơi mà thôi!” Dương Bạt Nhi nghĩ thầm cũng không phải là chuyện lớn gì, nàng còn ước gì bị Lãnh Dịch Thiên đuổi ra khỏi nhà, khỏi bị hắn biến tướng làm nhục.

Mọi người hai mặt nhìn nhau. Lời nói của tân thiếu phu nhân này luôn điên đảo kỳ lạ, có lúc lại thú vị cực kỳ, thật khiến bọn họ không nở khi dễ, cũng không hiểu vì sao Hầu gia bắt nàng làm những công việc nặng này, căn bản là có ý muốn nàng tìm phiền toái.

Lúc mọi người ở đây không nghĩ ra biện pháp tốt hơn, tiếng buồn bã than thở của Thường Tiêu tổng quản phòng lương đã vang vào phòng ăn, vẻ mặt có chút khổ não, “Sư phụ, làm ít thức ăn khuya cho chúng ta, tối nay không chong đèn suốt đêm, chỉ sợ ngày mai sẽ phải bị mắng rồi!”

Hai ngày nay Dương Bạt Nhi làm bạn với người làm, phát hiện bọn họ có lúc thật rất đáng thương, có lúc không phải bọn họ lười biếng, mà là không hề đủ sức, hiện tại nàng mới hiểu sơ nỗi khổ tâm riêng của bọn họ.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nàng rất cảm thấy hứng thú hỏi.

Thường Tiêu giật mình nhìn thiếu phu nhân một cái. Hắn xử lý tạp vụ trong vườn Đông Thương, tự nhiên sẽ biết nàng bị Hầu gia cho làm công việc của người hầu, nhưng với lễ hắn vẫn gọi, “Thiếu phu nhân.”

“Chuyện phòng lương, có lẽ ta có thể giúp được việc.” Nói nhảm, đây chính là nghề ban đầu của nàng, dĩ nhiên sẽ không phá hỏng chuyện.

Chỉ là, danh tiếng phá hỏng của nàng mọi người đều biết.

Thường Tiêu nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng một cái, trái tim không khỏi run rẩy, nghĩ thầm không chọc tới phiền toái lớn gì chứ!

Tiền đồ của hắn, tựa như đã nhất định không sáng!

※ ※ ※

Kiến Sơn lâu, thật ra thì chính là thư phòng của Lãnh Dịch Thiên, lâu này hai tầng, bốn bề được nước bao quanh, lên lầu cần đi qua một con đường, người của vườn Đông Thương đều gọi nó là Ba Sơn Lang, mà tầng dưới chót thì gọi là Ngẫu Hương Tạ, bên trong chứa vô số sách, hành lang bên ngoài dọc theo nước có xếp ghế dài, lúc nghỉ ngơi có thể xem cá nghịch nước, mùa hè có thể ngắm sen, lên cao có thể nhìn thấy toàn cảnh vườn Đông Thương, thậm chí có thể dò xét cảnh vườn Tây Hồ bên cạnh.

Dương Bạt Nhi biết cảnh khó của Thường Tiêu, phát hiện đó căn bản không phải chuyện lớn gì, thì ra chỉ là kinh phí những hạng mục mấy ngày trước lúc nàng và Lãnh Dịch Thiên thành thân quá mức khổng lồ phức tạp, trong khoảng thời gian ngắn bọn họ không cách nào tính toán rõ ràng, nhưng Lãnh Dịch Thiên muốn xem sổ sách, bọn họ căn bản còn chưa kịp chuẩn bị xong.

Nàng rất tốt bụng đem một nửa sổ sách về Ngô Trúc U Cư, nhẹ nhàng giải quyết một nửa công việc vẫn còn chưa thấy Lãnh Dịch Thiên trở về phòng, trong lòng lại nghĩ đến nàng còn chưa giải quyết chuyện nấu canh, mới hỏi người làm, biết được Lãnh Dịch Thiên ở thư phòng, liền vội tới thương lượng với hắn.

Nhìn thấy Kiến Sơn lâu, bước chân của Dương Bạt Nhi không tự chủ càng thêm dồn dập.

Kỳ quái! Mấy ngày nay nàng cảm giác bụng nóng nóng căng căng, có chút sưng, rõ ràng nàng không có tham ăn gì, nhưng cứ cảm thấy thân thể có chút kỳ quái, hơn nữa bộ ngực nhiệt trường càng thêm khiến nàng không biết làm sao.

Ghét! Ghét! Thân thể nữ nhân nhiều tật xấu! Dương Bản Nhi nghĩ thầm mình có phải ngã bệnh, mới có thể toàn thân có cái gì không đúng hay không.

“Đỗ Hương Ngưng, nàng tới làm cái gì?”

Thật vất vả đi hết Ba Sơn Lang, Dương Bản Nhi không nghĩ tới câu nói đầu tiên mình nghe được khi vào cửa, chính là câu hỏi của Lãnh Dịch Thiên, nàng nhin xuống lửa giận đầy bụng, cười nhìn hắn đang dựa vào bên cửa sổ. “Không có gì, tới thỉnh an phu quân tốt của ta!”

Lãnh Dịch Thiên khinh thường cười một tiếng, đứng dậy tiện tay đóng cửa sổ, đi trở về trước bàn sách ngồi xuống, lạnh lùng nhử mày dò xét nàng nói: “Vô sự không lên Tam Bảo Điện, hôm nay nàng lại đập bể cái gì, muốn đến cầu xin ta tha thứ nàng sao?”

Thật là chính xác! Dương Bản Nhi hoan hô một tiếng ở trong lòng, nhưng ngay sau đó lại bị giọng điệu lạnh lùng trào phúng của hắn tưới một gáo nước lạnh. “Thật ra thì ta không ăn cơm đói chết không quan trọng, nhưng có một việc, ta muốn cầu xin người. . . . Cầu xin người đi nói với vương phi. . . . Nói. . . .”

Ghét! Nàng nhất định là ngã bệnh! Lúc thấy Lãnh Dịch Thiên, thân thể lại có cảm giác, chợt có chút muốn cùng hắn. . . . Làm việc mắc cỡ kia!

“Nói gì?” Lãnh Dịch Thiên nhìn thẳng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, tham nhìn đôi con ngươi long lanh của nàng, mặc dù lúc này nàng hơi chợt dạ, giống như nghĩ tới một chuyện vô cùng đáng xấu hổ.

Dương Bản Nhi lắc đầu bỏ đi ý nghĩ trong đầu, thu hồi lý trí nói: “Hôm nay vương phi phân phó nấu một chén canh cho người uống, kết quả bị ta không cẩn thận làm vỡ ——” nàng nói một nửa, nâng lông mi dài trộm dò xét Lãnh Dịch Thiên, phát hiện vẻ mặt hắn hơi nặng nề, liền vội vàng nói: “Ta biết rõ chuyện này đều là lỗi của một mình ta, nhưng những người khác sẽ cùng gặp nạn! Hôm nay ta có thể không ăn cơm, nhưng cầu xin người đi nói với vương phi người đã uống chén canh kia rồi, ngày mai ta sẽ tự mình bưng tới chén canh khác nói cảm ơn người, như thế nào?”

“Nàng biết mình đang nói cái gì không? Cuộc đời ta ghét nhất người ta nói láo, nàng biết không?” Ánh mắt lạnh nhạt của hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ửng hồng khác thường, môi mỏng cũng mơ hồ hiện ra nụ cười yếu ớt không rõ ràng, phát hiện ánh mắt của nàng bất định, chợt vui chợt giận.

“Bằng không người phạt ta đi, chỉ cầu người dằn xấp, chỉ cần người đáp ứng, hôm nay ta có thể không ăn, ngày mai cũng không cần ăn, có được hay không? Bọn họ rất đáng thương!” Dương Bản Nhi không biết mình từ nơi nào tìm ra một đồng lòng đồng tình, có thể là bởi vì từ trước nàng chính là chủ tử tốt người người công nhận!

Chỉ là, buổi sáng lúc mới vừa rời giường thì ngoại lệ, lúc tỉnh sẽ giống một bạo quân!

“Hai ngày không ăn cơm, chẳng lẽ nàng không cảm thấy đói?” Lãnh Dịch Thiên không muốn nhìn đôi mắt linh hoạt của nàng, lại phát hiện tầm mắt của mình luôn không tự chủ được bị nàng hấp dẫn.

Một đôi con ngươi của nàng lộ ra thần thái thông minh kiêu ngạo, khiến hắn không thể sinh tức, Lãnh Dịch Thiên cảm thấy mình bị uy hiếp. Hắn rõ ràng nên hận nàng, không phải sao?

Vậy mà, mỗi lúc ngọn lửa giận dâng lên cổ của hắn, lại luôn bị cứng rắn nuốt xuống.

Dương Bản Nhi khẽ hừ một tiếng, lẩm bầm oán giận: “Không có biện pháp, ai bảo phu quân tốt của ta là chính nhân quân tử, làm chết đói một thê tử không sao, tái giá là được!” Nói xong, nàng chuyển mắt lên liếc hắn một cái, chợt thâm kêu ở trong lòng. Thảm! Nàng giống như thấy một đồng chim nhỏ bay tới bay lui, hát bài ca xuân trước mắt.

“Nàng đang nói bậy bạ cái gì?” Lãnh Dịch Thiên hung hăng híp tròng mắt đen.

“Ta nào có nói bậy, ấy là đồng chim nhỏ loạn gọi xuân mới đúng. . . .” Dương Bản Nhi cho là mình kịp thời thu miệng, nhưng mà lại không kịp rồi, toàn bộ lời của nàng lọt vào trong tai của hắn.

“Chim nhỏ gọi xuân?” Lúc này, hần nhú chặt chân mày, miễn cưỡng đè nén xung động điên cuồng với nàng. Hần rút cuộc cười một thê tử như thế nào? Mọi chuyện giống như đều thoát ra khỏi bàn tay của hần, điên cuồng múa với nàng.

Dương Bạt Nhi vội vàng lắc đầu phủ nhận, chợt dạ quay đầu đi chỗ khác, nói: “Cái gì chim nhỏ gọi xuân! Là ngươi nghe lầm, ta đang hỏi ngươi rút cuộc có đáp ứng nói dối hay không, tất cả đều vui vẻ?”

“Có gì không thể.” Lãnh Dịch Thiên nói ra một câu trả lời khiến người không tưởng được.

“Thật?” Dương Bạt Nhi vui mừng tròng lớn mắt, hươ tay múa chân nhảy đến trước mặt hần, rất vui vẻ nắm bàn tay của hần lên, cười nói: “Ta biết ngay lương tâm của nam nhân này vẫn chưa bị mất hết. Chúng ta nói xong rồi, ta không ăn hai ngày, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy! Ngươi hãy yên tâm đi! Ta tuyệt đối sẽ không nuốt lời!”

18. Chương 18

Nghe vậy, Lãnh Dịch Thiên đột nhiên dờ khóc dờ cười, khi nàng vui mừng hớn hở cầm tay của hần thì không thể phủ nhận, trong lòng của hần có chút áy náy, nhưng mà mặt hần vẫn không chút thay đổi, tỉnh táo rút về tay của mình, nói: “Trên người nàng đã không có mấy lượng thịt, hai ngày không ăn có thể chống đỡ sao? Một lát đi phân phó phòng ăn lấy mấy món ăn, nàng ăn nhiều chút đi!”

Dương Bạt Nhi nghe vậy buông tim âm áp, nóng hôi hổi. Có lẽ hần thật không phải là một nam nhân máu lạnh vô tình! Mặc dù vẫn rất đáng hận, chỉ là ——

Xong rồi! Tiếng hót của chim nhỏ động tình càng ngày càng vang dội! Dương Bạt Nhi thật muốn tìm biện pháp làm câm lũ chim nhỏ đang hót này, đều là chúng nó làm cho trái tim nàng hồi hộp, ngực căng căng, trong bụng có một dòng nước âm áp nóng nóng lan tràn ra, địa phương mắc cỡ nổi lên cảm giác hơi đau và căng.

“Sắc mặt của nàng là lạ, không phải còn chuyện gì muốn ta che giấu cho nàng chứ?” Lãnh Dịch Thiên không nghe thấy câu trả lời của nàng, buồn bực nói.

Cái gì! Hần nói giống như nàng là một phiền toái rất lớn! Tim Dương Bạt Nhi hoảng hoảng, hồn loạn loạn, rút cuộc không nhận được nữa!

Được rồi! Sắp điên thì để mọi người cùng nhau điên khùng đi!

“Không sai, ta có một chuyện muốn người giúp ta một chút, hơn nữa cũng chỉ có người có thể giúp ta.” Dương Bạt Nhi chất vấn trong lòng, tại sao nàng nhìn thấy nam nhân khác không có loại cảm giác này, cố tình chính là Lãnh Dịch Thiên. . . . Thôi, đại khái là ông trời nhất định muốn bọn họ cùng nhau làm chuyện xấu đến cùng!

“Chuyện gì ——” Lãnh Dịch Thiên quyết định cho nàng một sự dạy dỗ, chuyện này chờ hần lên tiếng hỏi rõ xong, chắc chắn sẽ không giúp nàng làm, vậy mà, lời của hần còn chưa nói hết, liền bị nàng đột nhiên tiếp cận đưa lên môi mềm mà dừng lại.

Dương Bạt Nhi bất chấp tất cả, bước nhanh qua bàn sách, nhảy vào ngồi trên đùi của hần, cánh tay nhỏ nhót chặt gáy của hần, xung động hôn hần! Thiết là, một đại nam nhân không cần quá nhiều lời nói! Chẳng lẽ hần không biết loại chuyện mắc cỡ này cần làm nhanh sao?

Lãnh Dịch Thiên bị nàng hôn sợ run, trong khoảng thời gian ngắn không biết phản ứng như thế nào, sững sờ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ở trước mặt, phần môi nếm được ngọt ngào như mật của nàng, không tự chủ được đáp lại nụ hôn nóng bỏng của nàng, lưỡi hai người dây dưa linh hoạt như rắn, cuồng nhiệt kịch liệt.

“Ừm. . . .” Tự trong môi nàng bật ra một tiếng ưm nho nhỏ thỏa mãn, tay nhỏ bé dầm lẳng dò vào trong áo hần, cố gắng cởi nó ra.

“Dừng tay!” Lãnh Địch Thiên cả kinh, đột nhiên giật nàng ra, thật sâu cảm thấy quyền chủ động phái nam của mình bị uy hiếp. Đáng chết! Hắn lại có phản ứng với nàng!

“Ta không muốn!” Dương Bạt Nhi không chịu. Ghét! Sau khi hôn hắn, tim càng ngứa ngáy hơn. “Ta muốn người! Hiện tại liền muốn!”

“Nữ nhân điên!” Hắn giận dữ mắng mỗ một tiếng, lại bị nàng không chút căng thẳng làm chấn động, nhưng trên người của nàng lại không tìm được một chút hơi thở dâm dăng. Được rồi! Hắn thừa nhận nàng xem ra phóng dăng lại mê người, ít nhất vững vàng hấp dẫn sự chú ý của hắn.

“Người mắng ta là nữ nhân điên?” Dương Bạt Nhi cảm tức gầm nhẹ, chỉ là ngay sau đó nở nụ cười lạnh lùng, tay nhỏ bé tìm tòi đi xuống, dịu dàng phủ trên rỗng sắt ngạo mạn giữa chân hắn. “Hừ hừ, làm nam nhân 28 năm dĩ nhiên là không phải làm không.”

Đang ở Lãnh Địch Thiên Thính phải mơ hồ hết sức, Dương Bạt Nhi đã trượt thân thể nhỏ nhắn xuống, nằm rạp người giữa hai chân hắn, chui vào dưới áo hắn, cởi quần của hắn ra, tìm kiếm nguồn nước dục vọng của hắn, không ngừng dùng tay nhỏ bé vuốt ve quyến rũ, trêu chọc bộ lông màu đen ở chỗ dục long của hắn.

“Đỗ Hương Ngưng! Đáng chết, nàng dừng tay cho ta!” Lúc Lãnh Địch Thiên muốn đưa tay ra tóm nàng, lại cảm thấy miệng mềm mại nhỏ nhẹ nhàng ngậm vào đầu cứng của hắn, nàng đưa ra lưỡi non vẽ từng vòng vết ướm ở nơi đó, giống như đang trêu chọc hắn.

Trời! Hắn chưa bao giờ nghĩ mình sẽ lấy một thê tử hào phóng to gan như thế! hành vi dâm yêu dâm hận của nàng, so với nam nhân bình thường chỉ có hơn chứ không kém.

“Đáng chết. . .” Hắn cắn răng nghiêng lợi nhin xuống dục vọng cương cứng, nhưng có thể nhin được thì không phải nam nhân! Hắn chưa bao giờ có cảm giác khao khát với bất kỳ nữ nhân nào như thế, chỉ có nàng!

Dương Bạt Nhi nghe Lãnh Địch Thiên gào ra tên Đỗ Hương Ngưng, buồng tim không khỏi căng thẳng, cho dù biết người hắn kêu là mình, vẫn cảm thấy không thoải mái.

Trong lúc bất chợt, nàng thật hy vọng hắn có thể hô lên tên của mình —— Dương Bạt Nhi.

Từ từ, dục vọng trở nên nóng, bộc phát ngẩng lên giữa môi lưỡi của nàng, phun ra nuốt vào đã trở nên khó khăn, nhưng nàng còn chưa chết tâm trêu đùa, một đôi tay nhỏ bé dò xuống căn nguyên dục long của hắn, dường như cố ý muốn hắn điên mất chuyển chơi “túi ngọc” trơn trượt kia.

Theo đầu lưỡi thơm ngọt nếm đến chỗ ham muốn của hắn, trái tim của nàng cũng ầm lên, huyết giữa hai chân nóng nhột khó nhin, tiết ra chút ái dịch tựa như nước mật, thấm ướt quần lót.

Về mặt Lãnh Địch Thiên cực kỳ tức giận, mỗi khi hắn đưa tay muốn kéo nàng ra, đầu lưỡi của nàng sẽ cố ý liếm lấp chỗ mẫn cảm nhất ở dục long của hắn khiến hắn không có lực chống đỡ.

Hừ hừ, sao nàng lại biết chỗ yếu ớt nhất trên người nam nhân? Dương Bạt Nhi cười lạnh một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn phập phồng lên xuống giữa hai chân hắn, trong miệng ngậm đầy lửa dục của hắn, thỉnh thoảng lại dùng đầu lưỡi bướng bỉnh liếm hai cái, tay nhỏ bé cũng không dừng chơi đùa, tựa hồ không bức hắn điên cuồng thì thê không bỏ cuộc.

“Ách. . .” Lãnh Địch Thiên cắn chặt hàm răng để mình không mất thể diện rên rỉ ra tiếng, hắn không ngờ mình sẽ bị một nữ nhân tập kích, mà nữ nhân kia đúng là thê tử của hắn!

Nghe tiếng thở dốc nặng nề của hắn, trong lòng Dương Bạt Nhi có chút đắc ý, cảm thấy mình rất cuộc tìm lại tự ái phái nam —— không, là tôn nghiêm nữ tử giờ phút này của nàng.

Hừ, ai nói loại chuyện như vậy chỉ có nam nhân định đoạt!

Khi lý trí của Lãnh Địch Thiên sắp hỏng mất, muốn đưa tay lôi nàng lên làm việc chính, ngoài cửa lại vang lên thông truyền của gia đình, “Hầu gia, Ngụy công công trong cung cầu kiến, bảo là muốn truyền ý chỉ của hoàng thượng.”

Nghe vậy, sắc mặt Lãnh Dịch Thiên trầm xuống, giọng nói không tốt quát lại: “Nói cho hần biết ta đang làm một chuyện rất quan trọng, bảo hần chờ.”

“Chuyện rất quan trọng?” Gia đình nghe thấy mơ hồ. Trên đời này có chuyện gì quan trọng hơn ý chỉ của hoàng đế? Thật là kỳ!

“Nhanh đi!” Lãnh Dịch Thiên không nhịn được gầm thét, mới để tâm vào công việc trở lại, liền phát hiện nàng đã cởi vạt áo của hần, cũng đồng thời cởi quần lót của mình ra, mở đôi chân ngọc thon dài ra dạng chân trên người hần, tay nhỏ bé nắm dục vọng cứng rắn của hần, nhắm ngay khe huyết đầy nước mật của nàng.

“Nàng ——” hần chấn kinh vì sự can đảm phóng đảng của nàng, cơ hồ là mất hồn nhìn nàng dùng huyết mềm hẹp chặt cắn nuốt mình, hai người chậm rãi giao hợp.

Dương Bạt Nhi cũng không quá dám tin tưởng mình làm ra cử động hoang dâm như thế, nhưng nàng chính là rất muốn lập tức lấy được Lãnh Dịch Thiên, trong cơ thể nàng tựa hồ còn sót lại thiên tính công kích của nam nhân, chỉ là lúc này nàng đã là thân nữ nhi rồi, tự nhiên muốn dùng phương thức của nữ nhân để giải quyết.

“Ừ. . . .” Nàng cắn môi mềm, cảm giác con rồng của hần nóng rực huyết chặt của nàng, từ từ chiếm cứ mỗi một tắc mềm mại trong cơ thể nàng, bá đạo căng ra hoa huyết của nàng. Lúc đầu, nàng cảm thấy một chút đau đớn, ngay sau đó liền bị khoái cảm thay thế.

A, nàng vui vẻ nghĩ, bộ dáng như vậy giống như là nàng cưỡng bức Lãnh Dịch Thiên. Nhận thức như vậy thật khiến nàng cực kỳ vui vẻ, giống như mình vừa chủ động xuất kích như một nam nhân.

Lãnh Dịch Thiên buồn bực hừ một tiếng, cảm giác bị thịt non mềm của nàng vây lại thật sướng! Vậy mà, khi nàng bắt đầu di động lên xuống, khiến chỗ riêng tư của hai người không ngừng dính vào, nước mật vui thích tiết ra, nhiễm trơn thân rồng của hần, hần mới từ trong khiếp sợ cực độ khôi phục thần trí.

Nữ nhân đáng đánh này! Hần nổi giận nghĩ, rồi lại phát hiện mình muốn nàng! Muốn chiếm toàn bộ ý định kinh thể hải tục ý định, ý tưởng điên cuồng của nàng.

Không! Nàng còn có một đôi tròng mắt khiến hần mê luyến không dứt.

Lãnh Dịch Thiên đưa cánh tay dài ra ôm thân thể của nàng, ngoài ý muốn đứng dậy, đặt nàng lên ban sách, bắt đầu điên cuồng muốn nàng, eo hồ mãnh liệt thẳng tiến, đâm huyết mềm nhỏ của nàng, bàn tay bắt đầu xé ra xiêm y của nàng, rút đi áo lót, xoa nắn đôi nhũ mềm đầy đặn của nàng.

“A a. . . . A. . . .” Dương Bạt Nhi thống khổ nhăn mày, cũng bật ra tiếng la vui thích, giấy tuyên thành màu trắng dưới người nàng bị đung đưa kịch liệt của hai người làm nhăn nhoe, từ từ bị hư nát, tựa như thần trí của nàng, cũng sắp bị dục vọng làm cho tan thành mảnh nhỏ rồi.

Ghét! Nàng thật vất vả đoạt lại quyền chủ đạo. . . . Thật thoải mái. . . . Nóng quá đó! Nàng vận eo đáp lại công kích của hần, trong bụng từ từ ngưng tụ một ngọn lửa, từ từ nuốt lấy nàng. Trời! Nàng sắp. . . . sắp. . . .

“Ừ a a a. . . .” Thân thể của nàng căng thẳng, khó có thể khắc chế hô lên vui thích chí cực, một đôi chân ngọc kẹp thật chặt hông Lãnh Dịch Thiên, càng không ngừng đi theo hần. . . .

Mới làm nữ tử, Dương Bạt Nhi cũng không biết trước khi nữ tử có kinh nguyệt, thân thể sẽ thay đổi vô cùng nhạy cảm, có lúc không cho phép tình dục quá mức, nhưng, nàng lại không biết mình vì sao chỉ muốn Lãnh Dịch Thiên, rõ ràng hai người bọn họ là một đôi oan gia như có thâm thù đại hận mà!

19. Chương 19

“Ai hừm.” Thật là đau đó!

Ồ ô. . . Nàng không muốn sống! Tại sao bụng của nàng đau thế này?

Sắc mặt Dương Bạt Nhi tái nhợt co rúc ở trong chăn, che bụng chịu nhịn thống khổ máu không ngừng chảy ra từ người mình.

Ngày trước nàng cũng từng nghe thống khổ đau đớn khi nữ tử có kinh, nhưng nàng vụn vụn không ngờ sẽ đáng sợ như thế, khiến người khó có thể chịu được, quả thực là sống không bằng chết, nàng cảm thấy thân thể vừa đau vừa mềm, khi máu đỏ u ám từ trong thân thể của nàng chảy ra, liền giống như có người hung hăng lóc thịt của nàng, khiến nàng đau đến không muốn sống.

Nàng không muốn làm nữ nhân! Thật là đau đó!

“Trời. . . Cứu mạng nha. . .” toàn thân nàng toát ra mồ hôi lạnh, một lát lửa nóng, một lát lại lạnh như băng giống như ngâm thân trong nước lạnh, thống khổ đến khiến nàng suýt nữa muốn tự kết thúc.

Lãnh Dịch Thiên từ mới hừng sáng đã ra cửa, lúc lên đường, còn chưa phát hiện sự khác thường của nàng, vậy mà, chờ hắn trở lại phủ, lập tức liền phát hiện tình huống có cái gì không đúng.

“Thế nào? Có người muốn tắm rửa thay quần áo sao?” Lãnh Dịch Thiên vừa bước vào Ngô Trúc U Cư, liền phát hiện hai người Hồng Tình, Lục Ý vội vàng bưng nước nóng vào trong nhà.

Hồng Tình cười yếu ớt lắc đầu, vừa mang nước nóng theo Lãnh Dịch Thiên vào nhà, vừa nói: “Không phải để lau, là thân thể thiếu phu nhân có chút khó chịu, cần một chút nước nóng trừ lạnh.”

“Thân thể nàng không thoải mái? Có nặng lắm không? Mời đại phu chữa?” ngữ điệu của Lãnh Dịch Thiên không tự chủ nâng lên, hàm chứa gấp gáp nhàn nhạt.

“Không quan trọng, chỉ là nhìn tình huống, thiếu phu nhân ngày hôm nay sợ là không hạ được kháng rồi.” Hồng Tình cười he he nói, ngữ trung có chứa Huyền Kỳ.

Dù nói thế nào, loại chuyện như vậy luôn không dễ nói rõ giữa nam nữ! Hi vọng nội tâm chủ tử tự thông suốt, chứ bắt nàng giải thích nữa, nếu không thật là mắc cỡ!

Đã bị bệnh không thể xuống giường, còn nói không quan trọng? Lãnh Dịch Thiên liếc Hồng Tình một cái, sai bước vào trong phòng, vội vã muốn nhìn rõ tình huống thân thể của Đỗ Hương Ngưng.

Vừa thấy Lãnh Dịch Thiên đi vào phòng, Dương Bạt Nhi liền không nhịn được nổi giận trong bụng. Tại sao nàng phải chịu khổ, chịu tội như thế? Không cam lòng! Nàng cũng muốn Lãnh Dịch Thiên ném trợn trợn co rút đau đớn trong thân thể nàng lúc này, đau đớn lúc lạnh lúc nóng!

“Nàng không cần gấp thế chứ?” giọng nói của Lãnh Dịch Thiên cố ý tỏ vẻ lạnh như băng, giống như chỉ thuận miệng, không muốn để ý một tia đau nhói trải qua trong lòng, vì nàng.

Dương Bạt Nhi nghe lời nói lạnh lùng của hắn, không khỏi cả giận hơn, thuận tay ném khăn nóng đắp trên bụng về phía hắn, quát: “Không cần gấp? Nam nhân đáng chết! Tự ngươi thử bị đau xem, xem rốt cuộc có gấp gấp không!”

Lãnh Dịch Thiên tinh mắt nhanh tay tiếp lấy khăn nóng, bỏ vào chậu nước Lục Ý bưng vào, tiện tay vắt nước ẩm, đi trở về bên giường, bỏ lại trong tay thê tử. “Ta bảo người đi mời đại phu cho nàng!”

“Không cần!” Dương Bạt Nhi giận dưng dưng nhận khăn về, liếc hắn một cái. Thật là nam nhân không hiểu phong tình, cả an ủi nàng cũng không biết! “Đi ra ngoài! Không nên vướng chân vướng tay ở chỗ này, thấy người sẽ chỉ làm bụng của ta đau hơn mà thôi.”

Lãnh Dịch Thiên vẫn ở tại chỗ không đi, chần chờ một hồi lâu, rốt cuộc nhỏ giọng hỏi ra nghi ngờ trong lòng, “Mấy người thân thân bí bí, rốt cuộc nàng bị bệnh gì? Thật rất đau sao?”

Nhìn thấy sắc mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, trong lòng Lãnh Dịch Thiên có chút không nỡ, nàng luôn tinh lực tràn đầy, sôi nổi, khiến hắn đã thành thói quen thấy nàng la lối rồi.

Thì ra là —— lần này Dương Bạt Nhi giận thật. Hắn là nam nhân xấu cái gì cũng không biết, lại ngồi hưởng ngư ông đắc lợi!

Nàng tức giận muốn được khóc, đôi mắt vốn linh hoạt trắng đen rõ ràng dâng lên nước mắt, oa oa la hét: “Người tránh ra! Tại sao người đau đớn không phải người? Tại sao biến thành nữ nhân không phải người? Để người biến thành nữ nhân tốt lắm! Như vậy ta nguyện ý cưới người, nuôi người cả đời!”

Lãnh Dịch Thiên như rơi trong sương mù năm dặm, chung quanh mịt mờ, rơi vào không trung. Nàng muốn lấy hắc, nuôi hắc cả đời? Còn muốn hắc biến thành nữ nhân? Nói hừ nói vượn!

“Nàng không nên quá được voi đòi tiên, nếu không coi chừng ta không khách khí với nàng!” Lãnh Dịch Thiên chỉ nghĩ nàng vẫn đang diễn trò, giả làm Dương Bạt Nhi đã chết.

Bạt Nhi.

“Lúc nào thì người khách khí với ta? Tự người nói nha. . . Thật là đau! Tại sao nữ nhân có nhiều chuyện phiền toái như vậy? Bất kể, ta muốn đổi với người!” Dương Bạt Nhi cầm khăn nóng hắc đưa lau nước mắt, lại lau đến cả mặt không biết là nước hay là lệ, rất chặt vật.

“Chuyện phiền toái của nữ nhân. . . . Thì ra là nàng có kinh nguyệt, ta còn tưởng rằng nàng mắc bệnh không chữa được! Đỗ Hương Ngưng, nàng thật là chuyện bé xé ra to!” Lãnh Dịch Thiên tức giận phát ra tiếng gầm, nhưng cũng đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may, nàng không có sao!

“Ta chuyện bé xé ra to?” Dương Bạt Nhi cảm thấy một ngày nào đó mình sẽ bị nam nhân này làm tức chết, nàng không phục quát lại: “Bệnh nữ nhân đi theo ta cả đời, chẳng lẽ không phải là tuyệt chứng? Đau đau đau. . . . Ta sắp bị đau chết, người rốt cuộc có biết hay không?!”

Từ trong miệng nàng hô lên một chuỗi chữ đau, chữ chữ khảm vào tim, Lãnh Dịch Thiên lại cố mặt lạnh, kêu rên nói: “Biết thì như thế nào? Đó là chuyện của nữ nhân các người, liên quan nam nhân chúng ta chuyện gì? Về sau đừng dùng bệnh này để cãi vã, nhảm chán!”

Nhảm chán? Hắc lại dám nói nàng nhảm chán, khiến Dương Bạt Nhi nhắc lên một hơi, đang muốn mở miệng mắng to, trong bụng hung hăng quặn đau, đau đến nàng toát mồ hôi lạnh ra, cắn răng nghiêng lợi, nước mắt không khỏi rùng rùng, ủy khuất nói: “Người tránh ra! Ta không muốn nhìn thấy nam nhân dần như người, một chút cũng không thông cảm ta, cũng chỉ biết mắng chửi người, chê ta nhảm chán thì không cần để ý ta! Để mình ta ở chỗ này đau chết thôi!”

“Được! Giống như người mong muốn, ta đi!” Lãnh Dịch Thiên mạnh mẽ đứng lên, tức giận đặng đặng phẩy tay áo bỏ đi. Thật là nữ nhân không biết điều, lại nhiều lần đuổi hắc đi ra ngoài, giống như hắc là ôn thần!

Dương Bạt Nhi mím miệng nhỏ nhìn chăm chăm bóng lưng rời đi lạnh lùng của hắc, sững sờ một hồi lâu. Hắc. . . . Hắc thế nhưng đi thật! Chẳng lẽ hắc không thể hờ hết nàng sao?

Nam nhân đáng chết! Lãnh Dịch Thiên đi rồi! Nàng cũng không phải thật lòng muốn hắc rời đi, mà hắc lại tuyệt nhiên rời đi! Nàng chỉ là muốn hắc dụ dỗ đôi câu, chẳng lẽ như vậy sẽ lấy mạng của hắc sao?

Ghét. Hận chết hắc á!

※ ※ ※

Đau đau đau. Ta sắp bị đau chết, người rốt cuộc có biết hay không? !

Giận không kèm được lao ra Ngô Trúc U Cư, Lãnh Dịch Thiên thối cả mặt, trong lòng lại không khỏi tràn đầy lời khóc đau của Đỗ Hương Ngưng, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt, nước mắt chảy dài.

Lúc kinh nguyệt tới, thật sẽ đau như vậy sao? Lãnh Dịch Thiên nghĩ tới, không khỏi lo lắng. Nghe Hồng Tình nói ngày hôm nay nàng không thể xuống giường, tựa hồ thật thật nghiêm trọng.

Vốn là, chỉ cần hắc vừa đến Kiến Sơn lâu, tâm tình sẽ bình tĩnh lại, vậy mà, hắc ngồi một mình ở trước bàn chốc lát, trong lòng không khỏi lại nghĩ về bóng dáng của Đỗ Hương Ngưng, nhớ tới hôm đó nàng phóng đặng cùng hắc hoan ái ở chỗ này, suy nghĩ và hành động của nàng khác với nữ tử bình thường, điều nào cũng động tới tim của hắc.

Lại nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn yếu đuối, bộ dáng kêu đau của nàng, Lãnh Định Thiên phát hiện lòng của mình không tỉnh táo được, cả trái tim đều đập theo nước mắt của nàng.

“Người đâu!”

Theo một tiếng gọi của hắn, lập tức liền có người vội vàng chạy lên hành lang, cung kính canh giữ ở bên cạnh cửa nói: “Hầu gia, xin hỏi có gì phân phó?”

20. Chương 20

“Người mau đi mời đại phu tới đây, nhớ không cần mời thái y, cũng đừng để bất luận kẻ nào biết chuyện này, hiểu chưa?” Lãnh Định Thiên cẩn thận dặn dò, trong lòng hiểu được nếu để cho cha và mẹ biết hắn mời đại phu, tuyệt đối lại thêm một cuộc phiền toái lớn từ quan tâm quá mức, đến lúc đó vườn Đông Thương tuyệt đối sẽ canh bổ thuốc bổ bay đầy trời.

“Dạ, tiểu nhân hiểu.” người nào trong phủ không biết vương phi yêu con sốt ruột, trong lòng hắn tự nhiên cũng có cân nhắc, không muốn khiến chủ tử gặp phải phiền toái.

Lãnh Định Thiên chưa từng biết cảm giác sống một ngày còn hơn một năm, nhưng hôm nay hắn rốt cuộc đã biết, trong lòng lo lắng Đỗ Hương Ngưng, nghĩ đến nàng có đau hay không, có chịu đựng qua được hay không? Hắn cơ hồ xung động muốn trở về Ngô Trúc U Cư thăm nàng, rồi lại xị mặt không đi, nghĩ thâm đó không phải là hành động mềm lòng nam nhân nên có.

Sau nửa canh giờ, gia đình mang về một vị đại phu y thuật nổi tiếng trong kinh thành, vội vàng mang ông đến Kiến Sơn lâu giao cho chủ tử.

Lãnh Định Thiên vừa nhìn thấy đại phu, liền vội vã cho lui gia đình, trầm giọng nói: “Đừng cho bất luận kẻ nào tới quấy rầy chúng ta, lui ra đi!”

“Vâng” mặc dù gia đình cảm thấy buồn bực, nhưng cũng không dám nói thêm cái gì, lui người đi ra cửa, thuận tay đóng cửa lại.

“Lãnh Hầu gia, không biết mời lão phu tới đây, là để chẩn bệnh cho người nào?” Tổng đại phu thấy Lãnh Định Thiên thân cường thể kiện, hành động nhẹ nhàng gọn gàng, tuyệt không phải người bệnh, vì vậy có cây hỏi này.

“Là thê tử của ta . . .” Lãnh Định Thiên đột nhiên hối hận sự vọng động của mình. Vấn đề như vậy bảo một đại nam nhân như hắn làm sao nói ra lời? Lúc này, trong lòng của hắn không được tự nhiên cực kỳ.

“Nguyên lai là phu nhân! Không thấy phu nhân ở đây, xin hỏi nàng không thoải mái chỗ nào, để lão phu chẩn mạch cho phu nhân xong, liền có thể biết được.” Tổng đại phu cười hòa ái, yên ổn nhìn về mặt khổ sở của Lãnh Định Thiên, chợt cảm thấy khác thường. “Hay là Hầu gia không muốn lão phu chẩn mạch thay phu nhân? Điểm này xin Hầu gia yên tâm, chỉ cần một sợi tơ hồng, lão phu vẫn có thể cách không chẩn ra bệnh của phu nhân, tuyệt đối sẽ không mạo phạm đến ngọc thể phu nhân.” Ông thân là danh y, nhiều lần đến khám bệnh cho thiên kim ở nhà phú quý, quy củ này ông tự nhiên hiểu.

“Không! Ta chỉ muốn hỏi đại phu một vấn đề. . .” Lãnh Định Thiên chần chờ một hồi lâu, rốt cuộc hỏi ra miệng, “Ngày hôm nay phu nhân ta có kinh, ta thấy nàng rất đau, muốn hỏi đại phu có biện pháp ——”

“Hầu gia, Nguyện công công trong cung cầu kiến, mang đến một đạo lệnh gấp, xin Hầu gia mau tiếp chỉ.”

Đáng chết! Lãnh Định Thiên rửa thềm.

Hắn thật vất vả lấy dũng khí hỏi ra vấn đề khiến hắn khó có thể nhe răng, cố tình có người không biết sống chết quấy rầy.

“Tránh ra! Người không thấy ta đang làm một chuyện rất quan trọng sao? Bảo hấn vào phòng chờ, ta làm xong chuyện sẽ gặp hấn!” Lãnh Địch Thiên cơ hồ giận đến muốn giết chết hoàng đường huynh thích truyền chỉ tùm lum kia, luôn thích lựa lúc nhạy cảm mấu chốt mà xuất hiện.

Trời đánh! Kể từ khi Đỗ Hương Ngưng xuất hiện ở trước mặt hấn, tất cả mọi chuyện giống như loạn thành một đoàn, khiến hấn muốn quan tâm cũng không sắp xếp rõ!

Tổng đại phu bị vẻ mặt cuồng giận của Lãnh Địch Thiên làm sợ hết hồn, nghĩ thầm hấn khẳng định rất yêu thích phu nhân của hấn! Mới tân hôn, chợt gặp phải chuyện của nữ nhân liền rối loạn tay chân.

Lãnh Địch Thiên không biết ý nghĩ trong lòng Tổng đại phu, chỉ cảm thấy tâm loạn như ma, một lòng chỉ muốn biết Đỗ Hương Ngưng còn đau bụng không? Trước mắt hấn vẫn hiện lên dung nhan đầy lệ kêu đau của nàng.

Chỉ là hấn không biết, những nước mắt của nàng, toàn bộ đều là bị hấn chọc tức mà ra.

※ ※ ※

Bên ngoài Kiến Sơn lâu.

“Lại chuyện quan trọng?” Ngụy Đoan mang theo thánh ý, mặt ngạc nhiên nhìn chằm chằm gia đình thông báo của Lãnh phủ, tựa hồ cảm thấy không thể tin được.

“Đúng nha! Hầu gia chính là phân phó như vậy, xin Ngụy công công kiên nhẫn chờ đợi đi!” Gia đình tựa hồ cũng rất buồn bực không hiểu, nhưng mà vẫn dẫn Ngụy Đoan vào trong Ngẫu Hương Tạ chờ đợi Lãnh Địch Thiên.

Trong lòng Ngụy Đoan không khỏi tò mò, cau mày cười khổ nói: “Sao gần đây chuyện quan trọng trong vườn Đông Thương nhiều như vậy, hơn nữa mỗi một chuyện đều còn quan trọng hơn ý chỉ của hoàng chủ tử chúng ta!”

Lần này chậm một canh giờ. . . . Bảo hấn hồi trong cung làm sao giao phó với hoàng thượng? Thật là khiến hấn rất khó xử!

※ ※ ※

Mong đợi, chờ; chờ, mong đợi.

Lãnh Địch Thiên đáng chết! Chẳng lẽ hấn thật sự bỏ nàng không lo sao? Dầu gì cũng trở về xem nàng một cái chứ! Chỉ cần một cái là đủ, vậy cũng không cần tánh mạng của hấn!

Dương Bạt Nhi hồi tiếc nằm ở trên giường gạch, khuôn mặt nhỏ nhắn dính vào trên gối Lãnh Địch Thiên, hít hương thơm phái nam xa lạ của hấn, trong tim buồn buồn đau đau, nghĩ tới tại sao hấn không thể tốt với nàng hơn.

Trước kia không tốt, hiện tại bọn họ cũng không khá hơn chút nào, giống như là đôi oan gia, chỉ cần vừa chạm mặt, thì vĩnh viễn cãi không ngừng miệng.

Không! Bây giờ hấn còn thường dùng thân thể “Ngược đãi” nàng, mặc dù nàng rất hưởng thụ phương thức làm nhục của hấn, nhưng vẫn sẽ cảm thấy là lạ, cứ có cảm giác bọn họ giống như đang làm chuyện xấu.

Chỉ là, đó thật là một chuyện xấu khiến người rất vui vẻ! Dương Bạt Nhi không thể phủ nhận, chỉ có thể đối lương tâm tiếp tục dây dưa không rõ với Lãnh Địch Thiên, quán đến cả trái tim nàng đều rối loạn.

“Thiếu phu nhân, hãy uống thuốc nhân lúc còn nóng, thân thể sẽ khá hơn một chút!” Hồng Tình bưng lên một chén canh nóng, lên tiếng cắt đứt sự trầm tư của Dương Bạt Nhi.

“Thuốc ở đâu ra?” Dương Bạt Nhi một mỗi lưỡi biếng nâng lên lông mi dài, nhắm mắt nhìn nàng.

“Là phương thuốc Hầu gia mời đại phu đến cho, nghe nói rất có tác dụng.” Hồng Tình cười quỷ quyết, giống như nguồn gốc chén thuốc này rất thú vị.

Dương Bạt Nhi vừa nghe là Lãnh Địch Thiên, rốt cuộc nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nghi vấn hỏi: “Hấn mời đại phu, tại sao ta không biết?”

“Trong phủ chúng ta cũng không ai biết, nhưng theo ta được biết, Hầu gia chúng ta đã đổ mặt hỏi đại phu chuyện của nữ nhân! Thiếu phu nhân, người thật đúng là được Hầu gia sủng ái nha!”

“Nói vậy!” Dương Bạt Nhi nũng nịu một tiếng, đứng dậy nhận lấy chén thuốc trên tay Hồng Tình, bưng trong tay, đáy lòng đều ấm, tay nàng khẽ vuốt vành tai lạnh như băng, miệng nhỏ nhếch lên nụ cười nhàn nhạt.

Nàng cũng đã từng là nam nhân, hiểu nam nhân luôn có một sự tôn nghiêm không giải thích được, rất nhiều chuyện đều xấu hổ lắm, hôm nay muốn một đại nam nhân như Lãnh Địch Thiên xệ mặt xuống đi hỏi loại vấn đề mắc cỡ thay nàng, thật đúng là làm khó hẩn!

Có lẽ, Lãnh Địch Thiên cũng không phải là nam nhân rất đáng ghét! Dương Bạt Nhi vui vẻ nghĩ. Nước thuốc đắng trượt vào cổ họng, nằnglại kỳ dị tỏa ra mùi vị cực ngọt. . . .

※ ※ ※

Gả vào Lãnh vương phủ, thế nhưng bất tri bất giác qua hơn một tháng, Dương Bạt Nhi dùng tính tình chân thành của nàng thu phục lòng của một đồng người làm, mặc dù vẫn không chiếm được hảo cảm của Lãnh vương phi, nhưng nàng rất vui vẻ, bởi vì Ngô Trúc U Cư cách Nam hiền rất xa, nàng và Lãnh vương phi có rất ít cơ hội chạm mặt.

Hơn một tháng, cha mẹ của nàng vẫn sống tốt chứ? Tất cả sự vụ ở vườn Tây Hồ không khiến bọn họ quá mức phiền lòng chứ! Trải qua mấy ngày nay, Dương Bạt Nhi luôn không tự chủ nghĩ đến cha mẹ, vậy mà, mẫu thân ở trước khi nàng xuất giá, đã nói rất rõ ràng, vườn Tây Hồ không hoan nghênh nàng trở về.

Tại sao bọn họ không tin nàng chính là Dương Bạt Nhi? Rốt cuộc có biện pháp gì mới có thể chứng minh thân phận chân thật của nàng? Đỗ Hương Ngưng cũng chỉ là tên tuổi thể xác này thôi!

Tiểu Nha nói tuổi thọ của Đỗ Hương Ngưng đã hết, đã đầu thai rồi, hẩn nói đời này nàng chưa từng làm chuyện ác, tâm địa lại thiện lương, ở ven đường nhìn thấy hẩn, liền mang theo hẩn bên người, để tránh hẩn ăn đói mặc rách, cho nên hẩn sẽ tìm một nhà tốt trong sạch cho nàng đầu thai.

Tiểu Nha, hẩn đến tột cùng là người nào? Một đứa trẻ thần bí hề hề, lại tinh quái tới cực điểm, xuất quỷ nhập thần, thường thường chừng mấy ngày lại không thấy bóng dáng, rồi lại bật ra.

Giống như giờ phút này.

“Này, Dương Bạt Nhi, người đang suy nghĩ gì? Có thể cho ta biết hay không?” Tiểu Nha cười hì hì nhảy đến trước mặt Dương Bạt Nhi, cầm một xương mút quả trong tay, vui vẻ liếm cắn.

21. Chương 21

Gió nhẹ từ từ, lá liễu quất vào mặt, Dương Bạt Nhi đi ở trên cầu gấp khúc, vẻ mặt có chút cô đơn, nhìn thấy Tiểu Nha xuất hiện, không nhịn được liếc hẩn một cái, buồn bực nói: “Thế nào? Chịu xuất hiện?”

Tiểu Nha không để ý sự giễu cợt của nàng, chỉ bưng bình quăng một hòn đá nhỏ vào trong nước, rồi loạn bóng dáng ngược trong hồ nhỏ của hai người, tạo ra thật nhiều gợn sóng. “Ta không cần xuất hiện mà! Người và Lãnh Địch Thiên khanh khanh ta ta, nồng tình mật ý, chim cá tình thâm, có câu nói là thà làm uyên ương không làm tiên ——”

“Đủ rồi! Ai muốn chỉ ao ước uyên ương với hẩn? Ta ước gì. . . . Ước gì hẩn. . . .” Dương Bạt Nhi đột nhiên tìm không ra lời ác độc mắng Lãnh Địch Thiên, trong bụng tìm dâng lên một tia không nỡ.

“Nhận đi! Mấy ngàn mấy trăm năm qua, ta chưa từng làm hồng nương (bà mai) thất bại, không! Ta là nam nhân, là hồng công (ông mai) mới đúng!” Tiểu Nha nghiêm túc sửa tên inh, lại không biết tên này nghe ra thật khiến người cảm thấy buồn cười.

“Nam nhân?” Dương Bạt Nhi lại liếc hắt hủ một cái, gần đây nàng rất ghét nghe hai chữ đó, vừa nghe đến liền tức giận đầy bụng. “Nhìn dáng dấp người xinh đẹp thanh tú như vậy, người cũng biến thành bé gái đi, vừa đúng làm bạn với ta, như thế nào?”

“Ta mới không biến!” Tiểu Nha vừa nghe thấy đề nghị của nàng, liền vội vàng lắc đầu. Biến thành bé gái, sau khi trở về sẽ không thể đánh tới đánh đi với “hắn”, hắn mới không cần !

“Được, cứ làm như thế đi! Về sau mỗi ngày ta đều thấp ba nén nhang, cầu thần bái phật, xin thần biến người thành một bé gái, nếu không dỗi mắt chỉ thấy mình kẻ quái dị là ta, nghĩ đến thật là khiến người cảm thấy tịch mịch!” Dương Bạt Nhi thấy bộ dáng hốt hoảng của hắn, càng thêm cố ý trêu chọc.

“Không cần, không cần! Ta không muốn biến thành bé gái!” Gương mặt trắng nõn xinh đẹp của Tiểu Nha khổ sở, lớn tiếng nói mấy câu không cần xong, cả mặt quả rơi trên mặt đất rồi mà hắn cũng không tự biết, thân thể nhỏ gầy của hắn biến mất như một làn khói.

Dương Bạt Nhi buồn cười cúi người nhặt quả dính bụi bậm lên, nhìn bóng lưng nhanh chóng biến mất của Tiểu Nha, đột nhiên cảm thấy mình giống như đã báo thù, không còn để ý chuyện hắn biến mình thành nữ nhân nữa.

Ít nhất, nữ nhân có thể rất quang minh chánh đại chảy nước mắt, tuyên cáo yếu ớt, sau đó làm cho nam nhân cảm thấy họ rất đáng thương, kể từ đó, họ có thể ta cần ta cứ lấy, tựa như Lãnh Dịch Thiên thường thường bị nàng làm điên lên, không có cách với nàng!

A, Lãnh Dịch Thiên.

Đi qua vài cây phong đỏ, Dương Bạt Nhi đi vào Thu Hương đình, xa xa liền thấy mấy lão gia đình vẩy nước quét nhà, bọn họ giống như nói chuyện trời đất, nhưng lại mang bộ mặt sầu thảm.

Dương Bạt Nhi biết mấy vị lão gia đình này, mấy người bọn họ từ thời Lãnh lão vương gia đã vào vườn Đông Thương, có lúc bọn họ sẽ theo lão chủ nhân đến vườn Tây Hồ, lúc hai vị lão nhân đánh cờ, bọn họ sẽ đi theo phục vụ huân hương trà nước bên cạnh, thu xếp vài thứ, rất là thân thiết.

“Ai, nếu Bạt Nhi thiếu gia còn sống, sao lại cho những người đó tới cửa gây hấn? Nhớ ngày đó hai vườn Đông Thương, Tây Hồ vẻ vang cỡ nào, mặc dù vườn Tây Hồ cũng chỉ là nhà thương nhân, nhưng cũng không hề thua cho vương phủ chúng ta, hàng năm chỉ là mở kho cứu tế sợ cũng tốn mấy ngàn lượng bạc trắng, một nhà tích đức như vậy, sao lại loạn thành như thế!”

“Đúng nha! Nhưng Bạt Nhi thiếu gia vừa chết, Dương gia liền tuyệt tự, muốn thừa loạn chia một chén súp sợ không chỉ những người trước mắt đó !” Nói xong, lại một tiếng thở dài.

Dương Bạt Nhi nghe vậy kinh hãi, vội vàng chạy tới đi, níu lấy ống tay áo một người trong đó, gấp gáp hỏi: “Nói cho ta biết, vườn Tây Hồ đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì? Cha mẹ ta. Không, là vợ chồng Dương thị có khỏe không? Thân thể còn khỏe mạnh không?”

“Thiếu phu nhân.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, sau một lúc lâu, mới có một vị đứng ra nói chuyện, hắn thở dài nói: “Không đối gặt thiếu phu nhân, vườn Tây Hồ nhà lớn nghiệp lớn, kể từ sau khi Bạt Nhi thiếu gia qua đời, thì có không ít họ hàng xa gần tới cửa kết giao, Dương lão gia là một người tốt bụng trung hậu, chưa bao giờ cự tuyệt người tới nhận thân, trong đó có mấy người xấu cực kỳ, nhìn đúng Dương lão gia không có thiên phú buôn bán, liền nắm buôn bán của vườn Tây Hồ trong tay, người tranh ta đoạt, buôn bán mấy chục năm của vườn Tây Hồ mấy thập niên kinh doanh, chỉ sợ trong vòng mấy tháng sẽ bị chia cặn sạch.”

Nghe xong lão nhân tự thuật, Dương Bạt Nhi nhất thời đỏ mắt lên, cắn môi như muốn khóc lên. Không có ai sáng tỏ tác phong văn nhân của cha hơn nàng, ông luôn không so đo, cũng không có thiên phú với chữ số, ngay cả sổ sách bị người động tay chân, chỉ sợ ông cũng sẽ không biết.

Không! Nàng không thể cho phép chuyện tiếp tục như vậy! Chỉ cần một ngày Dương Bạt Nhi còn sống, đừng ai muốn cướp vườn Tây Hồ đi! “Các người ai có thể đến vườn Tây Hồ đi một chuyến thay ta?”

“Thiếu phu nhân có chuyện xin cứ việc phân phó.” Lão nhân thay mặt mọi người trả lời. Mặc dù nghe nói thiếu phu nhân bọn họ là hung thủ hại chết Bạt Nhi thiếu gia, nhưng hơn một tháng qua, nàng lại gián

tiếp xử lý chuyện trong vườn Đông Thương rất tốt, sau khi Thường tổng quản biết bản lãnh của nàng, có chuyện luôn tới hỏi nàng một tiếng, mới phái người đi làm, nghiêm nhiên nàng đã là nữ chủ nhân vườn Đông Thương rồi.

“Đến vườn Tây Hồ tìm một vị Thành thúc, nói ông ta không cần xuất gia niệm Phật, bởi vì dưới tuổi vàng không có người để ông cầu phúc, nói cho ông ta biết, người nợ chưa có chết!” Ánh mắt của nàng nghiêm túc, nước mắt chuyển ở trong hốc mắt sắp lăn xuống.

“Vị Thành thúc thiếu phu nhân nói ta biết, để cho ta đi đi!” Lão nhân cũng không hỏi nhiều, vừa qua buổi trưa liền len lén ra phủ, thay thiếu phu nhân bọn họ nhấn nhủ lời này.

Ông sống khá lâu rồi, mặc dù đã già, ý định vẫn sáng suốt, trực giác chuyện thiếu phu nhân muốn làm vô cùng gấp gáp, trì hoãn không được!

※ ※ ※

Biết vậy chẳng làm.

Ánh trăng tràn đầy, tỏa ánh bạc đầy đất, Dương Bạt Nhi ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ngược mắt nhìn qua bức tường xám mình sai người xây lên, khổ sở không thốt nên lời, trong lòng nàng tràn đầy tưởng niệm, nhớ phụ thân, nhớ mẫu thân, bên kia tường là tất cả thuộc về Dương Bạt Nhi “hắn”.

Tại sao khi đó mình muốn tùy hứng làm vậy như thế? Đơn giản chỉ muốn chọc tức Lãnh Dịch Thiên, nhưng hôm nay, nàng chỉ có thể nhìn tường lạnh lùng, hận mình thiếu một đôi cánh có thể bay lên trời!

Nàng dùng đôi tay nhỏ bé vượt tường, cái trán nhẹ nhàng tựa vào trên tường lạnh như băng, nước mắt không nhịn được rơi xuống thành chuỗi, nhỏ giọng lầm bầm nói: “Cha, mẹ, Bạt Nhi thật là nhớ, rất nhớ hai người. . . Hai người có biết hay không? Bạt Nhi của hai người ở chỗ này!”

Lãnh Dịch Thiên vừa đi ra Ngô Trúc U Cư, liền nhìn thấy bộ dáng khóc sụt sùi của nàng, lòng lại như đao cắt, trong lúc nhất thời hắn phân không rõ suy nghĩ hỗn loạn, cũng không hiểu tình cảm của mình với nàng, chỉ bước xa tiến lên cầm tay nhỏ bé của nàng, trầm giọng nói: “Đi theo ta.”

“Người muốn làm gì?” Dương Bạt Nhi ngượng ngùng lau nước mắt bên má, không muốn cho hắn nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác thương tâm rơi lệ của nàng, miễn cưỡng đi theo bước chân của hắn.

Lãnh Dịch Thiên không nói một câu, nắm chặt tay nhỏ bé dịu dàng của nàng, hai người xuyên qua hành lang có ngọn đèn dầu treo cao, lùa mỏng trên người bọn họ bay theo gió, từng trận lạnh lẽo đánh úp tới.

“Kiến Sơn lâu? Người dẫn ta tới nơi này làm gì?” Dương Bạt Nhi đi lên hành lang Ba Sơn, trong lòng tràn đầy nghi ngờ. Đêm đã rất khuya rồi, hắn rốt cuộc muốn làm gì?

“Đừng nói chuyện, tới đây!” Lãnh Dịch Thiên dẫn nàng vào thư phòng, đưa tay đẩy một cánh cửa sổ ra, kéo tay nhỏ bé của nàng, ý bảo nàng chính mắt xem.

Không dám tin!

Dương Bạt Nhi tròn tròn hai mắt, cơ hồ cho là mình đang nằm mộng, nửa cảnh sinh động trong vườn Tây Hồ rơi vào mi mắt của nàng, lại từ từ mơ hồ ở đáy mắt nàng, bởi vì đôi con ngươi của nàng tràn đầy màn lệ, nước mắt chuyển chuyển, liền rơi xuống.

“Lãnh Dịch Thiên, người ——” Dương Bạt Nhi nhất thời dở khóc dở cười. Nam nhân này thật biết lừa gạt! Từ cánh cửa sổ này nhìn ra ngoài, liền có thể theo dõi nhất cử nhất động trong Tiểu Thương Lăng!

“Hừ, cứ nhìn như vậy, không cần nói!” Lãnh Dịch Thiên từ sau lưng ôm chặt eo nhỏ của nàng, cúi đầu nói nhỏ ở bên tai của nàng, nhưng không muốn để cho nàng quay đầu lại nhìn thấy biểu tình trong bóng tối của hắn.

“Ừ.” Dương Bạt Nhi mềm mại ngoài ý muốn, nhẹ nhàng gật đầu, dựa vào lồng ngực của hắn, để hơi thở ấm áp phái nam của hắn vây quanh người.

Từng ngọn đèn dầu thấp trong vườn Tây Hồ, đều vào hết đáy mắt của bọn họ, giống như biết tâm tình của nhau, cũng không ai nói nhiều một câu, cứ như vậy tựa sát vào nhau, mặc cho ban đêm từ từ thâm trầm.

Ánh trăng rất sáng.

22. Chương 22

Kể từ sau khi bắt được liên lạc với Thành thúc, Dương Bạt Nhi liền vội vàng chỉnh đốn chuyện lớn nhỏ trong vườn Tây Hồ, cũng bận rộn trừ đi từng tên trộm có ý đồ xâm chiếm tổ nghiệp của Dương gia, nhưng thân phận của nàng vẫn là Đỗ Hương Ngưng, không thể tùy ý ra vào vườn Tây Hồ, cho nên về sổ sách, đều do Thành thúc bổ nhiệm một gã sai vặt bí mật giao cho nàng, nàng xử lý tốt rồi, gã sai vặt đó lại mang về.

Chỉ là hơn một tháng, mấy vị quan trọng trong vườn Tây Hồ đều đã biết thân phận của nàng, tất cả chuyện tiến hành tương đối thuận lợi, nàng tin tưởng không bao lâu, sẽ có thể nghĩ ra biện pháp khiến cha mẹ tin tưởng nàng chính là Bạt Nhi!

“Thiếu phu nhân.” Tổng quản Thường Tiêu chạy vào phòng lương, nhìn thấy Dương Bạt Nhi, liền khổ não nói: “Nhìn xem nên làm cái gì mới phải? Gạo định kỳ đưa vào phủ, vừa đưa tới, nhưng nhà kho nhưng của chúng ta vẫn còn quá nửa, ta nghĩ bỏ gạo cũ thì đáng tiếc, nhưng mà lại là không biết nên làm sao cho phải, thiếu phu nhân, xin mời ngài nghĩ cách!”

Dương Bạt Nhi cũng không biết chuyện bắt đầu thế nào, nhưng nàng đã bắt tri bắt giác tiếp nhận các chuyện lớn nhỏ trong vườn Đông Thương, cho nên lúc Lãnh Định Thiên không có ở đây, nàng cơ hồ đều vui ở trong phòng lương, một mặt xử lý chuyện trong vương phủ, mặt khác lại xử lý việc làm ăn ở vườn Tây Hồ, về phần người ở trong nhà bếp, vì nàng không đến phá hư chuyện nên rất vui vẻ!

Nhưng bọn họ thật xem nàng là hộp bảo bối sao, chỉ cần vừa mở ra liền có mưu ma chước quỷ sao? Dương Bạt Nhi biết chuyện khẩn cấp kế tiếp mình cần làm, chính là huấn luyện nhân tài quản lý hai bên Đông Tây, nàng mới không bị tươi sống một chết!

“Sổ gạo còn dư lại. . . . Lãnh vương phủ chúng ta đã bao lâu không có mở cửa phát gạo?” Ở trong ấn tượng của nàng, mặc dù hai vườn Đông Thương, Tây Hồ đều rất thường làm việc thiện, nhưng vườn Đông Thương không bằng vườn Tây Hồ, mỗi tháng đều cứu tế dân nghèo 2, 3 lần.

“Phát gạo? Đúng nha! Mặc dù chúng ta không cần sổ gạo kia, nhưng xem ra còn rất tốt, dùng những sổ gạo kia phát ra cho dân chúng, thật đúng là một công đôi việc nha!” Thường Tiêu càng ngày càng bội phục vị Thiếu phu nhân trước mắt này, vấn đề khó khăn gì đến trước mặt nàng, lập tức liền giải quyết.

“Ừ, vậy người đi hỏi ý tứ vương gia và vương phi đi! Dù có đề nghị với họ, ta nghĩ cũng sẽ không quá khó khăn.” Dương Bạt Nhi thả lực chú ý lại trên tình huống kinh doanh của đội tàu ở vườn Tây Hồ, gần đây tựa hồ bọn họ gặp chút phiền toái.

Dương Bạt Nhi cảm thấy mình cần nghĩ biện pháp, nhắc nhở Trần Sướng Vĩnh ở doanh trại quân đội vận thủy, muốn hấn nhớ ban đầu Dương Bạt Nhi giúp hấn cũng không phải giúp không!

Nhưng không ngờ, khi nàng chuyên tâm chú ý ở trên chuyện vườn Tây Hồ thì việc nàng đề nghị mở cửa phát gạo đã khiến cho sóng to gió lớn.

※ ※ ※

“Nàng cho nàng là ai? Cũng chỉ là nàng dâu vừa được cưới vào cửa Lãnh vương phủ chúng ta, muốn nhúng tay đến những việc này? Thường Tiêu, người quá khiến ta thất vọng!”

Vừa nghe chuyện phát gạo là chủ ý của Đỗ Hương Ngưng, Lãnh vương phi liền không nhịn được thấy ghét, vì muốn lấy nàng, đã khiến gia đình mấy chục năm của hai nhà Lãnh Dương tan vỡ, vào cửa rồi, nghe nói thường thường hô to gọi nhỏ với con trai bà, bây giờ lại còn bày lên dáng vẻ nữ chủ nhân, bỏ lên đầu mẹ chồng như bà!

Thường Tiêu ngạc nhiên, hấn thậm muốn khen thiếu phu nhân đôi câu ở trước mặt vương phi, nhưng không ngờ tới lại bị mắng một trận, chẳng lẽ hấn thật quá nhiều chuyện?

Lãnh vương gia thấy thế tức giận, chính là lúc phải công bằng điều giải, ngoài cửa liền truyền ra giọng nói xem thường trầm thấp của Lãnh Dịch Thiên, nhẹ nhàng không vội, lại tràn đầy cảm giác uy hiếp.

“Ta lại thấy chủ ý này của nàng không tệ. Mẹ, ngài tựa hồ không hài lòng thế tử ta cười lắm, một điểm này, thật đúng là khiến nhi tử như ta cảm thấy tiếc nuối nha!”

“Thiên nhi!” Lãnh vương phi kinh ngạc nhìn nhi tử rồi rãnh bước vào phòng khách.

Lãnh Dịch Thiên vừa vào cửa, liền mỉm cười phân phó Thường Tiêu: “Liền làm theo lời thiếu phu nhân nói mà làm đi! Vườn Đông Thương chúng ta cũng đã lâu không có làm việc thiện rồi, thật không ngờ nàng nghĩ ra.”

“Không sai! Hầu gia, ngài thật đúng là cười được một vị phu nhân tốt, thiếu phu nhân trừ tính khí lúc sáng sớm kém chút ra, thời điểm khác đối với người làm chúng ta thật đúng là tốt không thể phản đối!” Thường Tiêu thấy Lãnh Dịch Thiên đứng ở bên thế tử của mình, liền không nhịn được nói ra lời trong lòng.

Nghe vậy, nụ cười của Lãnh Dịch Thiên lại hơi đông cứng, một hồi lâu mới cười khổ nói: “Thì ra tính khí buổi sáng của nàng cũng không quá tốt, chỉ sợ ta là người cuối cùng trong vườn Đông Thương biết!”

Kể từ sau khi hấn muốn nàng đi làm công việc của người làm, sáng sớm mỗi ngày hấn dậy luyện võ, nàng vẫn còn ngủ say, chờ hấn luyện võ trở về, đã không thấy bóng dáng nàng.

Thường Tiêu lại không có nghe ra vị chua xót trong lời chủ tử nói, chỉ kính cẩn nói: “Thiếu phu nhân chúng ta học hành giỏi, biết chữ nhiều, ngay cả sổ sách nàng đều có thể hiểu, có thể xem, đựng phải chữ khó khăn, cầm đi hỏi nàng đều chính xác không sai!”

“Cứ như vậy xem ra, các người tựa hồ đều rất ưa thích nàng?” Lãnh Dịch Thiên hí mắt, bên môi nhếch nụ cười nhàn nhạt.

“Chỉ trừ nàng vẫn la hét đại sư phụ trong phòng bếp nấu cháo Bát Bảo không đúng khẩu vị ra, nàng chưa từng bắt bẻ chúng ta nửa phần! Hầu gia, không có gì phân phó, Thường Tiêu đi xuống phát gạo!”

“Đi đi!” sắc mặt Lãnh Dịch Thiên trầm ngưng giọng tay cho hấn lui, trong lòng chợt loạn cực kỳ, giống như có người kéo tơ ở trong lòng của hấn, cố gắng rút xác kén ra.

“Thiên nhi. . .” Lãnh vương phi khẽ gọi nhi tử một tiếng, trong lòng cảm thấy có chút không tha thứ đối với việc hấn thiên vị Đỗ Hương Ngưng.

“Cái gì cũng đừng nói, trong lòng ta tự có chừng mực! Cha, mẹ, hài nhi cáo lui!” Lãnh Dịch Thiên không kịp chờ đợi xoay người rời đi, không muốn cho người khác có cơ hội theo dõi tâm tình của hấn giờ khắc này.

Tâm tình Lãnh Dịch Thiên hỗn loạn cực độ, không khỏi nghĩ, từ ngày Dương Bạt Nhi chết đi, trời cao có phải đã định trước số mạng hấn bắt đầu điên cuồng hay không.

※ ※ ※

“Hừ, nói nhỏ thôi, Lục Ý, chuyện này ngàn vạn lần không thể để thiếu phu nhân biết nha!” Bên ngoài Ngô Trúc U Cư, Hồng Tình nhỏ giọng nói với Lục Ý, cẩn thận từng li từng tí nhìn đèn trong phòng vẫn sáng, đột nhiên, ngọn đèn dầu bị dập tắt, im ắng không có tiếng vang.

Lục Ý thấy ngọn đèn dầu đã tắt, vui vẻ nói: “Yên tâm đi! Thiếu phu nhân giống như không biết tin tức trong cung, mà tối nay Hầu gia cũng không về!”

“Đứa ngốc! Hầu gia không trở về phủ chỉ là chuyện nhỏ, người không nghe người ta nói sao? Hoàng thượng hình như muốn gả Đan Xuân công chúa cho Hầu gia, đến lúc đó theo thân phận thiếu phu nhân chúng ta, không bị Đan Xuân công chúa lấy hoàng gia tôn quý ép tới không thở nổi sao?” Hồng Tình liếc Lục Ý một cái, cười nàng ngu dần.

“Vậy sao? Ta lại là nghe nói tối nay hoàng thượng muốn khao thưởng tướng lĩnh có chiến công, vừa lúc trong cung đưa vào mấy vị mỹ nhân Tô Châu, hoàng thượng rất muốn tặng một mỹ nhân cho Hầu gia! Cho nên muốn Hầu gia ngủ lại ở trong cung! Ta thường nghe người ta nói người Tô Châu giọng nói mềm mại, rất kiều mỹ ——”

“Như vậy nói cách khác, tối nay Lãnh Địch Thiên rất phong lưu sung sướng sao?” Dương Bạt Nhi không biết khi nào đã đi đến, núp ở sau tường viện nghe lời các nàng nói rất rõ ràng.

“Thiếu phu nhân? !” Hồng Tình, Lục Ý bị sợ tới mức thét chói tai, lại không thấy bóng dáng chung quanh.

Dương Bạt Nhi chậm rãi từ sau tường đi ra, lửa giận đầy bụng, sắc mặt lại rất lạnh lẽo, xoay người nặng nề bước đi thong thả về phòng, lúc vào cửa, còn hung hăng đóng sầm cửa!

Xong rồi á! Hồng Tình, Lục Ý nhìn bóng lưng bị tức giận của nàng, cơ hồ có thể đoán được một cuộc sóng to gió lớn sẽ nổi lên ở vườn Đông Thương. Thiếu phu nhân tuyệt đối không thể nào dễ dàng bỏ qua!

Dương Bạt Nhi bắt kẻ gào khóc trong lòng các nàng, lúc này nàng tức đến cơ hồ sắp nổi điên!

Lãnh Địch Thiên đáng chết! Nàng nghiêm túc lo liệu việc nhà thay hấn như vậy, làm thiếu phụ chăm sóc vườn Đông Thương cho hấn, hấn thế nhưng vừa công chúa vừa Tô Châu mỹ nhân? !

Hừ! Hấn đừng mơ tưởng hưởng phúc tề nhân! Trong lòng Dương Bạt Nhi như bị đổ một hũ dấm chua, chua đến nàng cắn răng nghiêng lợi, hận không thể chém Lãnh Địch Thiên thành tám khúc, nhằm báo thù việc hấn phụ lòng.

Cho nên nói, nàng mới không muốn làm nữ nhân sao! Bảo nàng trở mắt nhìn Lãnh Địch Thiên ôm nữ nhân khác, không bằng muốn nàng chết đi cho xong!

23. Chương 23

Mài dao sên soẹt hướng tới tình lang!

Dương Bạt Nhi nở nụ cười ngọt ngào, nhìn chủy thủ ngọc tỏa ánh sáng lạnh dưới ánh nến. Nhớ tới thời điểm nàng lấy được cây chủy thủ này, từng nghe nói bên đến có thể chém kim loại, khi đó Dương Bạt Nhi là một nam nhân, mang một thanh chủy thủ ngọc cho phong nhã, hôm nay Dương Bạt Nhi là nữ tử, chủy thủ chỗ ngoại trừ dùng phòng thân, lại có thêm một tác dụng.

“Thiếu phu nhân, người cầm dao làm cái gì?” Hồng Tình, Lục Ý cực kỳ lo lắng nhìn con dao lạnh lẽo kia, trái tim càng không ngừng đập mạnh.

Không phải giữa vợ chồng bọn họ sẽ xảy ra thảm án chứ? Chẳng lẽ thiếu phu nhân muốn dùng dao kia tự sát? Phải không! Phải không! Họ nhất định phải canh giữ ở bên cạnh thiếu phu nhân, để tránh nàng nhất thời nghĩ không thông, rồi dùng dao cắt cổ nàng!

“Không có chuyện gì, các người đi xuống ngủ đi! Chuyện của chính ta, ta sẽ tự mình giải quyết.” Dương Bạt Nhi ngồi ở giữa ánh nến, ý định quỵ quệt.

Giải quyết? Khẳng định không sai được, thiếu phu nhân của họ có ý niệm bi quan chán đời, muốn tự kết thúc!

Lục Ý “Oa” một tiếng khóc lên, nhào tới cạnh chân Dương Bạt Nhi nói: “Thiếu phu nhân, người không thể chết được!”

Dương Bạt Nhi thấy nàng khóc không hiểu ra sao. Từ trước nàng đã không có cảm xúc với nước mắt nữ nhân, huống chi bây giờ nàng đã quen làm người yếu thích khóc, chẳng lẽ muốn nàng theo Hồng Tình, Lục Ý cùng nhau khóc sao?

Hiện tại nàng không có tâm tình này ! Nhưng nghĩ đến kẻ bạc tình Lãnh Địch Thiên kia, nàng liền tức giận đầy bụng, nặn không ra nửa giọt nước mắt.

“Thiếu phu nhân, chuyện cũng còn chưa thành định cục, chỉ cần người đi cầu Hầu gia, nói không chừng hấn sẽ không tái giá nữa, cầu xin người đừng tìm chết!” Hồng Tình cũng riu rít khóc khê ra tiếng.

“Ai muốn tìm chết hả? Ta. . . . Ta sẽ không tự sát !” Dương Bạt Nhi cuối cùng cũng hiểu, nhất thời nàng có ý định muốn ném nữ nhân hai người thần kinh này ra cửa.

“Nhưng. . . . Nhưng người cầm dao găm. . . . Ô. . . . Khẳng định người muốn cho lui chúng ta, một mình ôm hận mà chết. . . .” Lục Ý đột nhiên cảm thấy thiếu phu nhân thật đáng thương, càng khóc đến kinh thiên động địa.

“Ôm hận mà chết?” Bạt Nhi nổi đóa.

Lãnh Dịch Thiên vừa bước vào cửa phòng, liền nghe Hồng Tình, Lục Ý khóc lóc vừa đáng thương vừa thương tâm, mà Đỗ Hương Ngưng lại trợn tròn mắt, vẻ mặt tức chết, hần buồn cười hỏi: “Là ai muốn ôm hận mà chết?”

“Hầu gia!”

Hồng Tình, Lục Ý giống như đột nhiên tìm được cứu tinh, vội vã chạy vội tới bên cạnh Lãnh Dịch Thiên, níu lấy ống tay áo của hắn, chỉ vào Dương Bạt Nhi, cũng thút thít nói không ra lời.

“Thiếu phu nhân. Thiếu phu nhân.”

“Các người đi ra ngoài! Đi ra ngoài! Chúng ta không cần người hầu hạ!” Dương Bạt Nhi nhìn thấy Lãnh Dịch Thiên, liền không nhịn được tràn đầy kích động, dùng sức đuổi Hồng Tình, Lục Ý ra cửa, sau đó dùng sức đóng chặt cửa.

“Hầu gia! Hầu gia!” Hồng Tình, Lục Ý chưa từ bỏ ý định ở ngoài cửa hô: “Người phải cẩn thận một chút, đừng cho thiếu phu nhân có tấm vải dài ba thước!”

Nghe vậy, Lãnh Dịch Thiên dò xét Dương Bạt Nhi một cái, nói: “Việc không hay gì xảy ra? Không phải nàng lại có kinh chứ!”

“Thật là thật xin lỗi, ta đã hơn một tháng chưa bị đau.” Dương Bạt Nhi may mắn mình không có gặp xui xẻo như vậy. Chuyện phiền phức không có tới, nàng thoải mái sung sướng lắm!

“Vậy sao?” Lãnh Dịch Thiên hí mắt đen, quan sát trên dưới thân thể của nàng, ánh mắt quỷ quyệt, nói với ngoài cửa: “Hồng Tình, Lục Ý, các người đi nghỉ ngơi đi! Nơi này có ta đủ rồi.”

“Dạ!” Hai người bọn họ thở phào nhẹ nhõm, nhưng trước khi đi, Hồng Tình vẫn không yên lòng hướng trong nhà hô: “Hầu gia, đừng cho thiếu phu nhân ôm hận mà chết nha!”

Lãnh Dịch Thiên nghe bước chân của các nàng từ từ đi xa, trông mắt đen âm trầm vẫn nhìn chăm chú bóng dáng mỹ lệ của thê tử, cười nói: “Ta tựa hồ bỏ lỡ một vở kịch hay, phải không?”

“Không, kịch hay mới chỉ bắt đầu.” Dương Bạt Nhi trở tay giấu chủy thủy ngọc ra sau, cười tủm tỉm kéo bàn tay của hắn, cọt cọt cười nói: “Không phải người nói là không trở về phủ sao? Tại sao đột nhiên quyết định trở lại? Chẳng lẽ là lương tâm trời dậy?”

Lãnh Dịch Thiên cảm thấy trong lời nói của nàng có gai, một đôi trông mắt chói lợi bốc lửa, chẳng biết tại sao, hắn thích xem ánh mắt bốc lửa của nàng. “Nàng đang tức giận, tại sao?”

“Người hỏi ta tại sao tức giận à? Hừ! Hỏi con dao trong tay này đi!” Nói xong, từ phía sau của nàng lóe ra một ánh lạnh, chém tới trên người hắn.

Hừ! Nếu nàng đã là nữ nhân, nàng thiện hắn thành thái giám là được! Dương Bạt Nhi đỏ mắt, lòng dạ hung ác xuống tay, tức quát: “Ta không muốn người chạm nữ nhân khác! Ta không muốn!”

“Dừng tay!” Lãnh Dịch Thiên tinh mắt nhanh tay đoạt đi chủy thủ ngọc trong tay nàng, nhưng bởi vì không có phòng bị đối với nàng, trên cánh tay bị vạch một đường nhỏ, máu đỏ tươi từ từ nhiễm lên áo hắn, hắn nắm cổ tay mảnh khảnh của nàng, không dám tin nhìn chăm chăm nàng.

Dương Bạt Nhi nhìn thấy hắn bị thương, đột nhiên cảm thấy hối hận cực kỳ, chán nản rũ xuống khuôn mặt nhỏ nhắn, nước mắt không ngừng từ hai má của nàng chảy xuống, giọng nói của nàng yếu ớt như muỗi, nói: “Đừng yêu người khác được không? Ta không muốn người yêu người khác, ta không muốn!”

“Không thể nào.” Lãnh Dịch Thiên đánh giọng trả lời khi nàng khóc cầu xin, vứt bỏ chuỗi thủy ngọc trong tay, sắc mặt nặng nề lôi nàng ra Ngô Trúc U Cư. “Ta muốn nàng biết, đời này kiếp này ta không thể nào chỉ yêu mình nàng!”

“Tại sao? Tại sao không thể chỉ yêu mình ta?” Dương Bạt Nhi mất đi năng lực suy tư, trong óc trống rỗng, căn bản không biết mình đang nói gì.

Lãnh Dịch Thiên kéo nàng đến bên tường xám, mới buông nàng ra, cười khở nhìn gương mặt đầy lệ của nàng nói: “Ta yêu hân, ta yêu hân! Nàng biết không?”

“Người. . . . Đang nói cái gì?” Dương Bạt Nhi nghe mơ hồ, vậy mà, trong lòng của nàng lại bị biểu tình nghiêm túc cuồng loạn của Lãnh Dịch Thiên làm khiếp sợ.

Nhưng nghĩ đến hân yêu một nữ nhân khác, lại khiến lòng của nàng như dao cắt, Dương Bạt Nhi tuyệt vọng nghĩ, nàng nhất định bị bệnh! Nếu không, tại sao nàng lại đau lòng không dứt vì Lãnh Dịch Thiên?

“Dương Bạt Nhi.” Lãnh Dịch Thiên dịu dàng nói ra ba chữ này.

Nghe hân hô tên của mình, Dương Bạt Nhi đột nhiên cảm thấy nhịp tim của mình thiếu chút nữa dừng lại, suýt nữa thở không được. Hân tin không? Tin tưởng nàng chính là Dương Bạt Nhi sao?

“Nàng nói ta điên rồi cũng được, điên cuồng cũng được! Ta yêu một nam nhân, ta yêu Dương Bạt Nhi, một oan gia cải vả với ta nửa đời. Ta đã từng nói với mình, nếu như thời gian có thể quay lại lần nữa. . . . Nếu như hân vẫn còn sống, ta sẽ dùng tận tánh mạng của ta thương hân, sẽ bảo vệ hân không bị một chút tổn thương, dù ta biết đó là chuyện không thể nào. . . . Sau đó, nàng xuất hiện.” Về mặt hân khổ sở lắc đầu, bờ môi gợi lên nụ cười không còn cách nào.

Dương Bạt Nhi hoàn toàn sợ run, nàng không dám tin lời yêu lỗi tai mình nghe, Lãnh Dịch Thiên yêu nàng! Không! Hân yêu là nam nhân Dương Bạt Nhi!

Giống như có người nấu một nồi nước sôi ở trong lòng của nàng, khí nóng chiếm hữu nàng hai mắt, khiến nàng không nhận được nước mắt lưng tròng, nức nở nói: “Tại sao người không tin tưởng ta chính là ——”

“Không cho phép nói nữa, thật vất vả ta mới thuyết phục mình tha thứ lỗi của nàng, đừng nói mấy lời điên khùng này làm ta tức giận nữa! Vốn là ta muốn đối đãi nàng rất ác liệt, nhưng mà ta lại không biết vì sao không làm được, ta có thể đối tốt với nàng, nhưng nếu như nàng không thể tiếp nhận sự thực ta yêu Bạt Nhi, vậy ta cũng đành phải không khách khí.” Lãnh Dịch Thiên nói xong, sắc mặt nặng nề quyết tuyệt rời đi.

“Lãnh Dịch Thiên!” Nàng nhìn bóng lưng biến mất ở trong bóng đêm của hân, không nhận được vừa tức vừa khóc.

Đồ ngốc! Dương Bạt Nhi rõ ràng đang ở trước mắt hân, tại sao hân không nhìn ra?

Còn nói yêu “Hân”! Ngây ngô. . . . Ngây ngô chết! Tên ngốc đó yêu nàng ! Nghĩ tới, Dương Bạt Nhi vui vẻ cắn môi mềm, len lén cười.

24. Chương 24

Kể từ khi Đỗ Hương Ngưng gả vào Lãnh vương phủ, vẫn có người cảm thấy không khí trong phủ thường bốc lửa không thể tin được, luôn bám theo cuộc chiến sôi nổi của Dương Bạt Nhi và Lãnh Dịch Thiên.

Dương Bạt Nhi nghe bọn hạ nhân lưu truyền câu chuyện này thì trong lòng chỉ cười lạnh, nghĩ thầm trước kia nàng và Lãnh Dịch Thiên ở hai vườn đông, tây, chỉ cần cả hai không gặp mặt, tự nhiên bình an vô sự. Vậy mà, hiện tại bọn họ đã thành vợ chồng, rõ ràng giống như là đặt hai kho thuốc nổ chung một chỗ, không có chuyện gì mới là lạ!

Hơn nữa, trước kia bọn họ cũng chỉ đấu nhau trong lời nói, bây giờ sau khi bọn họ đã tự thể nghiệm “Ma sát bốc cháy”, dĩ nhiên huyên não càng không thể dằn xếp rồi !

Nhưng, hiện tại nàng không hề muốn gây gổ với hắn, chỉ muốn tìm được hắn, nói ra lời nói trong lòng nàng, không! Hoặc là nói nàng chỉ đơn thuần muốn gặp hắn mà thôi.

“Hong Tinh, ngươi biết Hầu gia đi đâu rồi không?” Dương Bạt Nhi vọt ra Ngô Trúc U Cư, chỉ thấy Hồng Tinh, Lục Ý đang bưng bữa trưa muốn đi vào, nàng liền vội vàng hỏi.

Lục Ý rất vui vẻ khi nhìn thấy thiếu phu nhân bình an vô sự, cao hứng nói: “Sáng nay vương phi mời gánh hát đến hát trong Tỳ Ba viên (vườn cây sơ trà), nghe nói mọi người đều ở nơi đó, Hầu gia vừa đúng hôm nay không vào cung, được mời đến uống trà nghe hát rồi.”

Nghe vậy, trong lòng Dương Bạt Nhi cảm thấy tức giận. Bọn họ rõ ràng không xem nàng là con dâu Lãnh gia! “Làm sao đến Tỳ Ba viên?”

“Thiếu phu nhân cũng muốn đi nghe hát sao? Hầu gia bảo chúng ta đừng quấy rầy người nghỉ ngơi, cho nên không tới đây mời thiếu phu nhân đi nghe hát, chẳng qua nếu như thiếu phu nhân kiên trì muốn đi, từ nơi này đi về phía bắc, qua Tế Liễu Đình, là có thể nhìn thấy vườn cây sơn trà, hiện tại đang náo nhiệt, rất dễ nhận ra.” Hồng Tinh chỉ vào một con đường đá nhỏ xa xa, cười nói.

Được gọi là Tỳ Ba viên, nhưng mà chỉ là chỗ Lãnh lão Vương gia cao hứng trồng vài cây sơn trà ở trong, ở giữa xây một tòa lầu cao chừng hai tầng, mỗi khi đến lễ tế, Lãnh vương phủ thường mời gánh hát nổi tiếng trong kinh thành tới, hát tuồng suốt ba ngày, có lúc thấy người nào tâm tình buồn bực, cũng sẽ dạy người đó hát theo, đùa chơi vui vẻ ở chỗ này.

Dương Bạt Nhi nhỏ giọng ở ngoài cửa ngấm nhìn một hồi lâu, nhìn thấy Lãnh Dịch Thiên ngồi ở trong sương phòng trên lầu nghe hát, những người khác đều ở phía dưới trò chuyện vô cùng vui vẻ, bao gồm Lãnh vương gia và Lãnh vương phi, lúc này trên đài đang diễn một vở hài “Sữa đậu nành”, mọi người xem cười âm ỹ, không có chú ý tới sự xuất hiện của nàng.

Chỉ là gã sai vặt canh giữ ở cạnh cửa lập tức phát hiện, lại bị nàng đặt ngón tay lên môi ra hiệu đừng lên tiếng.

Tổng quản Thường Tiêu cũng chú ý tới, nhưng mà hắn chỉ đưa tay chỉ về phía cầu thang, rồi cười quay đầu lại tiếp tục xem kịch, biết kế tiếp không có đường sống cho hắn nhúng tay. Hắn ở vườn Đông Thương nửa đời người, hắn cơ hồ đã nhìn Hầu gia trưởng thành, làm sao có thể nhìn không ra hôm nay tâm tình của hắn cực độ ác liệt?

“Cám ơn!” Dương Bạt Nhi cười gật đầu, nhanh chóng bước lên cầu thang, lặng lẽ đi tới sau lưng Lãnh Dịch Thiên, luống cuống cắn môi mềm, trái tim như đánh trống.

“Tới đây ngồi xuống.” Lãnh Dịch Thiên không quay đầu lại, nhưng mặt không thay đổi ném ra một câu.

Dương Bạt Nhi kinh ngạc vì sự nhạy cảm của hắn, từ từ đến gần hắn, nhưng không ngồi xuống cạnh hắn, mà là ngoài ý muốn đưa ra cánh tay mảnh khảnh, ôm thật chặt cổ của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng giấu ở vai hắn, không muốn để người ta nhìn thấy sự bối rối của nàng.

“Nếu như người chàng yêu là Dương Bạt Nhi, ta không có lý do gì không chấp nhận. Lãnh Dịch Thiên. . . . Chàng không giận nữa có được hay không?” Nàng mềm giọng thỉnh cầu.

“Ta thật sự nghe không ra ý xin lỗi trong lời của nàng.” bên môi Lãnh Dịch Thiên chứa một nụ cười giả tạo, tiếng nói cũng vô cùng nguội lạnh.

“Ta rất thật lòng thật dạ! Tối hôm qua làm chàng bị thương là ta không đúng, nhưng. . . . Đó là bởi vì ta nghe thấy. . . Ta nghe nói chàng muốn nạp tân phòng khác!” Nàng kiêu mỹ đánh vào người hắn, hài lòng ngửi mùi phách nam để ngửi của hắn.

“Cho nên nàng muốn hạ độc thủ để ta không thể giao hợp?” Lãnh Dịch Thiên chợt sợ hãi phát hiện, thê tử của hắn thật sự là một cô gái kỳ lạ khiến người không thể tưởng tượng nổi.

Dương Bạt Nhi la lối om sòm buộc chặt cánh tay mảnh khảnh, vội vã nói: “Cho nên là ta sai rồi! Ta không nên xung động xuống tay. . . . Nhưng. . . .”

“Nhưng nếu như ta thật có tâm sùng khác, nàng vẫn sẽ xuống tay thiên ta.” Lãnh Dịch Thiên đón lấy lời nói chưa hoàn tất cho nàng.

“Không sai!” Dương Bạt Nhi hồi đáp như đinh chém sắt.

Hừ! Trong thiên hạ nào có chuyện tiện nghi như thế, lúc hân có tam thê tứ thiếp , nàng sẽ phải biến thành con nhóc đáng thương nhần nhục chịu đựng mọi việc?

Hắn đừng mơ tưởng!

Nghe đe dọa nghiêm túc của nàng, Lãnh Dịch Thiên đột nhiên cười như điên, nhưng bị Dương Bạt Nhi gấp gáp bưng kín môi, không muốn cho những người khác phát hiện bọn họ nói chuyện. Rất mất mặt!

“Đừng cười, cười nữa ta sẽ tức giận không nói!”

Lãnh Dịch Thiên lấy tay nhỏ bé của nàng ra, xấu xa nhếch môi cười lạnh nói: “Để cho ta xem một chút, thành ý nói xin lỗi của nàng có bao nhiêu.”

“Thấy thế nào? Chẳng chưa nói sẽ không lấy nữ nhân khác nữa, chỉ có ta nhận sai, không công bằng!” Dương Bạt Nhi chu môi, không phục nói.

“Ta không biết.” Lãnh Dịch Thiên nhẹ giọng ném ra một câu chẳng rõ ra sao, nhìn đôi mắt tròn xoe của nàng, không khỏi mỉm cười, phát hiện mình vĩnh viễn không nhìn chán đôi con ngươi linh động của nàng.

Dương Bạt Nhi khẽ cười vui, bướng bỉnh thở ra bên tai hắn, nói: “Ta đột nhiên rất muốn cường bạo người, làm thế nào?”

“Cường bạo?” trong đầu Lãnh Dịch Thiên hiện lên kiều diễm triền miên của hai người ở Kiến Sơn lâu hôm đó. “Không được nói lời như thế, ta là tướng công của nàng.”

“Ta biết rõ! Nhưng ta cảm thấy cảm giác dùng sức mạnh với chàng rất tốt ! Có được hay không? Thỏa mãn ta một chút đi!” Dương Bạt Nhi chủ động xuất kích, hôn gương mặt của hắn.

Lãnh Dịch Thiên tỏ sắc mặt, đột nhiên nở nụ cười quỷ dị. “Đóng cửa sổ đi!”

Cửa sổ bốn phía nhanh chóng được khép lại, Dương Bạt Nhi cười mờ ám hề hề trở lại bên cạnh Lãnh Dịch Thiên, đang muốn bắt đầu công kích “thân thể” hắn, nhưng không ngờ bị hắn giữ lấy.

“Chàng ——” nàng giật mình nhìn khuôn mặt tươi cười xấu xa của hắn, cảm giác mình giống như đi vào bẫy rập của hắn, nàng không khỏi bực mình nói: “Chàng không được cử động!”

“Ta chỉ nói đóng cửa sổ, cũng không nói cho nàng cường bạo!” Lãnh Dịch Thiên lộ ra tươi cười tà mị, cánh tay dài cong lên, đứng dậy đặt nàng tựa vào bàn, thuần thục cởi ra dây buộc quần áo của nàng, cẩn thận thăm dò, rút từng món y phục trên người nàng ra.

“Đừng! Người gạt ta, ta muốn tự làm!” tự ái giống đực của Dương Bạt Nhi lại bắt đầu tác quái. Nàng mới không muốn ngoan ngoãn bị hắn “Xâm phạm” !

“Cái gì? Lời của nàng, ta không nghe thấy gì cả.” Lãnh Dịch Thiên hôn lên miệng nhỏ nhắn nhắm của nàng, dùng ngón tay nhéo chơi nụ hoa cương lên dưới cái yếm của nàng.

Không nghe thấy? Hắn lừa gạt quỷ! Dương Bạt Nhi xấu hổ cảm thấy thân thể của nàng lại nổi lên phản ứng là lạ, đầu lưỡi của hắn giống như rắn linh hoạt vượt ve trong môi nàng, sau đó. . . . Ghét! Tại sao bộ ngực của nữ nhân nhạy cảm như vậy! Mỗi khi hắn chạm vào, cả người nàng giống như vọt lên một cảm giác tê dại, da thịt đầy máu trở nên mỏng manh, sau đó lại thoải mái hơn!

“Ừm . . . Ừm ừ. . . .” Nàng muốn lên tiếng kháng nghị, nhưng lại thích cảm giác tê dại khi bị hắn hôn, nàng thật muốn cùng làm cả hai chuyện, nhưng cuối cùng vẫn là bị dục vọng đánh bại!

Ồ. . . Không nghĩ tới sau khi biến thành nữ nhân, nàng lại trở nên dâm dăng thế này! Dương Bạt Nhi “hắn” một đời anh minh — thôi, bắt kể! Lần sau nàng nhất định phải cường bạo Lãnh Dịch Thiên lại. A! Nàng chỉ nghĩ đến đã cảm thấy hào hứng.

Lãnh Dịch Thiên hồn nhiên không biết trong lòng của nàng đang tính toán hắn, bàn tay phải nam ác ý dò vào bên trong quần lót của nàng, xoa lông mu mềm mại của nàng, không vội đùa giỡn hạch hoa non đỏ của nàng, không chút để ý dùng hai ngón tay xoa thịt mềm ở hoa huyết nàng, cảm thấy ẩm ướt.

“Ừm. . . Ừm a. . .” Dương Bạt Nhi bảo hắn đừng đùa bỡn nàng như vậy, là nam nhân thì quang minh chính đại một chút. Chẳng lẽ hắn không biết xoa như vậy, trong tiểu huyết của nàng sẽ nhột hơn sao?

Không! Hắn không chỉ khiến nàng hơi ngứa, còn chơi ra nước mắt, đầu ngón tay thô ráp ma sát thịt non của nàng, khiến nàng không ngừng lắc mông.

“Ừm. . . Ừm á. . .” Dương Bạt Nhi muốn nói mỗi lần sờ một chỗ là được, nhưng Lãnh Dịch Thiên lại nở nụ cười mờ ám nhìn không hiểu, dùng ngón cái xoa đê hoa huyết đầy máu của nàng, dùng hai ngón tay không ngừng quấy lên ở trong tiểu huyết của nàng, một bàn tay khác lại cởi cái yếm của nàng ra, tựa hồ rất mê hai phần thịt trước ngực nàng, thỉnh thoảng lại xoa chơi núm hoa trên châu của nàng.

25. Chương 25

Nàng sắp không chịu nổi! Dương Bạt Nhi vì phía dưới truyền tới tiếng nước chảy dâm lãng mà cảm thấy đáng xấu hổ, nhưng lại rất thích khoái cảm từ đầu ngón tay hắn lan tràn ra, dăng hoàng lắc mông nghênh hợp ngón tay dài của hắn đâm vào, hơi đau đớn, rồi lại như ngâm ở bên trong nước mật, khiến người ta cực vui thích.

Lãnh Dịch Thiên rút cuộc kết thúc nụ hôn thật dài, chỉ bảo nàng, “Câm miệng!”

“Nhưng. . . Nhưng người ta rất muốn!” Dương Bạt Nhi không phục trả lời. Còn không phải hắn mê hoặc nàng, nàng mới có thể lửa nóng đốt người. “Bắt kể, người phải phụ trách!” Nói xong, nàng đưa tay nhỏ bé ra phủ ở trên phần dang trào nhô ra trong quần hắn, chu miệng nhỏ đỏ hồng, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn chằm chằm hắn.

Lãnh Dịch Thiên bị vẻ mặt đáng yêu của nàng chọc cười, hắn thật không biết nữ nhân cũng sẽ sáng khoái cầu hoan, không chút kệt cỡm như vậy. “Cởi ra đi!”

“Còn cần chàng nói sao?” Dương Bạt Nhi cười hừ một tiếng, đã sớm động thủ dây lưng của hắn, vui vẻ dùng tay nắm đục long nóng bỏng của hắn.

Lãnh Dịch Thiên cắn răng nhịn khoái cảm lan tràn lên người. Tiểu yêu nữ này! Cánh tay phải nam đặt nàng trên bàn, hắn xé đi quần lót của nàng, tay đặt trên nguồn nước đục vọng của nàng, khom thân thể cao lớn, từ từ xuyên vào toàn bộ.

“A. . .” Dương Bạt Nhi cắn môi, cười cau mày nghênh đón hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng trộm dò xét chỗ kín giao hoan giữa hai người, nhất thời đỏ mặt tới tai.

Lửa nóng của hắn tràn đầy hoa huyết chật hẹp của nàng, tạo nên cảm giác hơi đau vì căng xé, vậy mà khoái cảm ở hoa hạch nhỏ đỏ lại càng khiến thần trí nàng mê mang, hắn nhô thân rờng ra đụng vào chỗ mẫn cảm nhất trong huyết của nàng, chậm rãi chèn ép vào.

“Lãnh Dịch Thiên. . . Ừ. . .” Thật là mắc cỡ! Dương Bạt Nhi then thùng e lệ nhắm lại đôi con ngươi trong veo như nước, chính mình cũng không thể tin được lại thích làm “Chuyện xấu” này với Lãnh Dịch Thiên.

Xong rồi! Nàng nhất định là bệnh thời kỳ chót, không thuốc chữa được rồi! Nếu không nàng phải rất ghét Lãnh Dịch Thiên - nam nhân đáng chết này chứ! Nhưng hiện tại bị hắn vừa đụng, trong lòng nàng liền cao

hứng ngổn ngang, sau đó trước mắt liền chạy ra một đồng chim nhỏ không biết sống chết vừa lớn tiếng hát xuân ca, vừa nói “Thích hần, thích hần” !

Thích hần? Đây. . . . Điều này sao có thể! Dương Bạt Nhi nghĩ đến đây, không khỏi đột nhiên mở hai mắt ra, nhìn vào trong mắt đen mím cười của hần, không nhận được muốn thét chói tai.

“Chúng nó nói vậy!” Dương Bạt Nhi buồn bực nói một tiếng, kiện những con chim nhỏ với Lãnh Dịch Thiên.

“Ai nói vậy? Nói vậy cái gì?” Lãnh Dịch Thiên nhìn nàng mơ hồ, cười hưởng thụ khoái cảm chôn trong huyết mềm của nàng.

“Chúng nó nói. . . . Nói ta thích. . . . Thích chàng. . . .” khuôn mặt nhỏ nhắn của Dương Bạt Nhi đỏ lên, nhịp tim nhanh đến khiến nàng cơ hồ thở không nổi. Ghét! Thứ kia làm thân thể nàng căng ra, nóng nóng đau đau, còn có chút thoải mái, gân mạch bịch kín thịt trong huyết non của nàng, a. . . . Thật thoải mái !

Lãnh Dịch Thiên bị lời điên khùng của nàng chọc cười, cố ý rút ra giấy lát, rồi hung hăng xuyên vào trong huyết nước của nàng, cúi mũi hời đùa bên tai của nàng, “Chẳng lẽ nàng không thích ta?”

“A. . . . Đừng như vậy á!” má hồng của Dương Bạt Nhi đỏ lên, tức nhìn chằm chằm hần, giận hần có tư tưởng xấu. Chẳng lẽ hần không biết việc “Ma sát sinh ra vui mừng” này, sẽ làm nàng không nhận được không thở ra tiếng sao?

“Nói đi! Nàng không thích ta sao?” Hần làm sao không biết? Nhưng chính là cố tình muốn chọc cho nàng thần hồn điên đảo, dễ khiến nàng nói ra lời thật lòng! Lãnh Dịch Thiên thẳng tiến eo to, trong huyết hoa của nàng co rúm mấy cái, bàn tay ôm trọn nụ hoa đẹp của nàng, tỉ mỉ vuốt vuốt thưởng thức.

“Không biết. . . . Không thích chàng. . . . Ta mới không thích chàng!” Dương Bạt Nhi dùng một đôi tay nhỏ bé che dung nhan thẹn thùng, thanh âm nhỏ như muỗi vằn.

“Vậy sao? Ngay cả một chút cũng không thích sao?” Lãnh Dịch Thiên đưa ra một cánh tay dài khác, ôm chặt eo nhỏ của nàng, thân rồng nhắm thẳng bụi hoa rậm, mũi mỏng của hần không khỏi nhếch lên nụ cười nhẹ, ác ý chọc cho nàng yêu kiều hờn hển, khiến nàng dùng một đôi chân ngọc kẹp chặt hông của hần, tham luyến vui thích khuấy khoả lửa nóng giữa đùi hần mang cho nàng.

“Một chút xíu. . . . Chỉ có một chút thích. . . . A. . . . Lãnh Dịch Thiên, đừng nhanh nữa. . . . Ta sẽ, sẽ chịu không nổi. . . .” Dương Bạt Nhi nũng nịu nức nở nghẹn ngào, bên tai phát ra tiếng ngậm xương ca hát, tiếng vang chiêng trống càng ngày càng gấp rút, giống trái tim đập như sấm của nàng, tiếng cười vui mừng của mọi người vang dội đại đường, át mất tiếng yêu kiều của nàng.

“Ai bảo nàng không nói yêu thích ta.” Lãnh Dịch Thiên lý thẳng khí hùng tăng nhanh tốc độ luật động ở trong cơ thể nàng, làm ái dịch trắng nõn chảy ra lúc giao hoan, thân rồng càng thêm ra vào không trở ngại.

Ghét, hần rõ ràng khi dễ nàng! Giọng nói Dương Bạt Nhi như bị nghẹn nhưng vẫn la ầm lên: “Chàng còn khi dễ người ta như vậy, không thích! Ta. . . . Ta không thích chàng!”

Nghe vậy, Lãnh Dịch Thiên không nhận được mỉm cười, thả chậm tần số xâm chiếm, khóe mắt nhìn trở về điểm tâm ở trên bàn, nở nụ cười trên chọc, nói: “Nàng đói bụng không?”

Dương Bạt Nhi tròn mắt long lanh nhìn chằm chằm hần, trong khoảng thời gian ngắn không hiểu dụng ý của hần. Ghét, loại thời điểm này. . . Hần vẫn còn có tâm tình hỏi nàng ăn no chưa? Cố tình. . . Nàng lại đói bụng!

Mắc cỡ chết người ! Dương Bạt Nhi cảm thấy mình thật không muốn sống thêm mất mặt xấu hổ. Đều là do hần! Làm gì nhắc nhở nàng từ buổi sáng hôm nay đến bây giờ còn chưa ăn, rõ ràng có ý xấu!

Lúc nàng không biết nên trả lời như thế nào, một cái bánh đậu hà lan màu vàng[1] được đưa đến bên miệng của nàng, mùi thơm thanh khiết dụ hoặc nàng, ngay lúc nàng cơ hồ muốn cắn xuống một cái, Lãnh Dịch Thiên trở tay đưa thức ăn vào trong miệng của mình.

“Người —— Lãnh Dịch Thiên!” Dương Bạt Nhi tức, nàng không phải tức giận mình ăn không được, chỉ là không thích mình bị trêu đùa như vậy.

Vội vàng không kịp chuẩn bị, Lãnh Địch Thiên cúi đầu ngăn lại môi mềm tức giận của nàng, nhả bánh đậu hà lan màu vàng vào trong miệng nàng, môi lưỡi ngọạ nguậy dây dưa, tư vị ngọt mà không ngán trong nháy mắt tan ra trong miệng hai người, ngay sau đó hần thẳng lưng, dục long đâm thẳng vào nàng.

“Ừ a. . . .” Dương Bạt Nhi trong khoảng thời gian ngắn cực vui sướng, vị ngọt của bánh tràn lan ở đầu lưỡi, thêm hần công kích mãnh liệt, cảm giác mập mờ ở đáy lòng càng sâu.

Cho đến khi nuốt vào toàn bộ bánh đậu mịn màng, Lãnh Địch Thiên lại lấy một cái bánh hoa hồng, cắn dứt nàng, dụ dụ dỗ nàng từ từ ăn, khiến đầu lưỡi dính bánh thơm của hai người tìm được cơ hội đùa bỡn, không chịu thua dây dưa lẫn nhau, dây dưa không thả tự như thân thể của bọn họ không ngừng hoan ái.

Lầu dưới náo nhiệt, hai người trên lầu cũng càng không ngừng cười đùa, Dương Bạt Nhi chưa bao giờ biết ăn nguyên lai là chuyện thú vị thế, trong miệng có lưỡi hần dứt bụng đói của nàng, phía dưới có lửa nóng của hần ở dứt cơn đói khát của nàng, lúc này trong thân thể của nàng, tràn đầy đều là hần!

Cả trái tim đều tràn đầy. Dương Bạt Nhi thẹn thùng cười không dám thừa nhận. Nhưng thật sự là hần! Những con chim xuân kia có lẽ không hoàn toàn nói bậy, thích. . . . Thích. . . . Thích hần a!

※ ※ ※

Tĩnh lại, là một bạo quân.

Gió mát của sáng sớm từ khe cửa sổ lặng lẽ thổi vào, Dương Bạt Nhi hơi động lông mi dài, mở mắt buồn ngủ lơ mơ ra, tâm tình ác liệt tựa như thường ngày.

Trời đánh! Không ai có thể lấy đem mặt trời đang chiếu xuống sao? Nàng cảm tức nhú mi tâm, phát hiện bên người có thêm một vật thể ấm áp không rõ, không biết sống chết xâm chiếm phạm vi thể lực của nàng, dùng ấm áp ôm chặt eo nhỏ nhắn của nàng.

“Nàng đã tỉnh rồi hả?” Lãnh Địch Thiên đưa cánh tay sắt ra ôm chặt eo của nàng, cười nhìn vẻ mặt không nhận được của nàng.

“Buông tay! Người ngủ thêm đi, rất nóng!” Dương Bạt Nhi ngược mắt phát hiện hần, lạnh nhạt khế hừ một tiếng, một đôi tay nhỏ bé đẩy bờ ngực rắn chắc của hần.

“Tối ngày hôm qua, nàng cũng không phải như vậy! Ta còn nhớ là nàng vẫn ôm ta không thả!” Lãnh Địch Thiên đùa nàng.

“Ngày hôm qua là ngày hôm qua! Hiện tại tâm tình ta không tốt, đừng để ý ta!” Dương Bạt Nhi tức giận phát hiện cánh tay hần ôm chặt hơn nữa. “Người nên đi luyện công! Á! Lãnh Địch Thiên, đừng loạn hôn cổ của ta, rất nhột. . . . Người còn hôn —— Lãnh Địch Thiên!”

“Về sau đừng đi làm công việc của hạ nhân nữa, nếu như bọn hạ nhân có chuyện, thì bảo bọn họ xin gấp đi! Ta muốn nàng ngủ nhiều, để khi ta luyện công trở lại, còn có thể nhìn thấy dáng vẻ nàng tỉnh lại.” hơi thở dịu dàng của Lãnh Địch Thiên thổi trên cổ trắng mềm của nàng

“Nhìn dáng vẻ ta tỉnh ngủ. . . . Người có bệnh!” Ai ngờ Dương Bạt Nhi không cảm kích, chỉ liếc hần một cái, ngáp một cái nói: “Buổi sáng tính khí ta không phải rất tốt, người nên biết.”

“Ta biết rõ.” Lãnh Địch Thiên trêu mếu hôn môi hồng muốn nói của nàng, không muốn nói cho nàng biết lời thật, không muốn nói cho nàng biết —— hần thích xem bộ dáng tức giận xinh đẹp của nàng!

Cực kỳ giống. . . . Bạt Nhi của hần.

~~[1]Bánh đậu hà lan màu vàng:

26. Chương 26

Mười ngày sau

Thì ra hoàng đế hạ chiếu nhiều lần, chính là muốn Lãnh Dịch Thiên đi đến Lạc Dương với hắn, vì không quá rêu rao, mấy người bọn họ và kỵ binh đều giản dị, một đường từ kinh thành vào phủ Lạc Dương, nghỉ đêm ở hành cung hoàng thất.

Sáng sớm hôm sau, Lãnh Dịch Thiên từ giấc ngủ không sâu tỉnh lại, mới nghĩ đến Lạc Dương là chỗ thê tử Đỗ Hương Ngưng sinh trưởng từ nhỏ, hắn không suy tư nhiều hơn, liền sai người chuẩn bị ngựa chạy đến Đỗ gia.

Trong lòng của hắn cực kỳ tò mò, Đỗ gia đến tột cùng là chỗ thế nào? Có thể dưỡng dục ra Đỗ Hương Ngưng có tính tình khác người như thế, nàng luôn có thể mang cho hắn rất nhiều vui mừng.

Ngựa nhanh chạy vào ngõ hẻm Thanh An, Lãnh Dịch Thiên đã hỏi người trên đường, biết Đỗ gia kể từ gia đạo sa sút, liền chuyển nhà đến trong một căn nhà có hàng rào trúc ở ngõ hẻm Thanh An, cuộc sống hàng ngày phải dựa vào một đôi vợ chồng người làm già quanh năm ở Đỗ gia chuẩn bị, có lúc không có gì, vợ chồng Đỗ thị sẽ nhịn đau bán bảo vật gia truyền lấy tiền, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng ăn cháo cầm hơi mà thôi.

Lãnh Dịch Thiên thắng ngựa dừng ở trước cửa một cái hàng rào trúc, nhìn nhà sạch sẽ lại đơn sơ, trong lòng không khỏi buồn bực, hắn nghĩ về khí chất hồn nhiên cao quý của thê tử, sinh ra cảm giác vô cùng không hợp với hàng rào trúc này, có lẽ Đỗ gia có thể dưỡng thành sự kiêu căng của nàng, nhưng tuyệt đối không thể cho nàng khí chất cao quý không xem trọng tiền bạc, giống như nàng từ nhỏ đã sinh trưởng ở nhà quyền quý, chưa từng chịu đói khổ.

“Vị đại gia này, xin hỏi người tìm chúng ta có chuyện gì?” Một lão nhân đi ra từ trong nhà có hàng rào trúc, ông nghe thanh âm ngựa hí, liền đi ra cửa thăm dò.

Thanh âm già nua cắt đứt trầm tư của Lãnh Dịch Thiên, hắn ngồi ở trên ngựa nhìn lão nhân một hồi lâu, nói: “Không biết lão trượng xưng hô như thế nào?”

“Ta à? Cả đời phục vụ ở Đỗ gia, là một người làm, gọi ta Vũ bá đi!” Vũ bá cười ha hả nói, đáy lòng cảm thấy thần thái của người tuổi trẻ trước mắt thật đúng là anh tuấn, thân phận chỉ sợ bất phàm.

Lãnh Dịch Thiên xuống ngựa, dắt cương ngựa, đến gần cửa hàng rào trúc mấy bước, cười yếu ớt nói: “Vũ bá, tại hạ họ Lãnh, Lãnh Dịch Thiên.”

“Lãnh. . .” Vũ bá cúi đầu than nhẹ một lát, đột nhiên cười nhướn chân mày, nói: “Nguyên lai là tân lang mới của Đỗ gia chúng ta! Mời vào, lão gia và phu nhân nhìn thấy cô gia nhất định sẽ thật cao hứng!”

Lãnh Dịch Thiên nghe giọng thân thiện của ông, không nhịn được nhún chân mày, rất không quen mà cười nói: “Từ nhỏ lớn lên ở kinh thành, nghe được khẩu âm của người bên ngoài kinh, luôn cảm thấy kỳ quái.”

Vũ bá nghe lời cô gia nói, trong lòng mới thật là buồn bực, “Nghe nói tiểu thư chúng ta đến Vương Gia Phủ cũng một thời gian rồi, sao còn chưa dạy cô gia nghe quen khẩu âm Lạc Dương của chúng ta?”

“Nàng nói giọng Bắc Kinh rất thuần chính, Vũ bá, có lẽ là tiểu thư các người vào kinh, dần dà bị cuốn hút rồi, cho nên không có dạy ta nghe quen giọng của các người, hôm nào ta lại lãnh giáo với nàng một phen cho rõ!” Lãnh Dịch Thiên nghe chất vấn của Vũ bá, cũng không quan tâm, chỉ nhún vai cười cười.

“Cô gia, người ngài nói không phải tiểu thư nhà ta chứ! Ta nhìn nàng lớn lên từ nhỏ, biết nha đầu này tính tình đơn thuần, luôn xấu hổ, từ nhỏ không bước ra qua cửa nhà mấy lần, học hành chậm hơn người khác một chút, cho nên muốn nàng học giọng Bắc Kinh thuần chính, chỉ sợ phải tốn hơn nửa năm, cô gia, người đừng nói giỡn với Vũ bá ta!” Ông cười ha hả, dường như không biết Lãnh Dịch Thiên đã đổi sắc mặt.

“Người đùa giỡn là Vũ bá! Ta lại cảm thấy nàng không hề xấu hổ, thậm chí hoang dã như lửa!” Lãnh Dịch Thiên trái lại rất thưởng thức điểm này.

Vũ bá do dự một chút, dò xét Lãnh Dịch Thiên, có chút chần chờ nói: “Gia, chỉ sợ người tìm sai người thân, đến lầm cửa nhà, tiểu thư chúng ta mặc dù không biết chữ, nhưng ôn thực hiền lương, là đại gia khuê tú, người người tán dương, không phải là cô nương hoang dã như gia nói, mời ngài trở về đi!”

“Nàng không biết chữ?” thanh âm Lãnh Dịch Thiên có chút cứng ngắc, chuyện xảy ra trước mắt khiến hắn cảm thấy quái lạ không hiểu, trong nháy mắt, hắn cảm giác mình giống như chưa từng biết Đỗ Hương

Ngưng.

“Đúng! Lão gia chúng ta tin tưởng nữ tử vô tài mới là đức, cô nương nguyên bản nên ở trong nhà, học tập tam tòng tứ đức, Hương Ngưng tiểu thư chính là một nữ tử khéo tay, là một cô nương tốt không thể có nhiều, gia, ngài tìm lộn người!” Vũ bá không cho phép có người vũ nhục danh tiếng tiểu thư nhà bọn họ, coi như là nam nhân tự xưng cô gia của bọn họ cũng không ngoại lệ.

Lãnh Dịch Thiên không dám nghĩ đến bộ dáng vợ hắn khéo léo điềm tĩnh thêu thùa, nàng luôn tức giận phách lối, có can đảm tức giận mắng to với hắn, hai người bọn họ luôn làm cho vườn Đông Thương náo loạn, người người e sợ cho tránh né không kịp, tựa như lúc Dương Bạt Nhi ở vườn Tây Hồ còn sống.

Không! Không thể nào! Lãnh Dịch Thiên neho lại tròn mắt đen, không dám tiếp tục nghĩ nữa. Tựa như cho tới nay, hắn luôn ngăn cản mình tin tưởng thế tử, chuyện hoang đường như vậy, tuyệt đối không thể nào xảy ra ở trong hiện thực!

Lãnh Dịch Thiên, tại sao ngươi không tin tưởng ta? Ta thật sự chính là ——

Không! Nàng không phải! Lãnh Dịch Thiên cắn chặt răng, không ngừng tự nói với mình, Đỗ Hương Ngưng tuyệt đối không thể nào là Dương Bạt Nhi, có lẽ sự giống nhau giữa bọn họ chẳng qua là —— trùng hợp!

“Thê tử của ta buổi sáng tỉnh lại, tính khí luôn không được tốt, Vũ bá, chẳng lẽ ngươi lại muốn nói cho ta biết, tiểu thư các người không phải là cô gái bốc đồng như vậy?” tiếng nói của Lãnh Dịch Thiên cố ý lạnh nhạt, hỏi ngược lại.

“Không sai! Tính khí tiểu thư Hương Ngưng của chúng ta rất tốt, đừng nói là buổi sáng vừa tỉnh, từ nhỏ ta nhìn nàng lớn lên, còn chưa thấy nàng phát giận! Vị gia này, người dám nói hươu nói vượn nữa, cẩn thận Vũ bá ta không khách khí với người!” Vũ bá gấp gấp bảo vệ chủ la ầm lên.

Nghe vậy, Lãnh Dịch Thiên chỉ cười khổ, thân thể mạnh khỏe leo lên lưng ngựa, nhàn nhạt bỏ xuống một câu, “Có lẽ người nói không sai, thế tử ta cười, rất có thể không phải Đỗ Hương Ngưng!”

“Gia ——” Vũ bá bị sắc mặt âm trầm của hắn dọa cho giật mình, hoàn toàn không làm rõ được trạng huống trước mắt, hắn không biết mình nói sai rồi cái gì.

Tâm tình kích động tràn đầy ngực Lãnh Dịch Thiên, một góc nhỏ ở đáy lòng, tro bụi tuyệt vọng chậm rãi thổi dậy, trong nháy mắt lan tràn thành lửa lớn hừng hực, nóng bỏng tim của hắn, lý trí của hắn. Hắn không dám nghĩ. . . Không dám nghĩ tới. . . Bạt Nhi của hắn.

Lãnh Dịch Thiên cười ngựa rời đi, ý định cuồng loạn, tăng nhanh tốc độ chạy băng băng.

Trời! Hắn không thể chờ đợi. . . Không kịp chờ đợi muốn gặp. . . Bạt Nhi của hắn.

Trời cao thật nhân từ như thế sao? Cho hắn một Dương Bạt Nhi sống sờ sờ, còn để cho hắn trở thành vợ của hắn!

Trời! Hắn không dám hy vọng xa vời. . . Không dám hy vọng xa vời. . . Bạt Nhi của hắn.

Nếu như thực là như thế, khó trách nàng luôn tham tức giận, khó trách nàng luôn bĩu môi, bực mình nói: “Lãnh Dịch Thiên, tại sao ngươi không tin tưởng ta? Ta chính là ——”

Bạt Nhi!

※ ※ ※

Phía bắc Ngô Trúc U Cư, có một tòa đình nhỏ, bên cạnh đình có một cái hồ xanh biếc, gió mát phất qua mặt nước, hoa sen xanh biếc, tỏa hương thơm ngát, trong đình có người ném trà thơm, lẳng lặng lật xem sách, rất là khoan thai tự đắc.

Nhưng không ngờ vào lúc này, một quyển sổ sách bị hung hăng ném ở trên bàn, Dương Bạt Nhi bị bộ dáng hung hung của Lãnh vương phi dọa cho giật mình, nàng nhặt sổ sách lên dò xét một cái, đứng dậy cười yếu ớt nói: “Không biết bà bà đại giá quang lâm, con cháu không có tiếp đón từ xa rồi.”

“Đỗ Hương Ngưng, không cần giả bộ! Đây là cái gì? Sổ sách vườn Tây Hồ, ta vốn còn tưởng rằng người bên ngoài nói bậy, không nghĩ tới nàng thật mưu đồ bí mật đoạt gia sản của Dương thế huynh với người làm

vườn Tây Hồ!” Lãnh vương phi hừ lạnh một tiếng, giơ tay lên, lập tức có hai gia đình tiến lên bắt Dương Bạt Nhi.

“Ta mưu đồ bí mật đoạt gia sản cha?” Dương Bạt Nhi nhất thời ngẩn ra, thật không biết Lãnh vương phi bị bệnh gì, lại nghĩ ra loại quỷ kết luận này.

“Không sai! Nữ nhân đáng sợ như ngươi, đã hại chết Bạt Nhi, lại vẫn không hiền hòa! Nữ tử đáng sợ như ngươi, Thiên nhi chưa bỏ ngươi, đã là khách khí !”

27. Chương 27

“Lãnh Địch Thiên hần dám bỏ ta, cẩn thận ta bỏ hần trước!” Dương Bạt Nhi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nặng nề hừ một tiếng, vẻ mặt ngạo nghễ. Hừ! Chỉ có nàng Dương Bạt Nhi có thể bỏ chồng, nàng không cho phép Lãnh Địch Thiên bỏ nàng trước, đây chẳng phải là mất hết cả mặt mũi sao!

“Ngươi ——” Lãnh vương phi không ngờ miệng lưỡi Đỗ Hương Ngưng bén nhọn như thế, hít một hơi thật sâu, thử bình phục tức giận bị nàng kích thích, cười nhạt nói: “Nói bỏ vợ là nghiêm trọng chút, nhưng ngươi phải biết, dù sao Lãnh vương phủ chúng ta không phải nhà người thường, Thiên nhi muốn tam thê tứ thiếp cũng là chuyện bình thường, Đan Xuân công chúa vẫn muốn vào cửa Lãnh gia chúng ta! Nam nhân mà! Luôn phong lưu hoa tâm một chút.”

Tam thê tứ thiếp? Dương Bạt Nhi trợn tròn mắt long lanh, mím chặt môi mềm, tức giận đến sắc mặt trắng bệch, trong đầu chỉ nghĩ đến Lãnh Địch Thiên muốn cưới vợ mới.

Đáng chết! Nàng tuyệt đối muốn thiên hần, cho hần đi làm thái giám! Dương Bạt Nhi nặng nề lập lời thề hung ác ở trong lòng.

※ ※ ※

“Hần lại có chuyện quan trọng rồi hả ?”

“Ừ, nghe Tĩnh Viễn Hầu gia nói, chuyện lần này không phải chuyện đùa, chuyện liên quan đến sống chết !” Ngụy công công cười bấm báo chuyện Lãnh Địch Thiên không chào mà đi với Hoàng chủ tử của hần.

Chưa bao giờ biết làm hoàng đế lại là một việc không có uy nghiêm như thế, sao mỗi chuyện trong vườn Đông Thương, tựa hồ đều quan trọng hơn việc lớn trị quốc của hần nhiều?

Hoàng đế không nhịn được cười khổ nói: “Ngươi nghĩ trăm có nên trấn giữ vườn Đông Thương hay không? Nghe nói nơi đó thường thường xảy ra chuyện lớn quan trọng, khiến chuyện trị quốc của trăm cũng thua xa!”

Cái gọi là “Tề gia, trị quốc, Bình Thiên hạ” thật khiến hoàng đế cảm thấy buồn cười. Không sai, Tề gia trước. Trị quốc mới là căn bản, làm sao không biết là chuyện lớn đây?

Chuyện rất lớn đó!

※ ※ ※

Không thể chờ đợi!

Một đường ra roi thúc ngựa, Lãnh Địch Thiên không muốn trì hoãn thời gian, hần nóng lòng trở về, muốn gặp Bạt Nhi của hần.

Ông trời! Không nghĩ tới người thật thành toàn tâm nguyện của hần, trả hần một Dương Bạt Nhi sống sờ sờ.

Nhớ chơi vui,

Hần chơi vui,

Hận đến ngày về mới tạm nguôi.

Tựa lầu, trăng sáng soi. [1]

Bạn Nhi thật trở lại! Sống lại ở trong thân thể Đỗ Hương Ngưng, trở thành vợ của hần! Lúc này tất cả nghi vấn trong lòng hần đã đạt được giải đáp, trời! Ánh mắt của nàng thật tình như thế, hần nên tin tưởng nàng!

Vậy mà, hần không dám! Nếu mất đi Bạn Nhi lần nữa, hần sẽ điên cuồng đến chết! Hần sẽ! Một đường theo đuổi xuống dưới Hoàng Tuyền, không chịu sống một mình cô tịch nữa!

Từ xa đã thấy đường cái Liễu Âm, ngựa nhanh chạy tới trước cửa chính vườn Đông Thương, Lãnh Dịch Thiên nhảy xuống lưng ngựa thật nhanh, hỏa tốc xông vào cửa nhà, xông thẳng Ngô Trúc U Cư.

“Hầu gia ——” bọn gia đình kinh ngạc nhìn, bọn họ chưa từng thấy Lãnh Dịch Thiên mừng như điên như thế, trình độ điên cuồng cơ hồ có thể tương đương thời điểm hần biết Dương Bạn Nhi chết đi.

“Bạn Nhi!”

Nghe Lãnh Dịch Thiên kích động la lên, bọn hạ nhân không hèn mà cùng rùng mình một cái. Đây rốt cuộc là chuyện gì? Thật vất vả thiếu phu nhân mới bình thường một chút, không ngờ vào lúc này Hầu gia lại điên rồi? Hóa ra là sau khi xây bức tường thấp kia lên, phong thủy trong vương phủ bọn họ liền thay đổi quỷ quái rồi sao?

Lãnh Dịch Thiên không thấy người, cứ hô “Bạn Nhi”, ngay tại lúc hần đi qua tiền đường, liền nhìn thấy mẫu thân và Đan Xuân công chúa ở trong Tử Lan uyển ném trà.

“Thiên nhi!” Lãnh vương phi kinh ngạc vì gặp nhi tử lúc này. Không phải đi đến Lạc Dương, không tới 1~2 tháng sẽ không về kinh sao?

“Đường ca!” Đan Xuân công chúa cười, rũ thấp khuôn mặt nhỏ nhắn, nâng lông mi dài lên trộm dò xét Lãnh Dịch Thiên.

“Mẹ, có chuyện đợi lát nữa lại nói, ta vội vã đi gặp Bạn. . . Không, gặp thê tử của ta.” Lãnh Dịch Thiên còn chưa dứt lời, bóng dáng đã lướt tới cửa thông qua nội đường.

“Chậm! Đỗ Hương Ngưng không có ở Ngô Trúc U Cư, ta đã sai người giam nàng vào hậu viện nhỏ.” Giọng nói của Lãnh vương phi có vị chua. Thiệt là! Vừa vào cửa đã vội vã gặp thê tử, thật khiến người làm mẹ như bà không có cảm giác thành tựu.

“Hậu viện nhỏ? Chỗ đó không phải đã lâu không có sử dụng sao? Mẹ, tại sao người muốn giam nàng vào chỗ đó? Thê tử của ta đã làm sai điều gì, khiến người nhất định giam nàng?” Lãnh Dịch Thiên cứng rắn hỏi, trong lòng hần rõ ràng hậu viện nhỏ đó cơ hồ là chỗ hoang vu, không khác phòng chứa củi bình thường.

“Nàng ta gât con!” Lãnh vương phi bị vẻ mặt trầm giận của nhi tử làm sợ hết hồn, rung giọng nói: “Ta phát hiện nàng ta tư thông với người làm vườn Tây Hồ, mật truyền sổ sách, mưu đồ bất chính, cho nên ta mới giam nàng lại. Thiên nhi, ngươi đừng bị nàng ta mê hoặc! Ta đã nói rõ với nàng, ngươi sẽ cưới Đan Xuân công chúa, nam nhân mà! Tam thê tứ thiếp, nàng không xen vào!”

Mật truyền sổ sách, mưu đồ bất chính? Lãnh dịch Thiên dở khóc dở cười. “Tam thê tứ thiếp? Mẹ, Bạn Nhi sẽ oán chết ta, lần này ta thật bị ngài hại thảm rồi !”

“Thiên nhi?” trong lúc bất chợt Lãnh vương phi cảm thấy chuyện giống như thật nghiêm trọng, biểu tình của nhi tử rất nghiêm túc !

“Sẽ không có tam thê tứ thiếp, ta chỉ muốn Bạn Nhi, đời này ta chỉ muốn mình nàng!” Lãnh Dịch Thiên tuyên cáo quyết tâm của mình như chém đinh chặt sắt, ngay sau đó xoay người chạy đến hậu viện.

“Thiên nhi. . . . Ngươi đừng hù dọa mẹ nha!” Lãnh vương phi cũng nhìn phương hướng nhi tử biến mất, thất thanh sợ hãi kêu. Bạn Nhi không phải đã chết rồi sao? Chẳng lẽ nhi tử của bà “Thủ tiết” vì Bạn Nhi hay sao? Không không không. . . . Hần đã cưới Đỗ Hương Ngưng. . . . Cũng may, cũng may, đã cưới rồi thì không cho hần quít nợ. Lãnh vương phi vỗ ngực một cái, bình phục cảm xúc hồi hộp, nghĩ thầm mình có lẽ còn được ôm cháu.

“Hoàng thẩm. . .” Đan Xuân công chúa không rõ trạng huống, nhỏ giọng hỏi thăm.

Lãnh vương phi cười nheo mắt nhìn nàng, tràn ngập xin lỗi nói: “Đan Xuân công chúa, cháu là một cô nương tốt tri thư đạt lễ, trong ngoài đều đẹp, dịu dàng động lòng người, xinh đẹp như hoa, lại là nghĩa muội của Đường Kim hoàng thượng, nhất định có thể tìm được vị hôn phu tốt hơn Thiên nhi chúng ta, chúng ta tiếp tục uống trà, để hoàng thẩm ta nói bối cảnh mấy vị Vương gia thế tử cho cháu biết, cháu lại nghiêm túc nghe một chút, nếu là có người trúng ý, chớ ngượng ngùng, nói cho hoàng thẩm, ta làm mai cho cháu. . .”

Cứ như vậy, hai nữ nhân nói ra một đồng độc thân nam hoàng kim đợi làm thịt trong kinh, khiến Đan Xuân công chúa nghe mà mở cờ trong bụng, Tâm đừng đưa, tình trôi nổi.

Động lòng xuân!

Nếu nàng thật là Bạn Nhi. . . Trời! Lãnh Địch Thiên không dám nghĩ nàng sẽ tức giận cỡ nào!

Dương Bạn Nhi từ nhỏ sinh trưởng ở nhà hào phú, chịu hết kiêu căng chiều, mặc dù thân là nam nhi, tật xấu cho dù hơn gấp nữ tử gấp trăm lần, ở vườn Tây Hồ vẫn là hô phong hoán vũ, không người dám không nghe lệnh con cưng trong nhà, tuyệt đối không thể nào chịu được khuất nhục.

Thay vì để người nhục nhã, không bằng chết rõ ràng!

“Bạn Nhi. . .” Đẩy cửa vào, Lãnh Địch Thiên chỉ thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng tức giận nhú lại, nước mắt làm đỏ hai tròng mắt của nàng, cố nén không có rơi xuống.

“Đều là người! Lãnh Địch Thiên, đều là người. . .” Dương Bạn Nhi tiện tay nắm ly trà trên bàn lên ném ra cửa, theo tiếng vỡ vụn ở trên cửa phía sau Lãnh Địch Thiên.

Lãnh Địch Thiên không nghĩ tới mình sẽ có thời điểm nói không ra lời, tình cảm kích động đầy tràn ngực của hắn, khiến hắn chỉ có thể si ngốc ngẩn nhìn nàng, không cách nào lên tiếng.

~~[1] Đây là đoạn cuối bài thơ Trường tương tư của Bạch Cư Dị. Phần trên được dịch bởi Nguyễn Thị Bích Hải. Bản gốc là:

Tứ du du,

Hận du du,

Hận đáo quy thời phương thủy hưu.

Nguyệt minh nhân ý lâu.

28. Chương 28

“Lãnh Địch Thiên hèn dám bỏ ta, cẩn thận ta bỏ hắn trước!” Dương Bạn Nhi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nặng nề hừ một tiếng, vẻ mặt ngạo nghễ. Hừ! Chỉ có nàng Dương Bạn Nhi có thể bỏ chồng, nàng không cho phép Lãnh Địch Thiên bỏ nàng trc, dý chẳng phải l mt hết cả mặt mũi sao!

“Người ——” Lãnh vương phi không ngờ miệng lưỡi Đỗ Hương Ngưng bén nhọn như thế, hít một hơi thật sâu, thử bình phục tức giận bị nàng kích thích, cời nhạt nói: “Nói bỏ vợ l nghiêm trọng chút, nhưng người phải biết, dù sao Lãnh vương phủ chúng ta không phải nhà người thờng, Thiên nhi muốn tam thê tứ thiếp cũng là chuyện bình thường, Đan Xuân công chúa vẫn muốn vào cửa Lãnh gia chúng ta! Nam nhân mà! Luôn phong lưu hoa tâm một chút.”

Tam thê tứ thiếp? Dương Bạn Nhi trợn tròn mắt long lanh, mím chặt môi mềm, tức giận đến sắc mặt trắng bệch, trong đầu chỉ nghĩ đến Lãnh Địch Thiên muốn cưới vợ mới.

Đáng chết! Nàng tuyệt đối muốn thiên hần, cho hắn đi làm thái giám! Dương Bạn Nhi nặng nề lập lời thề hung ác ở trong lòng.

※ ※ ※

“Hắn lại có chuyện quan trọng rồi hả ?”

“Ừ, nghe Tĩnh Viễn Hầu gia nói, chuyện lần này không phải chuyện đùa, chuyện liên quan đến sống chết !”
Ngụy công công cười bấm báo chuyện Lãnh Dịch Thiên không chào mà đi với Hoàng chủ tử của hắn.

Chưa bao giờ biết làm hoàng đế lại là một việc không có uy nghiêm như thế, sao mỗi chuyện trong vườn Đông Thương, tựa hồ đều quan trọng hơn việc lớn trị quốc của hắn nhiều?

Hoàng đế không nhịn được cười khổ nói: “Người nghĩ trăm có nên trấn giữ vườn Đông Thương hay không? Nghe nói nơi đó thường thường xảy ra chuyện lớn quan trọng, khiến chuyện trị quốc của trăm cũng thua xa!”

Cái gọi là “Tề gia, trị quốc, Bình Thiên hạ” thật khiến hoàng đế cảm thấy buồn cười. Không sai, Tề gia trước. Trị quốc mới là căn bản, làm sao không biết là chuyện lớn đây?

Chuyện rất lớn đó!

※ ※ ※

Không thể chờ đợi!

Một đường ra roi thúc ngựa, Lãnh Dịch Thiên không muốn trì hoãn thời gian, hắn nóng lòng trở về, muốn gặp Bạn Nhi của hắn.

Ông trời! Không nghĩ tới người thật thành toàn tâm nguyện của hắn, trả hắn một Dương Bạn Nhi sống sờ sờ.

Nhớ chơi với,

Hận chơi với,

Hận đến ngày về mới tạm nguôi.

Tựa lâu, trăng sáng soi. [1]

Bạn Nhi thật trở lại! Sống lại ở trong thân thể Đỗ Hương Ngưng, trở thành vợ của hắn! Lúc này tất cả nghi vấn trong lòng hắn đã đạt được giải đáp, trời! Ánh mắt của nàng thật tình như thế, hắn nên tin tưởng nàng!

Vậy mà, hắn không dám! Nếu mất đi Bạn Nhi lần nữa, hắn sẽ điên cuồng đến chết! Hắn sẽ! Một đường theo đuổi xuống dưới Hoàng Tuyền, không chịu sống một mình cô tịch nữa!

Từ xa đã thấy đường cái Liễu Ấm, ngựa nhanh chạy tới trước cửa chính vườn Đông Thương, Lãnh Dịch Thiên nhảy xuống lưng ngựa thật nhanh, hỏa tốc xông vào cửa nhà, xông thẳng Ngô Trúc U Cư.

“Hầu gia ——” bọn gia đình kinh ngạc nhìn, bọn họ chưa từng thấy Lãnh Dịch Thiên mừng như điên như thế, trình độ điên cuồng cơ hồ có thể tương đương thời điểm hắn biết Dương Bạn Nhi chết đi.

“Bạn Nhi!”

Nghe Lãnh Dịch Thiên kích động la lên, bọn hạ nhân không hèn mà cùng rùng mình một cái. Đây rốt cuộc là chuyện gì? Thật vất vả thiếu phu nhân mới bình thường một chút, không ngờ vào lúc này Hầu gia lại điên rồi? Hóa ra là sau khi xây bức tường thấp kia lên, phong thủy trong vương phủ bọn họ liền thay đổi quỷ quái rồi sao?

Lãnh Dịch Thiên không thấy người, cứ hô “Bạn Nhi”, ngay tại lúc hắn đi qua tiền đường, liền nhìn thấy mẫu thân và Đan Xuân công chúa ở trong Tử Lan uyển ném trà.

“Thiên nhi!” Lãnh vương phi kinh ngạc vì gặp nhi tử lúc này. Không phải đi đến Lạc Dương, không tới 1~2 tháng sẽ không về kinh sao?

“Đường ca!” Đan Xuân công chúa cười, rủ thấp khuôn mặt nhỏ nhắn, nâng lông mi dài lên trộm dò xét Lãnh Dịch Thiên.

“Mẹ, có chuyện đợi lát nữa lại nói, ta vội vã đi gặp Bạn. . . . Không, gặp thê tử của ta.” Lãnh Địch Thiên còn chưa dứt lời, bóng dáng đã lướt tới cửa thông qua nội đường.

“Chậm! Đỗ Hương Ngưng không có ở Ngô Trúc U Cư, ta đã sai người giam nàng vào hậu viện nhỏ.” Giọng nói của Lãnh vương phi có vị chua. Thiệt là! Vừa vào cửa đã vội vã gặp thê tử, thật khiến người làm mẹ như bà không có cảm giác thành tựu.

“Hậu viện nhỏ? Chỗ đó không phải đã lâu không có sử dụng sao? Mẹ, tại sao người muốn giam nàng vào chỗ đó? Thê tử của ta đã làm sai điều gì, khiến người nhất định giam nàng?” Lãnh Địch Thiên cứng rắn hỏi, trong lòng hẩn rõ ràng hậu viện nhỏ đó cơ hồ là chỗ hoang vu, không khác phòng chứa củi bình thường.

“Nàng ta gạt con!” Lãnh vương phi bị vẻ mặt trầm giận của nhi tử làm sợ hết hồn, rung giọng nói: “Ta phát hiện nàng ta tư thông với người làm vườn Tây Hồ, mật truyền sổ sách, mưu đồ bất chính, cho nên ta mới giam nàng lại. Thiên nhi, người đừng bị nàng ta mê hoặc! Ta đã nói rõ với nàng, người sẽ cưới Đan Xuân công chúa, nam nhân mà! Tam thê tứ thiếp, nàng không xen vào!”

Mật truyền sổ sách, mưu đồ bất chính? Lãnh Địch Thiên dờ khóc dờ cười. “Tam thê tứ thiếp? Mẹ, Bạn Nhi sẽ oán chết ta, lần này ta thật bị ngài hại thảm rồi!”

“Thiên nhi?” trong lúc bất chợt Lãnh vương phi cảm thấy chuyện giống như thật nghiêm trọng, biểu tình của nhi tử rất nghiêm túc!

“Sẽ không có tam thê tứ thiếp, ta chỉ muốn Bạn Nhi, đời này ta chỉ muốn mình nàng!” Lãnh Địch Thiên tuyên cáo quyết tâm của mình như chém đinh chặt sắt, ngay sau đó xoay người chạy đến hậu viện.

“Thiên nhi. . . . Người đừng hù dọa mẹ nha!” Lãnh vương phi sững sờ nhìn phương hướng nhi tử biến mất, thất thanh sợ hãi kêu. Bạn Nhi không phải đã chết rồi sao? Chẳng lẽ nhi tử của bà “Thủ tiết” vì Bạn Nhi hay sao? Không không không. . . . Hắn đã cưới Đỗ Hương Ngưng. . . . Cũng may, cũng may, đã cưới rồi thì không cho hắn quịt nợ. Lãnh vương phi vỗ ngực một cái, bình phục cảm xúc hồi hộp, nghĩ thầm mình có lẽ còn được ôm cháu.

“Hoàng thất. . . .” Đan Xuân công chúa không rõ trạng huống, nhỏ giọng hỏi thăm.

Lãnh vương phi cười nheo mắt nhìn nàng, tràn ngập xin lỗi nói: “Đan Xuân công chúa, cháu là một cô nương tốt tri thư đạt lễ, trong ngoài đều đẹp, dịu dàng động lòng người, xinh đẹp như hoa, lại là nghĩa muội của Dương Kim hoàng thượng, nhất định có thể tìm được vị hôn phu tốt hơn Thiên nhi chúng ta, chúng ta tiếp tục uống trà, để hoàng thất ta nói bối cảnh mấy vị Vương gia thế tử cho cháu biết, cháu lại nghiêm túc nghe một chút, nếu là có người trúng ý, chớ ngại ngần, nói cho hoàng thất, ta làm mai cho cháu. . . .”

Cứ như vậy, hai nữ nhân nói ra một đồng độc thân nam hoàng kim đợi làm thịt trong kinh, khiến Đan Xuân công chúa nghe mà mở cờ trong bụng, Tâm dung đưa, tình trôi nổi.

Động lòng xuân!

Nếu nàng thật là Bạn Nhi. . . . Trời! Lãnh Địch Thiên không dám nghĩ nàng sẽ tức giận cỡ nào!

Dương Bạn Nhi từ nhỏ sinh trưởng ở nhà hào phú, chịu hết kiêu căng chiều, mặc dù thân là nam nhi, tật xấu cho dù hơn gấp nữ tử gấp trăm lần, ở vườn Tây Hồ vẫn là hô phong hoán vũ, không người dám không nghe lệnh con cưng trong nhà, tuyệt đối không thể nào chịu được khuất nhục.

Thay vì để người nhục nhã, không bằng chết rõ ràng!

“Bạn Nhi. . . .” Đẩy cửa vào, Lãnh Địch Thiên chỉ thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng tức giận nhú lại, nước mắt làm đỏ hai tròng mắt của nàng, cổ nèn không có rớt xuống.

“Đều là người! Lãnh Địch Thiên, đều là người. . . .” Dương Bạn Nhi tiện tay nắm ly trà trên bàn lên ném ra cửa, theo tiếng vỡ vụn ở trên cửa phía sau Lãnh Địch Thiên.

Lãnh Địch Thiên không nghĩ tới mình sẽ có thời điểm nói không ra lời, tình cảm kích động đầy tràn ngực của hắn, khiến hắn chỉ có thể si ngốc ngắm nhìn nàng, không cách nào lên tiếng.

~~[1]Đây là đoạn cuối bài thơ Trường tương tư của Bạch Cư Dị. Phần trên được dịch bởi Nguyễn Thị Bích Hải. Bản gốc là:

Tứ du du,

Hận du du,

Hận đáo quy thời phương thủy hưu.

Nguyệt minh nhân ý lâu.

29. Chương 29: Kết Thúc

Đêm 30 náo nhiệt, trong ngoài hai vườn Đông Thương, Tây Hồ loay hoay xoay quanh, không chỉ thu xếp lò sưởi, càng thêm luôn luôn lo lắng thiếu phu nhân Dương Bạn Nhi tùy thời sẽ lâm bồn.

Mặc dù đã có hai vị tiểu thiếu gia rồi, nhưng mỗi lần Dương Bạn Nhi mang thai, luôn sẽ kinh trời đất, khiếp quỷ thần, nhất là Lãnh Địch Thiên càng thêm phải đứng mũi chịu sào, mỗi lần đều sẽ bị nàng xem thành đầu sỏ gây nên mà chửi rủa.

Cho nên, mỗi người đều cẩn thận từng li từng tí hầu hạ thiếu phu nhân bọn họ, e sợ cho không cẩn thận đắc tội nàng, vậy chỉ có một chữ thăm.

Gần đêm, đèn rực rỡ mới lên, cao lương mỹ vị lần lượt trình lên, tâm tình Dương Bạn Nhi không tốt lắm ô mai chua ngọt, ngồi ở trên ghế thái sư, bực mình nhìn chằm chằm Lãnh Địch Thiên cố gắng lấy lòng nàng.

“Bạn Nhi, chớ nhẩn mặt, xem! Có cháo Bát Bảo nàng thích ăn, là cha mẹ chúng ta đặc biệt dặn dò người làm nấu đấy!”

“Không muốn, ta còn muốn ăn ô mai!” Dương Bạn Nhi mới không cảm kích, đưa tay đòi điểm tâm ăn.

Lãnh vương phi và Triệu thị thấy vợ chồng trẻ cãi vã, không khỏi nhìn nhau cười một tiếng, mới phân biệt quay đầu lại đi thu xếp thức ăn, đồ dùng cho giao thừa, mặc dù bận rộn, trên mặt của hai bà đều là nụ cười rất hạnh phúc.

“Bạn Nhi, chớ ăn ô mai nhiều, cẩn thận chút nữa bị đau bao tử.” Nói thì nói như thế, nhưng Lãnh Địch Thiên vẫn không dám mạo phạm bề trên, ngoan ngoãn đưa lên ô mai chua ngọt ăn ngon.

“Mới không ——” chợt, Dương Bạn Nhi nhú lại mi tâm, bàn tay ôm bụng, trên trán hơi tiết ra mồ hôi lạnh. “Đau!”

“Đau?” Lãnh Địch Thiên Kinh kêu.

“Đau?” Nghe vậy, Lãnh vương phi và Triệu thị không hện mà cùng quay đầu lại, lo lắng nhào lên trước, hơn nữa phân phó người làm đi kêu hai vị lão gia tới đây.

Dương Bạn Nhi thật muốn chết, nàng tức giận đánh Lãnh Địch Thiên một quyền, la ầm lên: “Đều là người! Bảo người đừng đụng ta, mà Không nghe!”

Coi như trong lòng nàng đã rõ ràng mình sẽ có ba người con trai con gái với Lãnh Địch Thiên, nhưng vẫn nhìn không được oán giận. Ghét! Sinh con rất đau! Nam nhân ghê tởm nhất, chỉ có hưởng lạc không có thống khổ, tựa như Lãnh Địch Thiên đáng chết, thích làm việc xấu với nàng, lại còn muốn nàng sinh con!

“Bạn Nhi, tiết kiệm một chút hơi sức nói chuyện, chịu đựng chút!” Lãnh Địch Thiên đưa cánh tay ra, lập tức ôm nàng lên, bụng nàng lớn phệ nộ, nhưng ở trong ngực hấn lại nhẹ nhàng như một cọng lông vũ, không bao lâu, đã ôm nàng vào phòng ngủ trong Ngõ Trúc U Cư, sau lưng bọn họ, là một đoàn người lo lắng trùng trùng đi theo.

Sau đó, một đêm 30 khác thường vì vậy bắt đầu, từng chậu nước nóng thay thế từng món chúc mừng, từng cái khăn bông vải thay thế từng phong bao tiền lì xì, từng câu tức giận mắng thay thế từng tiếng chúc mừng, chỗ giống nhau duy nhất là. . . . Náo nhiệt không dứt.

Đoàn người tròn tròn mắt không ngủ được, đứa bé không ra được giống như giày vò người, thật giống như cố ý muốn đón giao thừa với người khác, đến gần lúc sáng sớm, trong phòng rớt cuộc truyền ra một tiếng con nít khóc vang.

“Sinh! Sinh! Là một bé gái!” Triệu thị vui mừng hơn hở dùng nước nóng rửa sạch bé gái, dùng khăn vải gói kỹ, thả vào trong ngực Lãnh Dịch Thiên, sau đó liền vội vàng đi ra ngoài bảo trợ phu phân phó người làm đốt pháo, ăn mừng năm mới đến.

Một tiếng pháo xua năm cũ, vui vui mừng mừng qua năm mới, chỉ là khi Dương Bạt Nhi mở hai mắt hơi buồn ngủ ra, nhìn rõ dung mạo tiểu nữ nhi thì không khỏi sinh lòng nghi vấn. “Là ta đa tâm sao? Ta cảm thấy đáng đáp nằng giống như Tiểu Nha!”

Lãnh Dịch Thiên vén ra tóc ướt mồ hôi bên má Dương Bạt Nhi, lắc đầu cười nói: “Ta biết rõ nằng đã từng phái người đi tìm Tiểu Nha đó, nhưng hần là bé trai, chúng ta sanh là bé gái!”

“Ai nói con trai nhi thì không thể biến thành con gái?” Dương Bạt Nhi cười liếc hần một cái, trong lòng rất vui vẻ. Đã sanh xong ba đứa con rồi, rất tốt, kế tiếp nằng có thể có tâm tình tốt tính kế Lãnh Dịch Thiên, xem phải trời hần, cường bạo hần thể nào ——

Lúc này, tựa hồ bị thanh âm của pháo làm thức tỉnh, tiếng khóc kinh thiên động địa của bé gái vang lên, nước canh Mạnh bà tựa hồ sắp phát huy tác dụng, nằng giống như đang phản bác lời nói của Lãnh Dịch Thiên, lớn tiếng khóc.

Thì ra là, nằng thật sự là Tiểu Nha đầu thai chuyển thế, trong lòng thâm hận những thần tiên trên trời, thật là muốn gán tội cho người khác, sợ gì tìm không ra việc, bọn họ giáng tội với nằng, chỉ là bởi vì nằng làm sai một chuyện, đó chính là vốn phải biến thành nữ nhân không phải Dương Bạt Nhi, mà là Lãnh Dịch Thiên!

Ô ô. . . . Nằng không muốn! Vậy mà, ngay trong nháy mắt này, canh Mạnh Bà phát huy tác dụng, tất cả chuyện cũ trước kia, trong nháy mắt tan thành mây khói ở trong đầu của nằng.

Trời sanh ta tất hữu dụng, ba người con của họ tựa hồ sinh ra đều có mục đích, con lớn nhất họ Lãnh theo phụ thân, sau chinh chiến Tây Cương, cưới về một nữ nhân Lâu Lan (một quốc gia cổ ở Tây Vực) tóc đen mắt xanh, có công hiến mầu chốt đối với việc truyền văn hóa phương Tây vào Trung Nguyên.

Con thứ hai họ Dương theo mẫu thân, trông coi buôn bán của vườn Tây Hồ, hần không để ý phản đối của mọi người, cưới một nữ nhân nghèo có thủ đoạn lợi hại, sau đó thì để thê tử trông coi gia nghiệp, cũng chỉ có nằng biết hần là nam nhân có tài văn chương hơn người, sách vở hần sáng tác rất nhiều, đều được hậu nhân trân quý, truyền lưu đời sau.

Về phần tiểu nữ nhi Lãnh Nguyệt Nha, nguyên nhân nằng sanh ra rất đơn giản, chỉ là bởi vì có một nam nhân đã đợi nằng mấy ngàn năm, đợi không nổi nữa rồi !

※ ※ ※

“Ha ha. . . . Kết cục như vậy, không biết hai vị có hài lòng hay không?”

“Hài lòng, dĩ nhiên hài lòng!” Lãnh lão Vương gia cười lên nhìn qua nam nhân trước mắt, nghe nói ông ta chính là Ngọc Hoàng đại đế mà người phàm trần gọi, nhưng không thấy được uy nghiêm, chỉ có hoà thuận vui vẻ đến quá phận.

“Không sai! Khi đó trong lòng ta cứ buồn bực, tại sao hai đứa cháu này vừa thấy mặt đã gây không ngừng, ta nghĩ thâm nếu không có một chút tình cảm, sao lại tốn sức tranh cãi với đối phương đến một mất một còn?” Dương lão gia cũng cười ha hả.

“Các người hoàn thành tâm nguyện, ta cũng thở phào nhẹ nhõm, người lãnh đạo trực tiếp của ta luôn buộc ta thả Tiểu Nha đến nhân gian, thật là không biết hần nghĩ như thế nào, mấy ngàn năm cũng đã đợi, còn sợ chút thời gian sao? Thiệt là.” Ngọc Hoàng đại đế lắc đầu thở dài.

Ngọc Hoàng đại đế còn có người lãnh đạo trực tiếp? Thật khiến người không thể tưởng tượng nổi. Lãnh lão Vương gia và Dương lão gia nhìn nhau, nhưng không biết hỏi gì.

Khi bọn họ theo đuổi tâm tư của mình, đột nhiên một tiếng cười lạnh của nữ tử vang lên, bà nhặt một con bài lên, sờ trong tay, đột nhiên đặt lên bàn, khiến toàn bộ bài trên bàn văng lên rồi rơi xuống, cười nói: “9 vạn tự mó, mấy người chỉ sờ được ba, ba nút, Đại Tam Nguyên tám nút, thêm với bốn nút một màu, ngũ âm khắc tám nút, bính bính chặn bốn nút, một nước bị ngược, tổng cộng 28 nút, nhà cái Ngọc để thêm một nút, thiệt ngại, chung tiền!” (#Ami: Mạt chược =.” Xin lỗi mình vô năng, không thể giải thích rõ)

Ba lão nhân ngạc nhiên nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, miệng há thật lớn, lúc nào thì. . .

Bà chính là Vương Mẫu nương nương người người phàm trần tôn kính. Hừ! Ai nói nam nhân đều là trầm mặc ít nói, khí độ ngàn vạn? Bà lại cảm thấy nam nhân trời sinh khó chịu, thường thường nói nhảm, chuyện theo lời bọn họ vừa rồi, bà chỉ dùng tám chữ đơn giản để hình dung, đó chính là ——

Nhà làm việc thiện, sẽ được nhiều phúc!

—— Hết ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-nhi-dua-xuan>